

ALFRED ELTON VAN VOGT

STAR CLUSTER

Mission to the Stars, 1952

□ PROLOG □

Nava terestră trecu atât de discret pe lângă Gisser, soarele lipsit de planete, încât sistemul de alarmă al stațiunii meteorologice aflată pe meteorit nu avu timp să reacționeze. Era deja vizibilă ca o dungă luminoasă pe ecranul de supraveghere, când o zări și Watcher. Se părea că fusese dată alarma și pe nava străină, întrucât punctul mișcător de lumină își încetinise înaintarea. Frâna evident, descriind o buclă largă. Se târa încet înapoi, era clar că încerca să localizeze micul obiect ce atinsese ecranele energetice.

Când apăru în câmpul de observare directă, nava se distindea nelămurit, imensă pe fondul strălucitor al îndepărtatului soare alb-gălbui. Era mult mai mare decât orice altceva văzut vreodată în Fifty Suns. Părea o adevărată imagine de infern, o navă venită din altă lume, un monstru dintr-un univers semi-mitic. Chiar dacă era un model nou, era ușor de recunoscut după descrierile din cărțile de istorie ca fiind o navă de război a Imperiului Pământului. Avertismentele istoriei erau înfiorătoare, referindu-se la ce s-ar putea întâmpla, și iată, sosise clipa când se întâmpla cu adevărat.

Își cunoștea datoria. Trebuia să transmită prin subspațiul radio non direcțional către Fifty Suns un mesaj de avertizare pe care-l așteptau cu toții îngroziți, de o viață-ntreagă și mai trebuia să se asigure că nu va rămâne nici

o urmă a existenței stației. Nu a avut loc nici un incendiu. Odată cu dezagregarea motoarelor atomice suprasolicitate, masiva clădire, ce fusese o stație meteorologică, se dezintegra pur-și-simplu în elementele sale componente.

Watcher nu încercă să se salveze. Creierul său, cunoștințele depozitate acolo nu trebuiau să se lase cercetate. Simți doar un scurt, obositor spasm de durere în momentul în care energia eliberată îl transformă și pe el în atomi.

Lady Gloria Laurr, Amiral, comandantul general al navei Star Cluster, nu se deranja să însoțească expediția ce se îndreptă către meteorit. Urmări însă totul cu mare atenție pe monitor. Din momentul în care razele-spion înfățișaseră o figură omenească într-o stație meteorologică, „O stație meteorologică aici!” înțelese importanta deosebită a descoperirii. Mintea ei evalua instantaneu câteva posibilități.

O stație meteorologică înseamnă călătorii interstelare. Ființe omenești înseamnă origine pământească. Își imaginează cum s-ar fi putut întâmpla lucrurile: o expediție în urmă cu multă vreme; trebuie să fi avut loc cu foarte mulți ani în urmă întrucât aveau acum trafic interstelar, iar acest fapt indica o populație numeroasă, distribuită pe mai multe planete. Majestatea sa, gândi ea, va fi încântată.

Tot atât de încântată era și Lady Gloria. Într-o izbucnire de generozitate, chemă compartimentul energetic.

— O acțiune promptă, căpitane Glone, spuse ea cu căldură, în vederea închiderii meteoritului într-o sferă de energie protectoare ar fi recomandabilă și chiar răsplătită.

Bărbatul, a cărui imagine apărură pe monitor, se înclină.

— Vă mulțumesc, nobilă doamnă. Cred că am salvat componentele electronice și atomice ale întregii stații. Din păcate, ca urmare a interferenței energiei atomice a stației însăși, se pare că departamentul foto nu a avut tot atât succes în obținerea unor imagini clare. Femeia zâmbi cu severitate.

— Omul va fi îndeajuns, iar aceasta este o matrice pentru care nu avem nevoie de imagini.

Întrerupse legătura, zâmbind în continuare, și-și întoarse privirea din nou către meteorit. Observă strălucirea flămândă a absorbantelor de materie și de energie. Se gândea la cele câteva furtuni marcate pe harta din stația meteorologică. Le văzuse cu ajutorul razelor-spion, iar una dintre ele era într-adevăr foarte puternică. Nici chiar uriașa sa navă nu putea îndrăzni să se deplaseze prea repede, atâta vreme cât localizarea acestor furtuni nu era certă.

Viziunea fugară construită de razele-spion, îi înfățișă un tânăr foarte atrăgător. Foarte decis, curajos. Interasant pentru o lume necivilizată. Pentru început trebuia recondiționat, bineînțeles, și apoi stors de informațiile relevante. O greșeală, acum, putea avea drept consecință demararea unui îndelung și istovitor proces de căutare. S-ar irosi și zeci de ani pentru cercetarea unor zone înguste de numai câțiva ani-lumină, în care nava nu putea accelera și nici să mențină o viteză prea mare, fără a deține informații exacte despre starea vremii;

Oamenii ei părăseau Pământul. Cu o mișcare hotărâtă deconecta sistemul de comunicație, își regla aparatura și, cu ajutorul teleportorului ajunse în camera de primire, aflată la o jumătate de milă de puntea principală.

Ofițerul de serviciu îi ieși în întâmpinare și salută.

Era încruntat:

— Tocmai am primit imaginile de la departamentul fotografic. Pata de ceață energetică de deasupra hărții este groaznică. Sunt de părere că ar trebui să reconstruim pentru început clădirea și obiectele din interior, și să lăsăm omul la urmă.

Păru că simte dezaprobarea din atitudinea ei și continuă repede:

— De altfel, individul e inferior matricii umane obișnuite. Reconstrucția lui, deși cumva mai dificilă, nu diferă prea mult de felul în care ați venit de pe puntea principală în această cameră, cu ajutorul teleportorului. În ambele cazuri se realizează descompunerea în elemente, care apoi sunt recompuse la destinație, aidoma modelului original.

— Dar de ce să-l lăsăm la urmă? întrebă ea.

— Din motive tehnice, întrucât avem de-a face cu obiecte neînsuflețite de cea mai mare complexitate. Materia organizată, după cum știți, e cu mult mai importantă decât un compus de hidrocarburi, format pe bază de legături slabe.

— Foarte bine.

Nu era însă chiar sigură că un om, un creier, informațiile după care era trasată harta erau mai puțin importante decât harta însăși. Nu s-ar fi putut reconstitui în același timp?... Dădu din cap hotărâtă.

— Poți începe.

Privea construcția ce începea să capete contur în interiorul imensului receptor. În final, obiectul alunecă ușor, purtat de aripile antigravitaționale și fu depus pe enorma podea metalică, în centrul camerei. Tehnicianul coborî din cabina sa de control dând mirat din cap. O conduse pe Lady Laurr și încă

o jumătate de duzină de curioși în interiorul stației meteorologice proaspăt reconstituite, scmnalând defectele întâlnite:

— Numai 27 de sori marcați pe hartă, spuse. E ridicol de puțin, chiar presupunând că acești oameni au organizat doar o mică porțiune a spațiului. Și pe deasupra, remarcați câte furtuni sunt indicate, destul de multe dincolo de zona sorilor reconstituiți și...

Se opri, privirea i se fixă pe podeaua întunecată din spatele unei mașini, la vreo sase metri distanță.

Privirea femeii o urmări pe a lui. Văzu un barbat prabusit, contorsionat:

— Credeam, făcu ea, încruntându-se, că omul trebuia să rămână ultimul.

Savantul își ceru scuze:

— Asistentul meu a înțeles probabil greșit... Femeia îl întrerupse:

— Nu contează, trimite-l imediat la compartimentul psihologic și spune-i Locotenentului Neslor că voi sosi și eu curând acolo.

— Imediat, nobilă doamnă.

— Așteaptă! Transmite-i complimente seniorului meteorolog și roagă-l să coboare aici, să examineze harta. Să-mi prezinte apoi concluziile sale.

Se răsuci către grupul din jurul ei, râzând din toată inima, lăsând să i se vadă dinții albi uniformi:

— Slavă cerului, acționăm în sfârșit după zece ani plicticoși de supraveghere, îi vom găsi curând pe indivizii ăștia care se joacă cu noi de-a v-ați ascunscele, și vom instala disciplina.

Emoția ardea vâlvătaie în ea, ca o torță vie.

Lui Watchcr i se păru ciudat că știa dinainte de a se trezi că mai este încă în viață. Simțise apropierea stării de conștientă. Instictiv, tipic dellian, își începu exercițiul de pretrezire a mușchilor, nervilor și creierului, în mijlocul acestui proces ritmic, mintea i se opri într-o revelație îngrozitoare.

Intoarcere către starea de conștientă? Ei!

În acest moment, când creierul său amenința să explodeze din cauza șocului, își aminti ce se întâmplase. Se ridică prudent. Se holbă la tânăra femeie ce stătea întinsă într-un șezlong lângă patul lui. Avea o față fină, ovală și un aer distins, neobișnuit la o persoană atât de tânăra. Il studia cu ochi cenușii, scânteietori. Sub privirea ei fixă, mintea bărbatului lucra foarte liniștită. Ideea îi veni în sfârșit: „Am fost refăcut, o simplă trezire... Ce altceva au reușit... să afle?” Gândul se amplifică, gata să-i spargă cutia craniană: CE ALTCEVA?

Văzu că femeia îi zâmbea, un zâmbet ușor amuzat. Era ca un tonic. Se liniști și mai mult când femeia începu să-i vorbească cu o voce argintie:

— Nu te speria. Doar atât, nu te speria. Cum te numești?

Watcher deschise gura, apoi o închise la loc, dând sever din cap. Avu impulsul pentru moment, să-i explice că răspunzând la o singură întrebare doar, ar sparge scutul inerției mentale delliene, având ca efect apoi dezvăluirea unor informații importante. Iar asta însemna un fel de înfrângere. Se abținu și mai dădu încă o dată din cap.

O văzu pe tânăra femeie încruntându-se:

— Nu-mi răspunzi la o întrebare așa simplă? Sunt convinsă că numele tău nu face nici un rău.

Numele gândi Watcher, apoi planeta de unde vine, unde se află planeta respectivă față de steaua Gisser, ce știa despre furtunile din zonă, și așa mai departe, tot mai adânc. Nu exista cale de oprire. Cu fiecare zi câstigată, ținând acești oameni departe de informațiile la care râvneau, oferea locuitorilor din Fifty Suns un răgaz prețios pentru organizare împotriva celei mai mari mașinării ce a zburat vreodată în acest colț de univers.

Gândurile i se târau. Femeia de lângă el se ridică în picioare privindu-l lung. Ochii-i deveniseră ca de oțel. Vocea căpătase o rezonanță metalică:

— Oricine ai fi, află că te găsești la bordul navei imperiale de război Star Cluster, Amiralul Laurr la dispoziția dumitale. Și mai află că dorința noastră nestrămutată este să ne indici o orbită pe care această navă va ajunge în siguranță pe planeta voastră.

Și continuă înfierbântată:

— Sunt convinsă că știi deja că Pământul nu admite guvernări independente. Spațiul este indivizibil. Universul nu trebuie să se umple de popoare suverane care se ceartă și se războiesc între ele pentru putere. Aceasta este' legea. Cei ce se ridică împotriva ei sunt proscriși și vor suporta pedeapsa ce li se cuvine. Ia aminte.

Fără a mai aștepta răspuns întoarse capul.

— Locotenent Neslor, spuse ea către peretele din fața lui Watcher, ai făcut progrese?

O voce feminină îi răspunse:

— Da, nobilă doamnă. Mi-am format un punct de vedere, bazat pe studiile lui Muir-Greyson, referitoare la populațiile coloniale care s-au născut prin ruperea lor din trunchiul principal al vieții galactice. Nu există precedente în istorie pentru o izolare atât de îndelungată ca cea întâlnită în cazul de față. Imi permit să afirm că au trecut deja de perioada statică și au

evoluat apoi într-o direcție proprie. Oricum, cred că trebuie să începem cu metode simple deocamdată. Câteva răspunsuri forțate îi vor deschide creierul pentru următoarele presiuni; între timp, putem trage concluzii importante din viteza cu care-si adaptează rezistența la testerul mental. Pot începe?

Femeia din șezlong încuviința. Din peretele din fața lui Watcher țâsni un fulger luminos. Bărbatul încercă să se ferească și abia atunci își dădu seama că ceva îl tintuia în pat. Nu era frânghie^ lanț sau altceva vizibil. Era în schimb palpabil, ceva asemănător oțelului flexibil, înainte de a-si termina gândul lumina îi sfredeli ochii pătrunzându-i direct în creier, vibrând furioasă, năucindu-l. Din ea păreau să răzbată voci ce dansau și cântau, îi vorbeau în minte voci care-i spuneau:

„O întrebare atât de simplă-bineînțeles că voi răspunde,... desigur, desigur, – Numele meu e Gisser Watcher. M-am născut pe planeta Kaider III, din părinți dellieni. Există șaptezeci de planete locuite, cincizeci de sori, o populație de treizeci bilioane de locuitori, patru sute de furtuni mai importante. Cea mai mare se află la latitudinea 473. Guvernul central se află pe mareașta planetă Cassidor VII...”

Watcher se îngrozi când își dădu seama ce făcea își închise îndată mintea trădătoare cu un nod dellian, oprind valul devastator al dezvoltărilor. Știa că nu va mai fi niciodată prins astfel în capcană, dar era deja prea târziu.

Femeia nu era tot atât de sigură. Ieși din cameră și reveni de îndată în încăperea în care Locotenentul Neslor, o femeie de vârstă mijlocie, își clasifica descoperirile pe role înregistratoare.

Când termină, se uită întrebător către el. Meteorologul dădu din cap cu gravitate:

— Mă tem, spuse, că nu-i chiar așa de simplu. Punctele luminoase corespunzătoare soriilor capătă pe hartă din cauza distorsionării luminii dimensiunile unor boabe de mazăre, dar dacă le examinezi prin metروسcop au doar câteva molecule în diametru. Dacă dimensiunile respective sunt proporționale cu replicile lor din realitate...

Lady Laurr învățase să-si ascundă sentimentele în fața subordonaților, mai ales în situații critice. Deși năucită în interiorul ei, exteriorul își păstra înfățișarea rece, gânditoare, calmă, într-un târziu spuse:

— Vrei să spui că fiecare din acești sori, soriilor lor, este ascuns de o mie de alte stele?

— Mult mai rău. Am impresia că au colonizat un sistem din zece mii. Să nu uităm că Marele Nor Magellan este un univers cu peste cincizeci de

milioane de stele. Lumină solară avem destulă, deci...

Bătrânul încheie liniștit:

— Dacă doriți, pot pregăti orbite ce presupun viteze de maxim zece ani-lumină pe minut către toate stelele mai apropiate. Poate avem noroc.

Femeia dădu din cap, nervoasă:

— Una la zece mii! Nu bate câmpii! Din întâmplare am idee despre legea probabilității. Ar însemna să vizităm minim două mii cinci sute de sisteme solare, dacă avem noroc și între trei mii cinci sute și cinci mii, dacă nu... Nu, nu... Un zâmbet aspru îi întinse buzele, nu am de gând să petrecem cinci sute de ani căutând acul în carul cu fin. Mă bazez pe psiholog înainte de a mă baza pe noroc. Avem omul care înțelege harta și oricât ar dura, până la urmă tot va vorbi.

Dădu să se întoarcă, dar se opri:

— Dar clădirea? Ce concluzii ați tras din felul cum e construită?

— De tipul celor folosite în galaxie în urmă cu cincisprezece mii de ani.

— Îmbunătățiri, schimbări?

— Niciuna notabilă. Un singur observator în post care face toată munca. Simplu, primitiv.

Lady Gloria rămase pe gânduri, clătinând din cap, încercând parcă să împrăstie ceața din minte.

— Pare ciudat, în cincisprezece mii de ani trebuia să fi adăugat ceva. Coloniile sunt statice de obicei, dar nu chiar atât de statice.

Trei ore mai târziu examina rapoartele de rutină, când stația piui de două ori slab. Două mesaje...

Primul era de la laboratorul psihologic, o singură întrebare:

— Avem permisiunea să penetrăm în forță creierul prizonierului?

— Nu! Se opuse ferm Amiralul.

A doua întrebare o făcu să-si arunce privirea spre panoul orbital, pe care scânteiau simbolurile. Bătrânul acela trăsnit nu-i ascultase ordinele de a NU pregăti trasee orbitale. Se îndreptă către panou zâmbind în ciudată și studie semnele luminoase. Trimise apoi un ordin către camera motoarelor principale. Urmărea manevrele făcute de nava ce se arunca în noapte. De altfel, gândi ea, era ca și cum ar fi jucat două jocuri în același timp. Contrapunctul era mai vechi în relațiile umane decât în muzică!

A doua zi privea în jos către o planetă ce se rotea în jurul unui soare albastrui. Plutea în întuneric, sub navă, o masă de piatră și metal, lipsită de atmosferă, monotonă și îngrozitoare ca un meteorit. O lume a cantoanelor

ancestrale și a munților neatinși vreodată de fermentul vieții. Razele-spion înfățișau numai rocă, piatră fără sfârșit, nici un semn de mișcare prezentă sau trecută.

Mai cercetă încă trei planete, dintre care una era o lume caldă, verde, unde vântul șoptea prin pădurile virgine, iar animalele mișunau pe câmpii. Nu se vedea nici o casă, nici o umbră verticală de ființă omenească. Femeia rosti sever în stația de comunicări internave:

- Cit de adânc pot penetra razele-spion în pământ, cu exactitate?
- Treizeci de metri, sosi răspunsul.
- S-ar putea afla în subsol metale care să însele aparatura noastră, simulând o adâncime de treizeci de metri?
- Câteva tipuri, nobilă doamnă. Nemulțumită, tăie legătura. În acea zi nu primi nici un mesaj de la laboratorul psihologic.

După încă o zi, în orizontul ei nerăbdător pătrunse un imens soare roșu. Nouăzeci și patru de planete se învârtteau pe orbite gigantice în jurul uriașului lor părinte. Două erau locuibile, dar și acestea dezvăluiră o sălbăcie îmbelșugată de plante și animale, întâlnite doar pe planetele neatinse de mâna și metalul civilizației.

- Șeful compartimentului zoologic își făcu raportul cu voce sigură:
- Procentul de animale corespunde lumilor nelocuite de ființe inteligente.

— Ți-a trecut cumva prin minte că ar putea fi o politică deliberată de conservare a unei vieți animale abundente, îi trânti Lady Laurr, și legi care să împiedice cultivarea solului, chiar și de plăcere?

Nu așteptă un răspuns, și nici nu-l primi. Și în continuare nici o veste de la psihologul șef, Locotenent Neslor.

A/ treilea soare era și mai îndepărtat. Mări viteza treptat până la douăzeci de zile-lumină pe minut, dar primi un avertisment scuturător când se izbi de o mică furtună. Trebuia să fi fost mica, deoarece abia început, tremurul metalic se și liniști.

Ceva mai târziu se adresă consiliului, celor treizeci de căpitani convocați în sala comandanților.

— S-ar spune că trebuie să ne întoarcem în galaxie și să sugerăm o expediție specială pentru descoperirea acestor ticăloși ascunși. Cel mai plângăreț raport ce mi-a ajuns la urechi spune că noi oricum eram în drum spre casă când am făcut descoperirea și că cei zece ani petrecuți în Nor ne dau dreptul la o binemeritată odihnă.

Ochii-i cenușii fulgerau, vocea îi devenise de gheață.

— Puteți fi sigur, continuă ea, că cei ce încurajează acest defetism nu vor fi obligați să facă Guvernului Majestății Sale un raport personal despre eșec. Prin urmare, îi pot asigura pe cei cu inimi slabe sau doborâți de dorul de casă că vom mai rămâne încă zece ani aici de va fi nevoie. Ordonăți ofițerilor și echipajului să procedeze ca atare. Asta-i tot!

Intorcându-se pe puntea principală, constată că nu sosise încă nici o veste de la laboratorul psihologic. O mai stăpânea încă o urmă fierbinte de furie și nerăbdare în timp ce făcea legătura cu laboratorul. Se stăpâni însă când apără pe ecran figura inteligentă și preocupată a Locotenentului Neslor:

— Ce se întâmplă, locotenente? întrebă ea. Sunt nerăbdătoare să aud noile date obținute de la prizonier.

Femeia clătină din cap.

— Nimic de raportat.

— Nimic!

Uluirea îi înăspri glasul.

— Am solicitat de două ori, sosi răspunsul, permisiunea să-i penetrăm mintea. Sunt sigură că știi că nu propun cu ușurință o asemenea metodă.

— Oh!

Știa, dar dezaprobarea celor de acasă, obligația de a da explicații pentru orice acțiune imorală împotriva băștinașilor o determinase automat să refuze. Acum...

Înainte ca Lady Laurr să poată scoate un cuvânt, psihologul continuă:

— Am făcut câteva încercări de a-l convinge în somn de inutilitatea împotrivirii sale, deoarece noi suntem oricum în stare să le descoperim lumea. N-am reușit decât să-i dau certitudinea că revelațiile sale anterioare nu ne sunt de nici un folos.

Comandantul își recapătă glasul:

— Vrei să spui, locotenente, că nu ai alt plan deciu violența? Nimic altceva?

Figura din imaginea astroplatului se legănă ușor:

— O rezistență de 800 l. Q., spuse locotenent Neslor simplu, la o inteligență de 167 l. Q. E ceva nou pentru mine.

Lady Gloria se arată surprinsă:

— Nu înțeleg... Am senzația că ne scapă un element esențial, într-un sistem cu cincizeci de milioane de sori ne împiedicăm pur și simplu de o stație meteorologică, în care mai întâlnim și o ființă omenească. Contrar

oricărei legi de autoconservare, aceasta se sinucide imediat pentru a nu cădea în mâinile noastre. Stația este construită după un vechi model galactic, nu prezintă nici o îmbunătățire după cincisprezece mii de ani. Totuși, imensitatea timpului scurs, dezvoltarea intelectuală a acestor oameni ar fi trebuit să conducă la importante schimbări. Iar numele tipului, Watcher* este tipic pentru o epocă străveche, premergătoare călătoriilor în spațiu, când individul purta numele îndeletnicirii sale. Este posibil ca și postul de supraveghere să fie o moștenire de familie. E ceva deprimant aici, care...

Se întrerupse încruntată.

— Ce plan ai?

După un minut încuviință:

— Înțeleg... Foarte bine, adu-l într-un dormitor de pe puntea principală. Și las-o baltă, nu te strădui să fardezi vreuna din fetele tale puternice ca să arate ca mine, nu sunt de acord. Pe mâine.

Urmărea cu răceală imaginea prizonierului de pe monitor. Bărbatul era întins în pat, nemișcat, cu ochii închiși, cu figura încordată ciudat. Arăta, gândi ea, ca cineva care descoperea că pentru prima oară în patru zile, liniile de forță invizibile care-l legaseră fuseseră desfăcute.

În spatele ei, psihologul șef șopti:

— E încă bănuitor, și va rămâne probabil așa până când veți slăbi parțial presiunea asupra creierului său. În general acțiunile sale se vor concentra tot mai mult asupra unui singur plan. Cu fiecare minut ce se scurge, va fi tot mai convins că are o șansă unică pentru a distruge nava și că trebuie să fie absolut necruțător, asumându-și orice risc. L-am influențat în ultimele zece ore să-si modifice rezistența într-un mod foarte subtil. Vei vedea în curând... Ah!

Watcher se ridicase în pat. Iși extrase un picior de sub cearceafuri, alunecă apoi ușor înainte și se ridică în picioare. Fusesse o mișcare ciudată, plină de forță. Rămase așa un moment, o apariție înaltă în pijamale cenușii. Era clar că-si planificase primele mișcări, deoarece, după ce încuie ușa, se îndreptă către un șir de sertare ce ocupau un perete întreg, le încercă și apoi le smuci, deschizându-le aparent fără nici un efort, încuietorile săreau una după alta.

Oftatul Amiralului se făcu ecoul privirii Locotenentului Neslor.

— Doamne! spuse psihologul, în sfârșit. Nu-mi cere să explic cum sparge lacătele alea metalice. Puterea de care dă dovadă trebuie să fie un rezultat al antrenamentului său dellian. Nobilă doamnă...

Tonul îi devenise alarmat. Amiralul se uită spre ea:

— Da?

— Credeți că în aceste condiții mai este cazul să vă implicați personal în îmblânzirea lui? E evident că puterea sa poate zdrobi pe oricine de la bord...

Un gest poruncitor o făcu să tacă.

— Nu pot lăsa vreun tâmpit să facă vreo greșeală acum, spuse Prea Onorabila Gloria Cecily. Voi lua niște pilule împotriva durerilor. Anunță-mă când e momentul să trec dincolo.

Watcher era încordat, stăpân pe el, când trecu în camera de control de pe puntea principală. Isi gasise hainele într-unul din sertarele încuiate. Nu știuse ca sunt acolo, dar sertarele îi stârniseră curiozitatea. Nu trebui decât să facă mișcările preliminare deliense, de suplimentare a energiei și lacătele săriră imediat.

Oprindu-se în prag, își plimbă privirea prin marea sală boltită. Dintr-o dată, frica îngrozitoare că el și semenii săi sunt pierduți fără scăpare, se transformă în speranță. Era cu adevărat liber.

Oamenii aceștia nu puteau avea nici cea mai mică bănuială în privința adevărului. Marele geniu Joseph M. Dell, era cu siguranță uitat de mult pe Pământ. Eliberarea lui Watcher făcea parte dintr-un plan, desigur, dar...

„Moarte, gândi el cu ură feroce, moarte tuturor, după cum și ei au adus moartea cândva, și o vor aduce din nou...”

Examina pe rând becurile luminoase din pupitrul de control, când zări cu coada ochiului femeia ce pășea spre el dinspre peretele alăturat. Ridică privirea și gândi cu bucurie sălbatică:

„Șefa!” Era păzită de arme ațintite asupra lui, era sigur, dar ei nu aveau de unde ști că tot timpul de când se afla aici se întrebase cum să-i determine să folosească armele. N-ar mai fi în stare să-l reconstituie din nou. Iar actul eliberării lui trăda o capcană psihologică.

Femeia rupse prima tăcerea, zâmbind:

— N-ar fi trebuit să te las să examinezi aceste panouri. Dar ne-am hotărât la o altă tactică în privința ta. Ai deplină libertate pe navă, poți cunoaște echipajul. Dorim să te convingem..., să te convingem.

Ceva din înverșunarea și paloarea lui o tulburaseră, șovăi, se scutură, vizibil enervată de slăbiciunea ei și zâmbind continuă și mai hotărâtă pe un ton convingător:

— Vrem să te facem să înțelegi că nu suntem căpcăuni. Vrem să abandonezi starea asta de alarmă că am putea face rău poporului tău. Acum, dacă am aflat de existența voastră, poți fi sigur că e o chestiune de timp să

vă găsim. Pătnântul nu este crud sau tiranic, sau mai bine zis nu mai este. Pretindem o minimă supunere, în spiritul ideii unei entități comune, a indivizibilității spațiului. Legislația trebuie să fie unică, iar câstigul minim al lucrătorului de rând menținut la un nivel înalt. Și încă ceva, războaiele sunt absolut interzise, în rest orice planetă sau grup de planete, poate avea formă proprie de guvernământ, poate face comerț cu oricine dorește, poate trăi după bunul plac. Nu-i nimic atât de îngrozitor care să justifice tentativa ta ciudată de sinucidere în momentul în care am descoperit postul meteo.

„Ar trebui, gândi el, ascultând-o, să-i crap capul întâi ei”. Cea mai bună metodă ar fi s-o apuce de picioare și s-o izbească de zidul metalic sau de podea. I s-ar sfărâma cu ușurință țeasta și ar rezolva două lucruri deodată, în primul rând ar fi un avertisment necesar și îngrozitor pentru ceilalți, ofițeri ai navei. Apoi si-ar grăbi moartea obligându-i pe paznici să tragă. Vor înțelege prea târziu că singurul mod de a-l opri este focul.

Făcu un pas către ea. Abia vizibil, nervii, mușchii începură să se agite, pregătindu-se să catapulteze corpul dellian pe o distanță ce depășea cu mult posibilitățile unui om.

Femeia vorbea în continuare:

— Ai spus mai devreme că poporul tău e răspândit în cincizeci de sisteme solare în acest spațiu. De ce numai cincizeci? În douăsprezece mii de ani, sau chiar mai mult, n-ar fi fost imposibil să atingeți 12000 de bilioane de locuitori.

Între timp, el mai făcu un pas, și încă unul. Își dădu seama că trebuia să-i vorbească în următoarele secunde, dacă nu voia să-i stârnească neîncrederea. Era vital să se apropie de ea cât mai mult. Spuse:

— Cam două treimi din cuplurile de la noi nu au copii. E ca un blestem, dar la noi coexistă două rase diferite, înțelegi, iar acum între ele au loc căsătorii fără nici o piedică...

Aproape ajunsese la distanța dorită de el. Mai avea un pas.

— Vrei să spui că s-a produs o mutație și cele două tipuri nu se pot amesteca?

Nu mai era nevoie să-i răspundă. Mai avea numai trei metri pînă la ea. Se lansa ca un tigru spre golul ce-i despartea.

Prima rafală îi sfîșie trupul prea jos pentru a-i fi fatală, dar îi produse o ameteală fierbinte și o îngrozitoare greutate. O auzi pe „sefa” urlînd:

— Locotenent Neslor, ce faci?

Atunci o apucă. Degetele înșfăcă răz strâns brațul femeii ce încerca să se apere, când o a doua rafală îl izbi în coaste, aducându-i în gură o spumă

sângerie. În pofida voinței sale, își simți mâinile alunecând de pe femeie. Oh, spațiu! Cât a dorit s-o ia cu el în imperiul morții! Femeia țipă:

— Locotenent Neslor, ai înnebunit? Incetează focul!

Înainte ca a treia rază să-l pârlăască cu violență, își spuse cu cinism: „Nici acum nu bănuiește nimic. Dar cineva și-a dat seama, cineva care în ultimul moment a ghicit adevărul. Prea târziu! Prea târziu, proștilor! Duceți-vă să vânați! Au fost avertizați, au timp să se ascundă și mai bine. Iar cei cincizeci de sori sunt împrăștiați, împrăștiați printre milioane de stele, printre...”

Moartea îi tăie firul gândurilor.

Femeia se ridică de pe podea, amețită, străduindu-se să-și adune mințile în urma socului violent. Era vag conștientă de prezența Locotenentului Neslor ce venise prin intermediul teleportorului, se opri mai întâi lângă cadavrul lui Gisser Watcher și apoi se grăbi spre ea.

— Te simți bine, draga mea? A fost atât de greu să trag prin monitor...

— Nebuno! Își recapătă suflul Amiralul, îți dai seama că un corp nu mai poate fi reconstituit odată ce focul i-a distrus organele vitale? Este singura metodă definitivă. Va trebui să mergem acasă fără...

Se opri. O vază pe cealaltă holbindu-se la ea.

— Intențiile sale de a ataca erau clare, îi spuse Locotenentul Nestor, și erau prea timpurii, potrivit calculelor mele. În orice caz nu se încadrează în psihologia omenească. În ultima clipă mi-am amintit de Joseph Dell și masacrarea superoamenilor dellieni acum cincisprezece mii de ani. E fantastic, cînd te gîndesti că o parte din ei au scăpat și au pus bazele unei civilizații în acest colt îndepărtat de spațiu. Înțelegi acum: dellian... Joseph M. Dell... Inventatorul robotului perfect.

□ CAPITOLUL 1 □

Difuzoarele din stradă se treziră la viață. O voce bărbătească răsunătoare spunea;

— Atențiune cetățeni ai planetelor din Fifty Suns. Aici este Star Cluster, nava de război a Pământului. În câteva momente, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, Amiral al navei, va face un anunț.

Maltby, care tocmai se îndrepta către un aeroglisor se opri în loc cînd răsună vocea de la radio. Observă că nu era singurul.

Lînt era o planetă nouă pentru el. Capitala ei avea un delicios aspect rural în comparație cu Cassidor, unde se afla baza principală a Flotei Spațiale

din Fifty Suns. Maltby sosise cu nava sa cu o zi în urmă, la ordinul general, adresat tuturor navelor de război de a se refugia imediat pe cea mai apropiată planetă locuită.

Era un ordin de alarmă, din care răzbătea panica. Din ceea ce auzise la popota ofițerilor era clar că avea legătură cu nava pământeană al cărei mesaj era transmis acum prin sistemul de alarmare generală.

La radio, glasul bărbătesc sună emoționat:

— Vă vorbește Lady Laurr.

Se făcu auzită vocea hotărâtă, vibrantă a unei tinere femei:

— Locuitori din Fifty Suns, știm că sunteți acolo. De câțiva ani nava mea, Star Cluster, cartografiază în Marele Nor Magelan. Din întâmplare, am dat peste una din stațiile voastre meteorologice și l-am făcut prizonier pe cel ce o deservea, înainte de a reuși să se sinucidă, am aflat de la el că undeva în acest nor cu aproape o sută de milioane de stele, există cincizeci de sisteme solare locuite, cu un total de șaptezeci de planete populate cu ființe omenești. Intenția noastră este să vă, localizăm, deși la prima vedere ar părea imposibil, într-adevăr, pare dificil să descoperi cincizeci de stele împrăștiate printre alte o sută de milioane, folosind doar mijloace tehnice, am găsit însă o soluție, doar în parte tehnică. Ascultați-mă cu atenție, locuitori din Fifty Suns. Știm cine sunteți. Știm că sunteți roboți dellieni și nondellieni... Așa-ziși roboți. Nu chiar roboți, ci humanoizi în carne și oase. Studiind cărțile noastre de istorie, am aflat despre nebunia de acum cincisprezece mii de ani care v-a înspăimântat, v-a făcut să părăsiți galaxia principală și să vă căutați refugiul cât mai departe de civilizația omenească.

Cincisprezece mii de ani înseamnă mult. Oamenii s-au schimbat. Incidente neplăcute ca cele trăite de strămoșii voștri nu mai sunt posibile. Vă spun asta pentru a vă alunga teama. Trebuie să vă întoarceți în colectivitate. Trebuie să vă alăturați uniunii galactice pământene, să acceptați un minimum de reguli și să construiți porturi comerciale interstelare.

Având în vedere motivele speciale pentru care va ascundeți, vă acord o săptămână de gândire, pentru a ne dezvălui poziția planetelor voastre. În acest răstimp nu vom întreprinde nimic. După ce se va scurge acest răgaz, pentru fiecare zi siderală ce trece fără a ne contacta, vă vom penaliza.

De un lucru puteți fi siguri. Vă vom găsi. Și încă foarte repede!

Difuzorul tăcu lăsând parcă timp să fie pătruns înțelesul cuvintelor abia rostite. Lângă Maltby, un bărbat spuse:

— O singură navă! De ce să ne temem? S-o distrugem înainte de a se întoarce în galaxie și de a raporta prezența noastră!

O femeie comentă neliniștită:

— Oare spune adevărul sau blufează? Chiar poate crede că ne poate găsi?

Un al doilea bărbat îi răspunse cu o voce aspră:

— Imposibil. Este vechea poveste a acului în căruia cu fin, dacă nu chiar mai rău.

Maltby nu spuse nimic, dar era înclinat să-i dea dreptate. I se părea că Amiralul Laurr de pe nava pământeană bâjbâia în cea mai neagră beznă ce a înconjurat vreodată o civilizație.

Radioul transmite din nou vocea Prea Onorabilei Gloria Cecily:

În eventualitatea că nu socotiți timpul în stilul nostru, o zi siderală are douăzeci de ore a câte o sută de minute, într-un minut sunt o sută de secunde, iar o secundă este timpul în care lumina parcurge exact o sută de mii de mile. Ziua noastră este ceva mai lungă decât în stilul vechi, în care un minut avea șaiszeci de secunde, iar viteza luminii era exprimată caraghios, cu o sută optzeci și șase de mii trei sute de mile pe secundă. Calculați-vă bine timpul în consecință. Peste o săptămână voi face un nou apel. Urmă o pauză. Apoi vocea unui bărbat. Nu eia cel care o prezentase pe Lady Laurr.

— Cetățeni din Fifty Suns, acesta a fost un mesaj înregistrat. A fost recepționat în urmă cu o oră și retransmis conform deciziei consiliului de conducere din Fifty Suns, în concordanță cu dorința noastră de a menține populația la curent cu evoluția situației... Este cel mai mare pericol care ne-a amenințat vreodată. Continuați-vă activitățile zilnice în mod normal și fiți siguri că vom face tot ce ne stă în putință. Pe măsură ce vom mai avea informații, vă vom anunța. Atât deocamdată.

Maltby urcă în aeroglisorul ce opri în dreptul său. Se așeză pe un scaun. O femeie luă loc lângă el. Imediat, avu o foarte ușoară senzație de șoc în creier. Ochii i se măriră puțin, de uimire, dar nu făcu nici un alt gest care să trădeze că ar fi simțit tatonarea făcută de gândul spioanei.

Femeia spuse după o vreme:

— Ai ascultat anunțul?

— Da.

— Ce părere ai?

— Șefa părea foarte hotărâtă.

— Ai remarcat că locuitorii din Fifty Suns au fost împărțiți în roboți dellieni și nondellieni?

Nu-l miră faptul că sesizase și ea același lucru. Oamenii de pe Pământ

nu știau de existența unui al treilea grup în acest sistem, dellhibrizii. Multe mii de ani după migrație, căsătoriile dintre un dellian și un nondellian nu produsese rămași. Într-un tirziu, prin ceea ce se numea sistem de presurizare rece copii au devenit un vis realizabil. Rezultatul a fost așa-numitul dellhibrid, un om cu două creiere, având forța fizică a dellianului și capacitatea creativă a non-dellianului. Cele două creiere, perfect coordonate, puteau domina pe oricine posedea un singur creier.

Maltby era un dellhibrid. La fel și femeia de lângă el, o recunoscuse după felul cum îi stimulase creierul pentru o clipă. Diferența dintre ei era că el avea permisiunea legală de a se afla pe Lant sau pe orice altă planetă din Fifty Suns, ea nu. Dacă ar fi fost prinsă, putea fi trimisă la închisoare sau chiar condamnată la moarte.

— Te-am căutat, îi spuse ea, încercăm de mai bine de o oră să te contactăm, de când statul nostru major a recepționat mesajul. Ce crezi că trebuie să facem?

Maltby ezită, îi era greu să-și accepte rolul de lider ereditar al dellhibrizilor; el care mai era și căpitan în Flotila Spațială din Fifty Suns... În urmă cu douăzeci de ani, dellhibrizii încercaseră să preia conducerea absolută în Fifty Suns. Tentativa eșuase dezastruos și ca urmare fuseseră declarați în afara legii. Maltby, pe vremea aceea un copil, fusese capturat de o patrulă delliană. Fusese crescut la unitate. Era un experiment, în general, se recunoștea că problema dellhibrizilor trebuia rezolvată. Se depusese un efort susținut pentru a-l învăța ce înseamnă loialitatea față de Fifty Suns ca entitate unică; și într-o considerabilă măsură reușiseră. Singurul lucru pe care nu-l cunoșteau profesorii era că-l aveau în puterea lor pe însuși conducătorul de drept al dellhibrizilor.

În mintea lui Maltby se născuse un conflict, pe care nu-l rezolvase încă. Spuse încet:

— În clipa de față senzația mea este că ar trebui să ne alăturăm necondiționat celorlalți. Să tratăm deschis cu dellienii și non-dellienii. În definitiv, locuim și noi în Fifty Suns.

— S-a discutat deja posibilitatea, spuse femeia, că am căpăta niște avantaje dacă am dezvălui coordonatele uneia dintre planete.

În pofida antrenamentului său ambivalent, Maltby fu șocat pentru moment. Și totuși înțelegea ce voia să spună. Gândi cu amărăciune:

„Se pare că temperamental nu sunt potrivit pentru intrigi”. Se calmă, deveni mai îngândurat și în același timp, mai pregătit să discute situația în mod preventiv.

— Dacă Pământul localizează această civilizație și-i recunoaște guvernul actual, înseamnă că nu vom mai putea schimba nimic. Orice plan am avea pentru a înclina balanța în favoarea noastră...

Femeia, o blondă subțirică, zâmbi aspru, o lumină sălbatică îi străluci în ochii albaștri:

— Dacă i-am preda, spuse ea, am putea pune condiția ca în viitor să căpătăm statut de egalitate, în fond asta-i tot ce dorim.

— Oare?

Maltby știa mai bine și nu era încântat.

— Din câte mi-amintesc, războiul pe care l-am dus avea alte țeluri.

— Ei bine... Cine are cele mai multe drepturi la poziții înalte? spuse sfidător femeia. Psihologic le suntem superiori atât dellienilor cât și non-dellienilor. După câte știu suntem singura super-rasă din galaxie.

Înflăcărată conchise:

— Și mai există încă o mare șansă. Acești pământeni nu au auzit de dellhibrizi. Dacă ne-am folosi de avantajul surprizei... Dacă am putea duce câți mai mulți oameni de-ai noștri la bordul acelei nave... Am putea captura noi arme, decisive. Înțelegeți?

Maltby înțelegea multe, inclusiv că în acest plan erau amestecate o mulțime de lucruri râvnite.

— Draga mea, spuse el, suntem un grup mic. Revolta noastră împotriva guvernului a dat greș cu toată surpriza inițială, în timp, s-ar putea să ajungem să facem toate aceste lucruri. Dar ideile noastre sunt mult mai mari decât numărul nostru.

— Hunston consideră că trebuie să acționezi în momentele de criză.

— Hunston! spuse involuntar Maltby.

Alături de strălucitorul și revendicativul Hunston, Maltby se simțea neinteresant. Avea nepopulara sarcină de a ține în frâu patimile sălbatice ale tinerilor nedisciplinați. Susținut de cei apropiați, în mare parte bătrâni, foști prieteni ai răposatului său părinte, pleda pentru săbuință. Se dovedi o sarcină ingrată. Hunston era comandant adjunct al organizației. Programul său de acțiune imediată făcea apel la cei mai tineri, care știau doar din auzite de dezastrul generației anterioare. Atitudinea lor era: „Conducătorii au făcut greșeli atunci. Noi nu vom mai greși”.

Maltby nu avea nici o chemare de a domina asupra poporului din Fifty Suns. Ani în șir își pusese întrebarea: „Cum să canalizez ambițiile delhibrizilor pe căi mai puțin belicoase?” Nu găsisese însă răspuns până în acel moment.

Rar, dar ferm, rosti:

— Când o colectivitate este amenințată, trebuie strânse rândurile. Fie că ne place sau nu, ne aflăm în Fifty Suns. S-ar putea să fie tentant să trădăm această civilizație Pământului, dar nu putem hotărî noi acum, la o oră de la apariția unui prilej favorabil. Anunță Orașele Ascunse că cer trei zile de dezbateri și discuții critice, în a patra vom organiza un plebiscit, care va da, răspunsul: trădăm sau nu trădăm. Asta-i tot.

Cu coada ochiului văzu că femeia nu era mulțumită. Fața i se posomorise subit, în atitudinea sa se putea desluși o furie înăbușită.

— Dragul meu, spuse ea drăgăstos, ești sigur ca nu te vei împotrivi deciziei majoritatii?

Din schimbarea expresiei, Maltby trase concluzia că se declanșase în ea vechiul conflict democratic. Acesta era marele lui atu asupra poporului său: consiliul dellhibrizilor al cărui șef era, apela direct la comunitate pentru toate hotărârile importante. Timpul demonstrase că referendumurile scot la iveală instinctele de conservare ale unui popor. Indivizi care propovăduiseră furioși luni în șir soluția decisivă, dură, deveneau precauți când erau confrunțați cu balotajul plebiscitului. Multe furtuni politice periculoase se răsuflaseră în cutia de vot.

— În patru zile, rosti încet femeia, o altă grupare ar putea lua decizia să trădeze, iar noi vom fi pierdut avantajul. Hunston consideră că trebuie acționat fără întârziere, în momentul în care guvernul trece prin criză. Mai târziu, îi va putea întreba pe oameni dacă acțiunea lui a fost corectă.

Pentru asta, cel puțin, Maltby avea răspunsul pregătit:

— Soarta unei întregi civilizații este în joc. Poate oare un singur om sau o grupare mică să riște viața câtorva sute de mii de oameni, mai întâi și apoi a tuturor celor șaisprezece bilioane de locuitori din Fifty Suns? Nu cred. Dar acum trebuie să cobor. Noroc.

Se ridică și sări din aeroglisor. Nu se uită înapoi. Se îndreptă spre bariera de oțel, în spatele căreia se afla una din cele câteva baza de dimensiuni reduse pe care Flota Spațială le avea pe planeta Lant.

Paznicul îi examina scrisorile de acreditare încruntat și apoi i se adresă pe un ton oficial:

— Căpitane, am ordin să, vă escortez în clădirea Capitoliului, unde autoritățile locale se află în conferință cu comandanții militari. Veniți de bună voie?

— Desigur, spuse Maltby, aparent fără nici o ezitare.

Un minut mai târziu se afla într-un vehicul militar ce zbura înapoi către

oraș.

Situația nu devenise încă fără scăpare, gândi el.

Oricând ar fi putut să-și concentreze cele două creiere, astfel încât să-l anihileze întâi pe paznicul său și apoi pe pilot.

Se hotărî să nu acționeze încă. O conferință a guvernului local nu însemna neapărat un pericol iminent pentru căpitanul Peter Maltby. De fapt, se aștepta chiar să mai afle ceva.

Naveta ateriza într-o curte, între două clădiri acoperite cu iederă. Maltby fu condus printr-o ușă într-un coridor vast, puternic luminat și introdus într-o sală unde se aflau aproximativ douăzeci de oameni în jurul unei mese de conferințe. Evident, sosirea sa fusese anunțată, căci nimeni nu vorbea când păși el înăuntru. Aruncă o privire scurtă șirului de fețe ce se întorsese spre el. Cunoștea personal două dintre personajele prezente. Dădură din cap salutându-l. Confirmă că-i recunoscuse și el înclinând capul în direcția fiecăruia.

Pe ceilalți, inclusiv patru bărbați în uniformă, nu-i întâlnise direct. Recunoscu figurile câtorva conducători guvernamentali și ale câtorva ofițeri. Erau ușor de deosebit dellienii de nondellieni. Cei dinții, rafinați, frumoși, puternici. Ceilalți difereau mult între ei. În picioare în capul mesei, cu fața către ușă stătea un bondoc nondellian. Maltby îl recunoscuse din fotografiile din presă pe Andrew Craig, un ministru de pe această planetă.

— Domnilor, începu Craig, să nu-l luăm pe căpitanul Maltby pe ocolite.

Apoi, adresându-se direct lui Maltby:

— Căpitane, tocmai discutam despre amenințarea acestei nave de război pământene. Comandanta ei tocmai a făcut cu puțin timp în urmă un anunț pe care probabil l-ați ascultat.

Maltby înclină capul:

— Am auzit.

— Bun. Iată care este situația. S-a stabilit că nu vom desconfira nimic acestui intrus, cu toate ofertele făcute. Au fost câțiva care au comentat că dacă Pământul a ajuns deja în Marele Nor Magellan, descoperirea noastră este inevitabilă mai devreme sau mai târziu. Dar până atunci mai pot trece câteva sute de mii de ani. În următorul deceniu putem trimite expediții în galaxia principală, să vedem exact cum stau lucrurile. Apoi vom putea lua hotărârea definitivă în privința stabilirii contactului. Înțelegeți deci că este o cale riscantă.

Se opri uitându-se întrebător către Maltby. Era o doză de neliniște în privirea lui. Maltby spuse pe un ton neutru:

— Neîndoielnic, este o cale riscantă. Un oftat de ușurare traversă adunarea. <

— Oricum, continuă Maltby, puteți fi siguri că localizarea noastră nu va fi dezvăluită navei pământene de vreun grup sau de o planetă? Multe popoare sau planete au interese personale.

— Suntem foarte conștienți de acest lucru, spuse bondocul. De aceea te-am și invitat la această întrunire.

Maltby nu era convins că fusese chiar o invitație, dar nu comentă.

Vorbitorul continuă:

— Am primit mesaje de la toate guvernele din Fifty Suns. Toți sunt de acord că trebuie să rămânem ascunși. Dar toți sunt la fel de convinși că dacă nu realizăm o înțelegere cu dellhibrizii, să nu folosească acest prilej, alianța noastră este zadarnică.

Maltby ghicise în câteva minute unde voia bondocul să ajungă, înțelesese criza în care se aflau relațiile dintre dellhibrizi și restul populației din Fifty Suns. Înțelesese că și el trecea printr-un moment de criză.

— Domnilor, spuse, am impresia că mi se cere să intru în legătură cu dellhibrizii. Ca ofițer în armata acestei civilizații, orice contact mă va pune într-o situație foarte dificilă.

Viceamiralul Dreehan, comandant al navei de război Atmion, unde Maltby era asistent navigator și meteorolog șef, i se adresă:

— Căpitane, poți accepta orice propunere ți se va face aici. Nu te teme, îți înțelegem perfect situația.

— Ar fi preferabil să se consemneze cele ce se vor discuta în continuare.

Craig făcu semn stenografilor:

— Notați, vă rog!

— Vă ascult, spuse Maltby.

— După cum ați bănuțit, continuă Craig, am dori să transmiteți propunerile noastre...

Se opri o clipă încruntându-se, vizibil încurcat că trebuia să folosească un termen care conferea o aură de legitimitate grupului de proscriși...

— ...Consiliului de conducere al dellhibrizilor. Suntem încredințați că-ți va sta în putință să realizezi acest contact.

— În urmă cu câțiva ani, răspuse Maltby, l-am informat pe superiorul meu că am fost abordat de către emisarii dellhibrizilor și că pe fiecare planetă din Fifty Suns există în permanență posibilități de stabilire a legăturii.

S-a convenit atunci să nu se dezvăluie nici o informație despre existența acestor agenții, ca și cum activitatea lor ar fi trebuit să se desfășoare în cea mai strictă conspirativitate... Asta-i, nu cred că-mi vor indica unde ar putea fi găsiți.

De fapt, hotărârea ca Maltby să informeze autoritățile despre existența acestor agenții fusese luată prântr-un plebiscit al dellhibrizilor. Simțise că un astfel de contact era suspectat și prin urmare ar fi putut fi chiar acceptat. Consiliul dellhibrizilor considerase că Fifty Suns nu va lovi în aceste agenții decât în situații extreme. Presupunerea se dovedise întemeiată. Dar acum se aflau într-o situație extremă.

— Sincer vorbind, spuse bondocul, suntem convinși că dellhibrizii văd în această amenințare o ocazie perfectă să le întărească pozițiile de pe care poartă tratativele.

Se gândea la șantaj politic, dar faptul că nu se exprimase întocmai spunea multe.

— Sunt împuternicit, continuă Craig să le ofer drepturi cetățenești limitate, accesul pe câteva planete, eventual dreptul de a locui în orașe... Urmând ca întreaga problemă să fie rediscutată la fiecare zece ani cu perspective ca de fiecare dată, în funcție de comportamentul anterior, să li se acorde și alte privilegii.

Făcu o pauză. Maltby constată că-l priveau toți cu un soi de nerăbdare tensionată. Un politician dellian rupse tăcerea:

— Ce părere ai?

Maltby ofta. Înainte de sosirea navei pamintene, propunerea ar fi fost minunată. Se repeta vechea poveste a concesiilor facute sub presiuni, în momentul care cei ce le fac nu mai pot controla situația. Le spusese toate acestea, fără agresivitate, sincer și la obiect. În timp ce le vorbea își controla cuvintele, i se pară că suna logic și cinstit. Cunoșcând ambițiile unor grupuri de dellhibrizi, considera că orice concesii suplimentare ar fi fost tot atât de periculoase pentru ei cât le-ar fi și vecinilor lor impaciuitori. Având în vedere trecutul, trebuiau menținute câteva restricții și se impunea o perioadă de verificare. Astfel, tendința lui era să accepte propunerea, recunoscând în același timp că în condițiile date, îi va fi greu să-i convingă. După ce-și expuse calm punctul de vedere, încheie:

— Vom trăi și vom vedea. Se lăsă un scurt moment de liniște, apoi un nondellian cu figură aspră spuse sever:

— Am sentimentul că pierdem vremea ca niște fricoși. Deși în Fifty Suns pacea domnește de multă vreme, avem mai mult de o sută de nave de luptă

în stare de funcționare, nemaivorbind de mulțimea de aparate de zbor mai mici. Acolo în spațiu nu-i decât o navă pământeană. Eu vă propun să trimitem flota s-o distrugă. Astfel vom elimina orice ființă omenească ce știe de existența noastră. Zece mii de ani vor mai trebui să se scurgă până ne vor descoperi din nou, accidental.

Viceamiralul Drcehan luă cuvântul:

— Am mai discutat acest aspect. Motivul pentru care nu e indicat să procedăm astfel este foarte simplu: este posibil ca pământenii să dispună de arme noi cu care ne vor înfrânge. Nu ne vom permite riscul.

— Nu mă interesează ce arme poate avea o navă solitară, zise celălalt categoric. Dacă armata își face datoria, toate problemele noastre vor fi rezolvate printr-o mică acțiune decisivă.

Craig îi răspunse tăios:

— Aceasta va fi soluția pentru ultimă instanță. Se reîntoarce apoi către Maltby:

— Poți spune dcllhibrizilor că dacă refuză oferta noastră, avem o imensă flotă de război pentru a o a folosi împotriva intrusului. Cu alte cuvinte, dacă vor, alege calea trădării, s-ar putea să nu câstige nimic. Te poți retrage căpitane.

▣ **CAPITOLUL II** ▣

La bordul navei pământene de război, Star Cluster, Amiralul stătea la biroul său aflat pe puntea principală, cu privirea pierdută în întunericul spațiului și evalua situația. În față se afla un ecran multiplan. În spatele lui bezna era ruptă ici colo de strălucirea stelelor. Magnitudinea ecranului era zero, astfel încât erau vizibile doar câtcva stele, pete rare de lumină ce indicau intensitatea spectrală a fiecăruia. Cel mai mare, dar și cel mai voalat nor de ceață argintie, se afla în stingă ei: galaxia principală, în care Pământul era o planetă anonimă, aparținând unui sistem solar anonim, un graunte de nisip în desertul cosmic.

Femeia îi dădea rareori atenție. Pe parcursul atâtor ani modificarea fantasticului decor devenise parte din viața ei. Vedea și ignora în același timp. Acum zâmbea, avea un zâmbet decis; apăsă un buton. Pe ecranul din față sa apăru figura unui bărbat căruia i se adresă fără alt preambul:

— Am fost informată, căpitane, că oamenii au început să murmure din cauza deciziei noastre de a rămâne în Marele Nor Magelan în căutarea civilizației Fifty Suns.

Căpitanul ezită un moment, apoi răspunse a precauție:

— Excelență, am auzit că hotărârea voastră de a face această cercetare nu întrunește aprobarea unanimă.

Modificarea frazei ei din „Decizia noastră” în „hotărârea voastră” nu-i scăpă femeii.

Căpitanul continuă:

— Bineînțeles, nu pot vorbi în numele întregului echipaj, sunt treizeci de mii de oameni la bord.

— Bineînțeles, spuse ea.

Tonul ei trăda o ironie ascunsă. Ofițerul păru că nu sesizează:

— Mi se pare excelență, că balotajul ar fi o soluție în această problemă.

— Prostii. Toți ar vota să plece acasă. După zece ani în spațiu au devenit niște cârpe. Au minte puțină și nici un scop. Căpitane...

Vocea îi era în continuare molcomă, dar în privire îi străluceau pumnale:

— Simt în tonul și comportamentul tău un fel de aprobare emotivă față de... acest copilăresc instinct de grup. Ține minte, cea mai veche lege a spațiului spune că trebuie să ai chemarea de a merge mereu înainte. Ofițerii sunt selecționați cu o grijă deosebită tocmai pentru a nu cădea în dorința asta oarbă de-a se întoarce acasă. S-a constatat că cei ce se năpustesc înnebuniți către planeta lor, către căminul lor, încearcă o satisfacție de moment și apoi, fara preget, se alătură altei misiuni de lungă durată. Suntem mult prea departe de galaxia noastră pentru a ne lăsa pradă unei infantile lipse de disciplină.

Ofițerul răspunse liniștit:

— Sunt obișnuit cu astfel de argumente.

— Mă bucur să aud asta, spuse acru Amiralul Laurr, și întrerupse legătura.

Chemă apoi cabina de navigație, răspunse un ofițer tânăr, căruia îi ordonă:

— Vreau un plan de zbor cu un set de orbite, cu ajutorul cărora să traversăm Marele Nor Magelan în cel mai scurt timp. Vreau să trecem la o distanță de cel puțin cinci sute de ani lumină de fiecare stea din sistem.

Figura tânărului păli puțin:

— Excelență, murmură el, este cel mai uluitor ordin pe care l-am primit vreodată. Acest nor stelar are sase mii de ani lumină în diametru. Cu ce viteză intenționați să ne deplasăm, necunoscând localizările furtunilor de aici?

Reacția ofițerului o descumpăni. Pentru moment simți îndoiala.

Conștientiza imensitatea spațiului pe care intenționa să-l străbată.

Indoiala trecu. Se îndârji.

— Cred, spuse ea, că densitatea zonelor de turbulență ne-ar permite înaintarea cu un an-lumină într-o jumătate de oră.

Cu asprime întrerupse discuția:

— Spune-i șefului tău să mă caute când vor fi pregătite traiectoriile.

— Prea bine excelență, spuse tânărul. Vocea-i devenise inflexibilă.

Lady Gloria tăie legătura, se lăsă pe spate și manevră un comutator care transformă ecranul din fața sa într-o suprafață reflectantă, își fixă privirea asupra propriei imagini. Vedea o figură subțire, aspră, frumoasă, ce aparținea unei femei de treizeci de ani. Imaginea îi zâmbea ușor ironică, indicând satisfacția primilor pași făcuți. Vestea se va răspândi; oamenii vor intelege în sfîrșit la ce se gindea. La început vor fi disperați, apoi se vor resemna. Nu simțea nici un regret. Procedase astfel, convinsă fiind că Fifty Suns nu va consimți să deconspire nici măcar o singură planetă.

Prinzi singură pe punte, copleșită de emoție. Bătălia pentru controlul destinului navei era iminentă; știa că trebuie să fie pregătită pentru orice eventualitate, între timp fusese chemată de trei ori, dar nu răspunse până nu-si termină masa. Iși activase semnalul automat la „ocupat” ceea ce însemna: „sunt aici dar nu vreau să fiu deranjată decât pentru probleme foarte urgente”. Fiecare apel încetase după câteva secunde.

După masă se întinse pentru o clipă, simțea nevoia să doarmă și să se concentreze. Se ridică apoi brusc și se îndreptă către transmițătorul de materie, îl reglă... și păși în laboratorul psihologic, aflat la o jumătate de milă depărtare de cartierul ei general.

Locotenent Neslor ieși dintr-o încăpere alăturată și o întâmpină cu căldură. Lady Gloria îi prezentă în linii mari situația.

Responsabila compartimentului psihologic dădu ușor din cap.

— Bănuiam că vei veni să mă vezi, spuse ea. Dacă ai răbdare, îmi plasez pacientul unui asistent și apoi putem sta de vorbă.

Când reveni în cameră Amiralul o întrebă furioasă:

— Câți pacienți ai aici?

Femeia mai vârstnică o studie gânditoare.

— Oamenii mei efectuează aproape opt sute de ore de terapie săptămânal.

— Pentru posibilitățile voastre, e enorm. Șefa laboratorului fu de acord.

— Era vorba de câțiva ani să ne extindem. Lady Gloria ridică din umeri.

Era gata să abandoneze subiectul când o izbi un alt gând.

— Care-i problema? Dorul de casă?

— Da, i se poate spune și așa. Noi avem câteva denumiri tehnice.

Se întrerupse...

— Ei hai, nu fi așa aspră. E greu pentru oamenii ăștia a căror muncă este doar rutină. Oricât de mare ar fi nava, cu fiecare an ce trece scad posibilitățile de a mulțumi individul.

Prea Onorabila Gloria Cecily deschise gura să spună că și munca ei era tot rutină. Iși dădu însă seama că remarca, deși binevoitoare, ar fi sunat fals. Dădu totuși din cap nerăbdătoare:

— Nu înțeleg. Avem la bord tot ce ne trebuie. Femei și bărbați în număr egal, activități multiple, mâncare din belșug și mai multe decât și-ar dori cineva într-o viață de om. Te poți plimba pe sub copaci în floare, pe malul râurilor ce curg cu adevărat. Te poți căsători și poți divorța, deși bineînțeles nu poți avea copii. Avem băieți veseli la bord, fete de distracție. Fiecare de aici are propria cameră. Fiecare știe că acasă-i crește contul și se poate retrage la sfârșitul fiecărei călătorii.

Se încruntă.

— Iar acum, descoperirea acestei civilizații din Fifty Suns ar trebui să-i stimuleze.

Cealaltă zâmbi:

— Gloria, draga mea, nu gândești corect. O fi interesant pentru tine sau pentru mine datorită pozițiilor speciale pe care le deținem. Eu cel puțin încerc să prevăd cum gândesc și acționează acești oameni. Am studiat istoria acestor așa-ziși roboți dellieni și nondellieni. E o întreagă lume nouă aici de descoperit, de cercetat... Pentru mine, dar nu și pentru tipul care-mi gătește mâncarea.

Fizionomia Amiralului exprima din nou hotărâre.

— Se pare că nu va avea încotro. Va trebui să îndure. Și acum să trecem la treabă. Avem două probleme: menținerea controlului navei și descoperirea lui Fifty Suns. Cred că aceasta este ordinea priorităților.

Discuția se prelungi mult timp în programul principal de somn (discutară până spre miezul nopții, deși, evident în spațiu nu se putea spune că există noapte). Intr-un târziu, Lady Laurr se întoarse pe puntea principală și trecu în apartamentul său. Convinsă că ambele probleme erau, după cum bănuise, de natură predominant psihologică.

Săptămâna de îngăduință se scurse fără evenimente deosebite. Exact

la ora fixată, Amiralul convocă un consiliu la care luară parte toți căpitanii de divizie ai giganticei nave. Lansă atacul de la primele cuvinte, intuind tensiunea ce-i stăpânea pe oamenii din echipaj și pe ofițeri în egală măsură:

— După cum văd, doamnelor și domnilor, suntem nevoiți să rămânem aici până vom descoperi această civilizație, chiar de-ar fi să dureze încă zece ani.

Căpitanii se uitară lung unii la alții, foindu-se neliniștiți pe scaune. Erau treizeci de căpitani, din care majoritatea bărbați.

Prea Onorabila Gloria Cecily Laurr continuă:

— Deci, ținând cont de acest lucru și acceptând că se impune o strategie pe termen lung, are cineva în vedere un plan de bătaie?

Căpitanul Wayless, șeful echipajului de comandă a zborului, spuse:

— Personal, mă opun ideii de a continua căutările.

Ochii comandantei se îngustară. Ghici din expresiile celorlalți că Wayless se făcuse purtătorul de cuvânt al unei opinii mult mai hotărâte decât bănuise ea. Vorbi la fel de liniștită ca și el:

— Căpitane, există proceduri de preluare a comenzii din mâna comandantului navei. De ce n-am urma una din aceste căi?

Căpitanul Wayless păli:

— Prea bine, excelență. Invoc articolul 492 din Regulament.

Deși se așteptase, promptitudinea cu care fusese acceptată provocarea o șoca. Cunoștea articolul cu pricina, de vreme ce constituia o limitare a puterii sale. Nimeni n-ar fi putut avea cunoștință în amănunțime de toate regulile ce guvernau activitatea personalului. Dar le studiase pe cele care se refereau la funcția ei. Când era vorba de drepturile individului, fiecare era avocat în spațiu. Chiar și ea...

Dar acum îl asculta lividă pe căpitanul Wayless citind clauza cu voce puternică:

— Limitări... circumstanțe justificate... majoritate... două treimi., scopul inițial al călătoriei...

Era scris într-adevăr tot acolo, își amintea,... folosit pentru prima dată împotriva ei. Star Cluster fusese trimis într-o expediție de cartografiere. Misiunea fusese îndeplinită. Insistând în schimbarea țintei, intrase sub incidența regulamentului. Așteptă până ce Wayless lăsă cârtea jos, apoi spuse cu o voce scăzută:

— Cum votăm?

Erau douăzeci și unu împotriva ei și cinci pentru. Patru ofițeri se

abținuseră de la vot. Căpitanul Dorothy Sturdevânt, care conducea departamentul echipaj feminin spuse:

— Gloria, trebuia să se întâmple astfel. Suntem plecați de multă vreme. Lasă pe altcineva să găsească această civilizație.

Amiralul Laurr, lovea nervoasă încet cu creionul în masa lungă și lucioasă. Dar când vorbi vocea era stăpânită:

— Articolul 492 îmi dă dreptul să acționez după cum cred de cuviință pe o perioadă ce variază între cinci și zece la sută din durata totală a călătoriei în curs, cu condiția să nu depășească șase luni. Prin urmare, hotărâsc că vom mai rămâne încă șase luni în Marele Nor Magclan. Și acum, să discutăm căile și mijloacele prin care putem localiza o planetă din Fifty Suns. Iată ce plan am...

Calmă, începu să-l prezinte.

▣ **CAPITOLUL III** ▣

Maltby citea în cabina sa de pe Atmion, nava de război din hota Fifty Suns, când sună alarma:

— Personalul la posturi!

Lipsea urletul sirenei, deci nu era alarmă de luptă. Lăsă cartea jos, își puse jacheta și se îndreptă către cabina de navigație. Câțiva ofițeri, inclusiv cel de la navigație, erau deja pregătiți când sosi el. Dădură scurt din cap, conform uzanței. Maltby se așază la pupitrul său și extrase din buzunar instrumentul său de lucru: un fel de echer cu antenă radio, conectat la cel mai apropiat creier artificial, în acest caz cel al navei.

Tocmai își pregătea creioanele și hârtia, când nava începu să se miște. Simultan fâsâi un difuzor. Vocea inconfundabilă a ofițerului comandant, viceamiralul Drcehan, se făcu auzită:

— Acest mesaj se adresează numai ofițerilor. După cum știți, acum o săptămână am fost contactați de Star Cluster, navă de război a Pământului... Ni s-a dat un ultimatum al cărui termen a expirat cu cinci ore în urmă. Până în prezent câteva guverne au comunicat că nu au fost recepționate alte mesaje, în realitate, acum trei ore a fost primit un al doilea ultimatum, care conține o surprinzătoare amenințare. Considerăm că nu este cazul să alarmăm populația, anunțând natura pericolului. Oficial acest al doilea mesaj nu a fost recepționat. Dar pentru informarea voastră personală, iată acest al doilea ultimatum. Urmă o pauză și apoi o voce bărbătească, adâncă, rezonantă și fermă spuse:

— Excelența sa, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, Amiral al

navei Star Cluster, va transmite cel de-al doilea mesaj către populația din Fifty Suns.

Urmă o pauză, în continuare, în loc de vocea căpitanului Laurr, se făcu din nou auzită vocea viceamiralului Dreehan.

— Mi s-a spus să vă atrag atenția asupra acestei impunătoare liste de titluri. Se pare că o femeie de obârșie aleasă comandă nava inamicului. Faptul că o femeie poate fi comandant pare foarte democratic, sugerând egalitate între sexe. Dar cum și-a câștigat postul? Prin rang? În plus, însăși existența rangurilor este o indicație a sistemului de guvernare existent în galaxia principală.

Maltby nu putea fi de acord cu această analiză. Titlurile erau cuvinte care aveau înțelesuri de conveniență, în Fifty Suns existaseră perioade de totalitarism, când liderii se autointitulau „slujbași”. Existaseră „președinți” ale căror capricii puteau aduce moartea indivizilor, „secretari” care controlau în mod absolut guvernul; toți persoane foarte periculoase ale căror ranguri, democratice cu numele, acopereau o realitate criminală. Mai mult chiar, atracția pentru simbolul verbal al realizării pe scară socială răzbătea din întreg efortul omenesc, în orice sistem politic. Chiar și acum când vorbea, „amiralul” Dreehan își exercită rangul. „Căpitanului” Maltby i se oferise un privilegiu special pentru rangul și poziția sa de a asculta această înregistrare.

„Conducătorul” unei afaceri, „posesorul” unei proprietăți, „expertul” super instruit – fiecare în felul său reprezenta un titlu. Fiecare oferea posesorului un sentiment de satisfacție similar celui obținut prin rangul social. Locuitorii celor cincizeci de sori disprețuiau dictatorii pomeniți de istorie. Această atitudine, fără discernământ, era la fel de copilărească și condamabilă ca și extrema sa, cultul conducătorului, în situația disperată în care se aflau, delirul si-au desemnat fără prea mult entuziasm, un conducător ereditar, pentru a evita veninoasa rivalitate dintre cei mai ambițioși. Planul lor se lovide însă de un obstacol periculos, prin capturarea moștenitorului. Au fost obligați să reconfirme statutul acestuia pentru a pune capăt luptelor pentru putere ce se dezlănțuiseră între timp. Maltby se gândea cu tristețe că probabil nici un alt om nu s-a simțit mai puțin lider ereditar decât s-a simțit el. Deși copleșit de povara rangului, înțelegea totuși

necesitatea acestui rol. Înțelegea și cât de mare era sarcina ce îi revenea, de a acționa decisiv în momentele de criză. Șirul gândurilor îi fu întrerupt de „excelența sa” care-și reluă mesajul. Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily spunea:

— Noi, reprezentanții civilizației Pământului luăm act cu regret de atitudinea recalcitrantă a guvernelor din Fifty Suns. Avem ferma convingere

că populația a fost indusă în eroare. Autoritatea pământeană va oferi avantaje atât indivizilor cât și colectivităților de pe Marele Nor Magelan. Pământul are multe de oferit. Pământul garantează prin lege drepturile de bază ale individului; în același timp garantează drepturile de bază ale grupurilor și prosperitatea economică. Solicită alegerea guvernanților prin vot secret.

Lady Gloria continuă:

— Pământul nu permite existența separată a unui stat suveran nicăieri în univers. O astfel de putere militară independentă ar putea lovi centrul galaxiei stăpânite de om, ar putea bombarda planetele mai dens populate. S-a mai întâmplat. Vă puteți imagina ce s-a întâmplat cu conducătorii care au provocat astfel de incidente. Nu ne puteți scăpa. Dacă aveți noroc acum și nu veți putea fi localizați de singura noastră navă, în câțiva ani vor fi aici zeci de mii de nave în căutarea voastră, în astfel de situații nu ezităm. Din punctul nostru de vedere, este mai sigur să distrugem o civilizație întreagă decât să o lăsăm să se dezvolte ca un cancer în trupul lumii din care a înflorit. Oricum, credem că nu vom da greș, vă vom găsi. Din acest moment, Star Cluster va urma un curs precis prin Marele Nor Magelan. Ne vor trebui câțiva ani pentru a trece pe lângă fiecare soare din sistem, la cel puțin cinci sute de ani-lumină. Pe măsură ce vom înainta, vom arunca aleatoriu bombe cu radiații către planetele din majoritatea sistemelor solare întâlnite.

Înțeleg că o astfel de amenințare v-ar putea stârni neîncrederea în noi, de aceea am și explicat rostul acestei atitudini neîndurătoare, încă nu este

prea târziu pentru a vă dezvălui poziția. Conducerea oricărei planete ne poate comunica oricând prin radio dacă este dispusă să comunice coordonatele Fifty Suns. Prima planetă care o va face va fi de acum încolo, pentru totdeauna capitala sistemului. Primul individ sau grup care ne va da relații referitoare la poziția unei planete, va primi o recompensă de un miliard de dolari de platină, valabili oriunde în galaxia principală, sau după dorință, suma echivalentă în moneda voastră.

Nu aveți de ce vă teme. Nava mea vă poate apăra împotriva oricărei armate oricât de puternice trimise de Fifty Suns. Și acum, ca dovadă a hotărârii noastre, navigatorul șef al navei va da citire coordonatelor noastre care vă vor permite să ne urmăriți traiectoria prin Nor.

Mesajul se sfârși brusc. Se auzi vocea Amiralului Dreehan:

— Voi trimite de îndată datele la departamentul navigației, întrucât intenționăm să urmărim Star Cluster și să observăm datele programului anunțat. Mi s-a mai cerut totuși, să vă atrag atenția asupra unei alte consecințe pe care o poate avea pentru noi mesajul transmis de Lady Laurr.

Felul de exprimare, tonul și cuvintele sale, sugerează că este comandantul unei nave foarte mari...

Amiralul continuă grăbit:

— Vă rog, nu vă închipuiți că vom trage vreo concluzie. Analizăm doar afirmațiile ei, pretinde că Star Cluster va lansa bombe cu radiații către majoritatea planetelor din Nor. Să presupunem în limitele bunului simț câte o bombă pentru fiecare o sută de planete. Tot vor fi necesare câteva milioane de bombe. Propriile noastre fabrici de bombe pot obține o bombă cu radiații doar la fiecare patru zile. O astfel de fabrică ar avea nevoie de o suprafață de cel puțin o milă pătrată. Pe de altă parte, femeia a afirmat că singură nava sa i-ar putea apăra pe trădători împotriva armatei din Fifty Suns. În momentul de față avem mai mult de o sută de nave de război în dotare, la care se mai adaugă patru sute de nave de croazieră și sute de aparate mai mici. „Să ne gândim și la scopul inițial al călătoriei lui Stat Cluster în Marele Nor Magelan. După spusele lor, a fost o expediție de cartografiere. Ori, navele noastre de acest fel sunt modele mici, învechite. E greu de crezut că Pământul trimite una din cele mai mari și mai puternice nave ale sale într-o călătorie de rutină.

Amiralul se opri brusc.

— Aș vrea ca toți ofițerii să-mi prezinte în scris părerea personală cu privire la cele arătate aici. Deocamdată atât pentru majoritatea dintre voi. Vom difuza pentru Navigație și Meteorologie datele furnizate de Star Cluster. Ne-au trebuit aproape cinci ore de muncă susținută, atentă, pentru a adapta harta trimisă de Star Cluster la sistemul de cartare al stelelor stabilit din vechime pe Fifty Suns. Se estimează că distanța dintre Atmion și nava pământeană era la acel moment de o mie patru sute de ani lumină.

Distanța nu conta. Cunoșteau localizarea tuturor tulburărilor meteorologice din Marele Nor Magelan. Au stabilit cu ușurință o traiectorie care le permitea o viteză de aproape o jumătate de an-lumină pe minut.

Efortul prelungit îl obosi pe Maltby. Indată ce-și îndeplini îndatoririle, se retrase în cabina sa și adormi pe loc.

Fu trezit de țipătul unei sirene de alarmă. Aprinse ecranul conectat la puntea principală. Faptul că imaginea apărută imediat demonstra că li se permitea ofițerilor să urmărească ce se întâmpla. Constată că obiectivul focaliza cu amplificare maximă un punct luminos îndepărtat. Lumina se deplasa, în timp ce imaginea de pe ecran era ajustată în permanență, încercând să mențină obiectivul în centru.

O voce spuse:

— După rezultatele oferite de computer, Star Cluster se află în acest

moment la aproximativ o treime de an-lumină de noi.

Maltby se încruntă, nu avea ce răspunde. Posesorul voiei voia să spună de fapt, că cele două nave se găseau la limita de rezonanță superioară a cimpurilor, una față de cealaltă, un fenomen secundar în subspațiul radio, un fel de ecou înăbușit al domeniului, practic nelimitat, de rezonanță inferioară. Era imposibil de precizat cât de departe se află inamicul. Se știa doar că nu poate fi mai departe de o treime de an-lumină. Putea să se afle chiar la câtcva sute de mile, deși părea greu de crezut. Pentru detectarea obiectelor din spațiu aveau stațiile radar. Vocea continuă:

— Am redus viteza de deplasare la zece zile lumină pe minut, întrucât urmăm cursul transmis de pamânteni și nu i-am pierdut, putem presupune că navigam cu aceeași viteză.

Nici această afirmație nu era exactă. Era posibil să aproximeze viteza navei pământene, dar nu puteau naviga cu aceeași viteză când se deplasau mai rapid decât lumina. Eroarea va deveni evidentă imediat ce se va pierde contactul dintre cele două câmpuri de rezonanță superioară.

Abia-si termină Maltby gândul, că spotul de pe ecran începu să clipească și apoi dispăru. După un minut de așteptare, vocea reveni nefericită:

— Nu vă alarmați, vă rog. Mi s-a spus că probabil în câteva minute contactul va fi restabilit.

Trecu o oră și punctul luminos nu mai apăru. Maltby încetase demult să mai privească cu atenție ecranul, îi arunca din când în când câte o privire. Se gândea la ce spusese Viceamiralul Dreehan despre mărimea lui Star Cluster. Înțelese că ofițerul comandant le prezentase cinstită situația. Pericolele care-i amenințau erau nenumărate. O navă de dimensiunile celei descrise de Amiralul Laurr părea imposibilă. Prin urmare pământenii blufaseră. Una dintre dovezi ar fi fost numărul bombelor aflate la bordul navei.

Timp de șase zile, Atmion a tot intrat în rezonanță cu câmpul navei pământene. A încercat să mențină contactul cât mai mult cu puțință. Verificau cu această ocazie traiectoria dușmanului, examinând și planetele din jurul stelelor învecinate. O singură dată au dat peste dovezi de distrugere. Părea ca bomba fusese lansată greșit, lovise o planetă periferică din sistemul solar respectiv, mult prea rece și îndepărtată de soarele său pentru a putea adăposti viața. Acum nu mai era rece, era un iad clocotind de energie nucleară, ce topise crusta de stâncă și pătrunsese până în miezul metalic. Strălucea ca un soare în miniatură. Probabilitatea ca o bombă dintr-o sută să lovească o planetă populată era din punct de vedere matematic atât de apropiată de zero, încât vederea planetei incandescente nu alarmă pe

nimeni de pe Atmion.

În cea de-a șasea zi de căutare, ecranul lui Maltby se aprinse. Imediat apăru în imagine figura Viceamiralului Dreehan:

— Căpitane Maltby, te rog, vino la mine în birou.

— Da, domnule., Maltby se prezintă imediat. Adjutantul de serviciu îl salută și-l pofti în cabina lui Dreehan. Ofițerul comandant era așezat într-un fotoliu, studiind ceva ce părea a fi o radiogramă. Lăsă documentul din mână, cu fața în jos și-l invită pe Maltby să ia loc pe scaunul din fața biroului său.

— Căpitane, ce statut ai printre dellhibrizi? Ajunseseră deci, în sfârșit, la întrebarea capitală.

Maltby nu se alarmă. Il privi lung pe ofițer, afișând o expresie de nedumerire. Dreehan era un dellian de vârstă mijlocie, posedând un fizic plăcut; era o prezență agreabilă, ca toți cei din rasa sa. Maltby spuse:

— Nu vă pot spune exact cum sunt privit de ei. Intr-o oarecare măsură, ca un trădător, cred. De câte ori mă contactează, – iar eu am raportat de fiecare dată superiorilor mei când s-a întâmplat – îl somez pe omul de legătură să transmită superiorilor săi că eu recomand o politică de conciliere și menținerea integrității sistemului.

Dreehan păru că meditează la cele auzite, apoi spuse:

— Ce gândesc ei despre această poveste?

— Nu sunt sigur. Contactele mele sunt destul de vagi.

— Totuși ai o idee probabil...

— Din câte am înțeles, spuse Maltby, un grup minoritar consideră că, mai devreme sau mai târziu, Pământul va descoperi Fifty Suns, deci, argumentează ei, în momentul de față ar putea să obținute câteva avantaje. Ceilalți, majoritatea, obosiți să trăiască ascunzându-se, au votat categoric să ni se alăture.

— În ce proporție?

— Mai mult de patru la unu.

Maltby trânti minciuna fără să clipească. Dreehan ezită, apoi zise:

— Există vreo posibilitate ca minoritatea să acționeze unilateral?

Răspunsul lui Maltby sosi repede:

— S-ar putea să dorească acest lucru, dar nu poate... așa mi-a spus.

— De ce nu poate?

— Pentru că nu au printre ei nici un meteorolog spațial calificat.

Și asta era o minciună. Problema era mult mai profundă decât existența

specialiștilor în fiecare din cele două grupuri. Hunston dorea să capete puterea asupra dellhibrizilor prin mijloace legale. „Atâta vreme cât este convins că poate acționa prin cadru legal, Husnton va fi corect”. Îl informaseră pe Maltby oamenii săi. Pe baza acestor informații își tesa acum păienjenișul de minciună și adevăr.

Dreehan cântărea spusele lui Maltby. Intr-un târziu spuse:

— Conducătorii noștri sunt speriați că acest ultimatum – pe care l-ai auzit deja – ar putea oferi un prilej ideal dellhibrizilor. Ne-ar putea trăda în schimbul unor avantaje, la fel de mari ca cele pe care le-ar fi obținut dacă ar fi câștigat războiul cu o generație în urmă.

Maltby nu găsi nimic de răspuns decât să repete într-o altă formă minciuna anterioară:

— Există șanse de patru la unu să câștige cei ce preferă să rămână alături de Fifty Suns.

Se lăsă din nou o tăcere grea. Maltby se întreba ce se află de fapt în spatele acestor întrebări. Era clar că nu se puteau baza pe asigurările venite de la căpitanul Peter Maltby. Dreehan își dresese glasul:

— Căpitane, am auzit multe despre așa-zisul creier dublu al dellhibridului, fără să obțin însă vreo explicație despre cum funcționează și ce face. Mă poți lămuri?

— Este absolut lipsit de interes.

Maltby trânti cea de-a treia minciună la fel de liniștit:

— Cred că frica de creierul dublu a determinat în mare măsură ferocitatea cu care s-au purtat ultimele lupte din războiul trecut. Cunoașteți cum este alcătuit un creier normal: nenumărate celule, fiecare în parte capabilă să se conecteze la cele învecinate. La acest nivel, creierul dellhibridului nu se deosebește de al vostru. Coborând la alt nivel, fiecare celulă a creierului conține o serie de molecule mari, proteice, perechi. Ale voastre nu sunt pereche, ale lui da.

— Dar ce rol au?

— Dellhibridul are abilitatea dellianului de a rezista la tentativele de forțare asupra creierului său, și pe altă parte a potențialului non-dellianului pentru munca de creație.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot ce cunosc eu, domnule, minți Maltby.

— Dar zdrobitoarea forță hipnotică ce li se atribuie? Nu există date despre felul cum funcționează?

— Am înțeles că folosesc dispozitive hipnotice, ceea ce e cu totul altceva. Generează o teroare confuză a necunoscutului.

Drehan păru că ia o hotărâre. Ridică radiograma și i-o înmână lui Maltby.

— A sosit pentru tine, spuse. Apoi adăugă cu franchețe:

— Dacă-i codificată, n-am reușit să descifrăm codul.

Bineînțeles că era codificată. Maltby constată acest lucru chiar de la prima vedere. Mesajul de război spunea: CĂTRE: CĂPITAN PETER MALTBY NAVA DE RĂZBOI ATMION.

Guvernul dellhibrizilor dorește să vă mulțumească pentru activitatea desfășurată ca mediator în negocierile cu conducătorii din Fifty Suns. Vă rugăm să fiți convins că înțelegerile noastre vor fi respectate întocmai și că dellhibrizii sunt nerăbdători să obțină privilegiile promise.

Nu era semnat, însemna că apelul de ajutor fusese trimis prin subspațiul radio și transmis direct către Atmion.

Maltby trebuia să se prefacă, desigur, că nu înțelegea ce era cu acest mesaj, până nu se hotăra cum să procedeze. Spuse cu un ton nedumerit:

— Constat că nu-i semnat. Intenționat, oare? Viceamiralul Dreehan era dezamăgit:

— Nici eu nu știu.

Pentru o clipă, lui Maltby i se făcu milă de ofițer. Nici un dellian sau un nondellian nu ar fi putut sparge codul acestui mesaj! Aflarea secretului depindea de existența a două creiere antrenate să lucreze împreună. Antrenamentul era foarte important în educația unui dellhibrid. Maltby își desăvârșise educația înainte de a fi capturat, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Ideea de bază a acestui mesaj era că minoritatea își anunțase intenția de a contacta nava Star Clustei și de o săptămână începuse o campanie pentru a capta sprijinul celorlalți. Programul lor avertiza că numai cei ce vor susține vor beneficia de fructele trădării.

Era nevoit să se ducă la ei. Dar cum? Ochii i se dilatără când își dădu seama că singurul mijloc de transport aflat la îndemână era chiar nava sa. Înțelese că trebuia s-o facă. Incepu să-si încordeze mușchii în stil dellian. Simți excitarea electrică produsă prin această stimulare, într-o clipă, cele două creiere ale sale deveniră suficient de puternice. Percepu în imediata apropiere prezența unei alte minți. Așteptă până senzația păru că devine parte din propriul său corp și comandă în gând: „Vidare!” Pentru un moment alungă orice gând conștient din minte, în sfârșit se ridică.

Viceamiralul Dreehan se ridică și el, exact cu aceleași mișcări, în același timp, de parcă mușchii erau controlați de creierul lui Maltby. Ceea ce se și întâmpla. Se îndreptă către panoul instrumentelor și atinse un comutator:

— Dați-mi camera motoarelor, spuse. Cu voce și mișcări controlate de voința lui Maltby, dădu ordinele necesare pentru a stabili nava Atmion pe cursul ce conducea către capitala dellhibrizilor.

□ **CAPITOLUL IV** □

Amiralul Laurr citi înștiințarea de contestare și rămase pentru câteva minute neschimbată, cu pumnii strânși de furie, își recapătă stăpânirea de sine și făcu legătura cu căpitanul Wayless. Fața ofițerului se crispa când văzu cine-l chemase.

— Căpitane, intră direct în subiect Lady Gloria, tocmai am citit documentul vostru, semnat de douăzeci și patru de persoane.

— E legal, după părerea mea, răspunse el, cu un ton oficial.

— Da, sunt convinsă, i-o întoarce ea. Se opri brusc și apoi continuă:

— Căpitane, ce înseamnă fixația aceasta disperată de a vă întoarce imediat acasă? Viața e mai de preț decât legalitatea. Am pornit într-o mare aventură. Sunt sigură că simțiți și voi ceva asemănător.

Doamnă, sosi distantă replica, nutresc deopotrivă admirație și afecțiune pentru dumneavoastră. Capacitatea organizatorică de care dispuneți este remarcabilă, dar aveți în vedere numai ideile personale și vă uimește, chiar vă rănește, când alții gândesc diferit. Aveți dreptate atât de des încât uitați că s-ar putea cândvâ să și greșiți. Acesta este și motivul pentru care pe o navă mare ca aceasta există treizeci de căpitani cu care să vă consultați și cu care, în situații critice, de fapt oricând, au puterea de decizie conform regulamentului. Credeți-mă, ținem foarte mult la dumneavoastră, dar ne cunoaștem datoria față de ceilalți oameni aflați la bord.

— Dar vă înșelați. Putem obliga această civilizație să ni se supună.

Ezită puțin, apoi continuă:

— Căpitane, nu vreți să mergeți alături de mine, măcar de această dată?

Era o rugămintă personală și regretă aproape imediat că o făcuse. Cererea făcu să-l mai destindă pe Wayless. Il pufni râsul, încercă să se abțină dar izbucni din nou.

— Vă cer iertare, nobilă doamnă, spuse el într-un târziu. Vă rog să mă

scuzați.

— Ce te-a amuzat? Întrebă ea țeapănă. Căpitanul își recăpătase aerul sobru.

— Expresia „măcar de această dată”. Lady Lauri, de câte ori ne-ați solicitat până acum să vă susținem în planurile dumneavoastră, mai țineți minte?

— De două-trei ori, poate.

Tonul ei devenise brusc precaut, încerca să-și amintească...

— Nu am ținut o statistică, spuse Wayless, dar cu aproximație, pot spune că ne-ați cerut sprijinul fie pe considerente personale, fie folosindu-vă de prerogativele legale ale comandantului, de cel puțin o sută de ori în această călătorie, pentru a vă impune părerile. Acum, pentru prima oară, legalitatea este utilizată împotriva dumneavoastră și resimțiți acest lucru cu amărăciune.

— Nu sunt amărâtă, sunt... Se întrerupse o clipă:

— Oh, înțeleg că nu pot discuta cu voi. Dintr-un motiv sau altul ați hotărât că sase luni înseamnă eternitate.

— Nu e vorba de timp, ci de scop. Fără nici dovadă credeți că puteți găsi cincizeci de sori împrăștiați printre alți o sută de milioane. O nava uriașă ca a noastră nu-si poate permite să încerce șansă la două milioane. Dacă nu puteți înțelege acest lucru, suntem nevoiți să ne impunem în situația data, în pofida afecțiunii ce o avem pentru dumneavoastră.

Amiralul ezită. Argumentele erau împotriva ei. Simți nevoia să-si susțină cu mai multă grijă cauza Incepu să vorbească rar, cu voce scăzută:

— Căpitane, nu se pune problema de posibilitățile tehnice. Dacă ar fi să depindem doar de noroc, atitudinea voastră este cât se poate de justificata. Speranța noastră stă în factorul psihologic.

— Lucrurile nu sunt chiar atât de simple spuse liniștit Wayless. Noi, cei care am semnat „contestarea” deciziei dumneavoastră, am luat în discuție și aspectul psihologic.

— Și pe ce v-ați bazat respingerea planului meu? Pe ignoranță?

Era o remarcă usturătoare și văzu că-l iritase. Răspunsul lui veni protocolar:

— Doamnă, am remarcat tendința dumneavoastră de a vă baza deciziile aproape exclusiv pe sfaturi oferite de Locotenent Neslor. Întâlnirile pe care le aveți cu ea sunt între patru ochi. Nu ni se aduce cunoștință ce discutați, în schimb luați brusc hotărâri în funcție de cele dezbătute împreună.

Fu uimită puțin de felul în care fusese pusă problema.

— Recunosc că nu m-am gândit la asta. Am fost să discut cu ea doar în calitate de psiholog șef, numit oficial la bordul acestei nave.

Căpitanul Wayless continuă:

— De ce nu este avansată la gradul de căpitan, dacă sfatul ei este atât de valoros, permițându-i să-și expună opiniile în fața celorlalți căpitani.

Ridică din umeri, aproape îi ghicise gândurile. Înainte ca ea să poată spune un cuvânt, el îi spuse:

— Vă rog, nu-mi răspundeți că veți semna imediat numirea. O astfel de promovare are nevoie de cel puțin o lună până la ieșirea deciziei, chiar dacă nu se opune nimeni; apoi noul căpitan trebuie să asculte în tăcere dezbaterile timp de alte două luni, pentru a-și însuși procedura întrunirilor consiliului.

Lady Laurr spuse cu asprime:

— Și nu-mi veți acorda această întârziere de trei luni?

— Nu.

— Nu puteți renunța la procedura ordinară pentru astfel de numiri?

— Ba da, dar numai în situații critice. Dar acum este vorba doar de ideea dumneavoastră de a găsi o civilizație răătăcită undeva prin spațiu. Va fi căutată și chiar găsită, eventual, de o expediție pregătită pentru acest scop.

— Deci susțineți în continuare „Contestarea”? - Da.

— Foarte bine. Voi da ordin să se organizeze un plebiscit de azi în două săptămâni. Dacă votul va fi împotriva mea și nu va mai apare nimic nou între timp vom pleca spre casă.

Întrerupse legătura.

Se gândea la situația ei, conștientă că se angajase într-un război pe două fronturi. Pe de-o parte lupta împotriva lui Wayless și a celor trei patrimi majoritare care-l susțineau pentru a impune plebiscitul, pe de altă parte ducea bătălia pentru a forța Fifty Suns să iasă la lumină... În ambele direcții, războiul tocmai se declanșase.

Chemă Comunicațiile. Ii răspunse căpitanul Gorson.

— Mai suntem în legătură cu nava de pe Fifty Suns care ne urmărea? Întrebă Lady Gloria.

— Nu, v-am raportat când am pierdut contactul. Nu s-a restabilit încă. Ne vor lua urma probabil din nou, mâine, când vom transmite coordonatele noastre din momentul respectiv.

— Anunță-mă!

— Bineînțeles.

Ea tăie legătura și chemă compartimentul armament. Răspunse un soldat. Amiralul așteaptă cu răbdare până când fu chemat căpitanul de serviciu și-l întrebă:

— Câte bombe ați aruncat?

— Șapte în total.

— Trimise toate la întâmplare?

— E cea mai sigură metodă, doamna. Probabilitatea ne împiedică să lovim planete capabile să adăpostească viață.

Ea încuviință din cap, dar rămase încruntată, nerăbdătoare. După un timp spuse, simțind parcă nevoia să exprime din nou situația.

— Din punct de vedere logic sunt de acord cu metoda. Dar emoțional... Se opri.

— O singură greșeală căpitane, și Curtea Marțială ne așteaptă pe amândoi dacă se va afla vreodată.

Căpitanul zise aspru:

— Cunosce legea, excelență. Când ești de serviciu la armament, decide hazardul.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Am impresia că amenințarea făcută de dumneavoastră este foarte periculoasă... pentru noi, asta e! Oamenii n-ar trebui să fie supuși unei astfel de tensiuni.

— Aceasta e responsabilitatea mea, răspunse ea tăios și întrerupse legătura.

Se ridică și făcu câțiva pași prin cameră. Două săptămâni! Era imposibil să intervină ceva într-un timp așa de scurt, în două săptămâni, după planul ei, presiunea psihică asupra dellienilor și non-dellienilor abia ar începe să se manifeste.

Rămase cu gândul la ei. Se îndreptă încet către teleportor, îl reglă... și păși în biblioteca centrală, aflată la o treime de milă de carticrul sau general.

Se afla în biroul personal al bibliotecarei șefe, care stătea la masă și scria. Lady Laurr i se adresă fără introducere:

— Jane, ai obținut informațiile despre afacerea Dell?

Bibliotecara tresări, se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi se reazează. Oftă:

— Gloria, tu mă bagi în mormânt. Trebuie neapărat să dai buzna așa

aici?

Lady Laurr spuse vinovat:

— Imi pare rău. Eram preocupată. Dar ai...?

— Da, am. Dacă ai fi așteptat încă zece minute ți-ar fi parvenit pe cale oficială. Ai mâncat de prânz?

— Prânzul? Nu, bineînțeles că nu.

— Imi place felul cum îmi spui asta. Și cunoscându-te, știu exact ce înseamnă. Bun, vii cu mine să mâncăm. Și nu vom vorbi despre dellieni și nondellieni cât timp stăm la masă.

— Imposibil, Jane. Nu am timp acum... Femeia mai în vârstă se ridică de pe scaun. Ocoli biroul și o luă hotărâtă pe Lady Laurr de braț.

— Nu poți? Ia aminte: nu capeți nici o informație de la mine până nu mănânci. N-ai decât să-ți invoci legile și regulamentele, să vezi dacă-mi pasă! Haide!

O clipă opuse rezistență apoi spuse istovită:

— Blestematul ăsta de factor uman! E atât de greu să-i faci pe oameni să înțeleagă!

Incordarea i se spulberă deodată. Se văzu, severă și preocupată, de parcă soarta întregului univers îi apăsa pe umeri. Incet, se relaxa.

— Ți mulțumesc, Jane, spuse. Mi-aș dori u pahar de vin și ceva de mâncare.

Nu uita însă că avea dreptate. Chiar dacă putea destinde pentru o oră, realitatea rămâns aceeași. Trebuia neapărat să găsească Fifty Suns pentru un motiv care se contura tot mai pregnant în mintea ei, perspectivele puteau fi fatale.

După masă, discutară despre civilizația Fift Suns pe un fundal muzical discret. Rezumaul cronologic al istoriei fu prezentat de bibliotecară inti într-o manieră extrem de simplă și fără ascunzișuri.

În urmă cu cincisprezece mii de ani, Joseph Dell descoperise o deviație infimă a transmițătorului de materie. Mașina presupunea sinteza mecanică a unui anumit tip de țesut, în special al glandelor endocrine, care nu putea fi controlată, adecvat de către om. Când acesta a putut păși la un moment dat într-un capăt al acestei mașini și a apărut aproape instantaneu la o mie de mile distanță, sau chiar mai mult, nu au fost sesizate imediat modificările extrem de subtile ce avuseseră loc asupra individului.

Nu se putea spune că le lipsea ceva în mod special, deși în timp dellienii au pierdut mult din capacitatea creativă. În anumite privințe se părea

ca avuseseră de dștigat chiar. Dellianul se dovedi tot mai puțin supus stressului și dominației mintale exterioare. Forța sa depășea de departe orice vis al omului. Se putea concentra pentru a putea susține un efort supraomenesc, printr-un proces curios de marire treptată a tensiunii musculare.

Normal, iar când ajunse aici tonul bibliotecarei deveni ironic, în aceste condiții au fost numiti „roboti” de către oamenii înspăimântați. Numele nu-i deranja pe dellieni, dar îi tulbura pe oameni, a caror ură teribilă nu a fost sesizată imediat de către autorități.

Urmă o perioadă cumplită, în care bande furioase bântuiau străzile, linșându-i pe dellieni. Prietenii-oameni ai dellienilor reușiră să convinga guvernul să-i lase să emigreze. Până acum nimeni nu aflase unde se stabiliseră.

Prea Onorabila Gloria Cecily rămase gânditoare pentru o vreme, după, ce bibliotecara încheiase prezentarea raportului, într-un târziu rosti:

— Nu prea mi-ai fost de ajutor. Știam toate acestea cu excepția câtorva detalii.

Era conștientă de privirea pătrunzătoare, de gheață, cu care o studiau ochii albaștri ai femeii din fata ei.

— Gloria, ce urmărești de fapt? De obicei când vorbești astfel încerci să susții o teorie personală.

Remarca fusese bine țintită. Amiralul văzu că ar putea deveni periculos pentru ea să recunoască acest lucru. Persoanele care încearcă să forțeze faptele pentru a le adapta teoriilor personale, nu pot gândi științific. Fusese de multe ori foarte aspră cu ofițerii care încercaseră să emită cea mai vagă opinie. Rosti rar:

— Pur și simplu am nevoie de toate informațiile care le putem obține. Când s-a produs o mutație, ca cea a dellienilor, în urmă cu o sută cincizeci de secole, trebuie luate în considerare toate posibilitățile de evoluție. Iar atitudinea mea înseamnă că nu putem rata ocazia de a afla, dacă ne stă la îndemână.

Jane încuviință. Privind-o, Lady Laurr înțelese că explicația se dovedise satisfăcătoare; și mai înțelese că trecătoarea putere de pătrundere a bibliotecarei se topise în clipa confruntării cu agerimea celeilalte.

Se ridică. Nu putea risca o altă revelație. A doua ar fi fost mult mai greu de reparat. Spuse un „noapte bună” nepăsător și se întoarse în cabina de comandă. După câteva minute de gândire, apelă la laboratorul de biologie:

— Doctore, ți-am trimis mai devreme date despre dellieni și

nondellieni, locuitori din Fifty Suns. După parerea ta ar fi posibil ca un cuplu format dintre un dellian și un nondellian să aibă copii?

Biologul nu se putea mindri cu o minte ageră. Rosti cu voce taraganată:

— Istoria spune că nu.

— Dar tu ce spui?

— Eu aș putea să-o fac.

— Asta-i ceea ce voiam să aud, spuse triumfătoare.

Emoția produsă de această veste nu se topi când se strecură în așternut, câteva ore mai târziu. Stinse lumina și rămase o vreme fixând întunericul spațiului. Peisajul exterior se schimbase puțin. Punctele de lumină erau aranjate altfel, dar fără amplificare nu avea dovada vizuală că se afla la Marele Nor Magellan. Se vedeau cel puțin o sută stele individualizate. Ici-colo câte o sclipire, ca un fulg de lumină, indica prezența altor sute de mii de stele milioane, poate.

Se întinse către panoul de control vizual și mari amplificarea la maxim.

Splendoare!

Bilioane de sori scilipeau în fața ochilor ei. Privea apropiata strălucire a nenumăratelor stele din Nor, amplă spirală a galaxiei principale, marcată de puncte luminoase, mai multe decât ar fi putut fi socotite vreodată. Iar ceea ce vedea era abia o mică pată pe harta cosmică. De unde veneau? Zeci de mii de generații omenești trăiseră și muriseră și nu fusese găsit un răspuns satisfăcător.

Reduse din nou amplificarea la zero și aduse iar universul la nivelul propriilor percepții. Cu ochii larg deschiși se gândi: „Presupunând că ar fi reușit să încrucișeze dellieni cu nondellieni... cu ce m-ar ajuta pe mine în două săptămâni?”

Nu-si putea imagina. Adormi neliniștită.

Dimineață... În timp ce-si lua anemicul mic dejun, realizează brusc că mai are numai două săptămâni. Se ridică de la masă deprimată, conștientă că trăia într-o lume a visului. Dacă nu lua măsurile necesare, marea aventură în care se lansase semeață navă se va spulbera. Se îndreptă hotărâtă către puntea de comandă și chemă Comunicațiile.

— Căpitane, se adresează ea ofițerului care-i răspunse, am intrat în contact de rezonanță cu nava din Fifty Suns care ne însoțea până acum?

— Nu, doamnă.

Fu dezamăgită. Acum când luase în sfârșit o decizie, orice întârziere o irita. Ezită, apoi oftă, acceptând realitatea.

— În momentul în care realizați contactul, anunțați Armamentul, spuse ea.

— Am înțeles, doamnă.

Tăie legătura și chemă Armamentul. Trufașul ofițer, comandant al acestui compartiment, înghiți în sec când auzi ce i se cerea.

— Dar, doamnă, asta înseamnă să desconsfirăm arma noastră cea mai puternică. Presupunând că...

— Nu presupui nimic! se înfurie ea brusc. În această clipă nu mai avem nimic de pierdut. Am eșuat în ademenirea flotilei din Fifty Suns. Îți ordon să capturezi această navă izolată. Toți ofițerii de la bord vor primi, probabil ordin să se sinucidă, dar ne vom descurca.

Ofițerul se încruntă, gânditor, apoi aprobă:

— Marele pericol este ca cineva din afara câmpului să-l detecteze și să-l analizeze. Dar dacă credeți că ne putem asuma acest risc...

Prea Onorabila Gloria își îndreaptă apoi atenția către alte probleme, dar o parte din gândurile ei nu puteau părăsi comanda pe care tocmai o dăduse. Deveni tot mai neliniștită, timpul trecea și nu venea nici un apel. Chemă din nou comunicațiile, dar nu aveau nici ei nici o veste. Nava de pe Fifty Suns era prin preajmă.

Trecu astfel o zi, apoi încă una. În continuare nici un semn.

În a patra zi, Amiralul de pe Star Cluster devenise o persoană foarte dificilă, cu care nu se mai putea înțelege nimeni. Și ziua aceea trecu și ea fără vreun incident.

□ **CAPITOLUL V** □

— Planetă dedesubt! anunță viceamiralul Dreehan.

Maltby, care dormea iepurește, se dezmetici tresărind, se ridică în picioare și se îndreaptă spre panoul de control.

La comanda sa, nava se deplasă rapid de la zece mii de mile deasupra planetei la o mie și apoi la mai puțin de o sută de mile. Mări amplificarea și examina terenul. Deși nu mai văzuse locul acesta până atunci, memoria lui sortă imediat hărți fotografiate ce-i fuseseră arătate în trecut.

Atmion se îndreaptă cu cea mai mare iuțeală către cea mai largă gură de peșteră ce conducea în jos, către capitala ascunsă a dellhibrizilor. Ca măsură de prevedere finală, mai verifică o dată ca ofițerii mai mici în funcție să nu poată vedea pe ecranele lor ce se întâmpla afară (toți cei paisprezece ofițeri superiori aflându-se sub controlul lui). Dirija apoi nava cu îndrăzneală, prin

deschidere.

Aștepta cu încordare. Liderii care-l sustineau fusesera anunțati ca se îndreapta către ei. Il chemasera din nou să-l asigure că totul va fi în regulă. Era posibil însă să se fi întâmplat ceva neprevăzut. Iar aici, la intrare, nava sa era la discreția apărării antiaeriene.

Tenebrele peșterii se închiseră în jurul lui. Stătea cu mâna pe comutatorul luminii de căutare, privea noaptea din față sa. Deodată, clipi o lumină undeva, departe, sub el. Maltby așteptă puțin, se convinse că aceasta nu avea de gând să dispară și întoarse comutatorul.

Imediat izbucniră luminile de căutare, iluminând peștera din tavan până în podea și mult în față. Nava zbura înainte și treptat în jos. Trecu astfel o oră și nu apărură aici un indiciu că se apropia de sfârșitul călătoriei.

Peștera se undula și se răsucea, în jos și lateral. De câteva ori avu senzația că se întorceau pe drumul pe care veniseră. Ar fi putut urmări traseul pe monitorul automat, dar i se ceruse să n-o facă, încă înainte ca Atmion să se apropie de planetă. I se spusese că nici o ființă vie nu știa cu exactitate unde era localizată capitala sub crusta planetei. Alte orașe ale delhibrizilor de pe alte planete erau ascunse în același fel.

Trecură douăsprezece ore. În două rânduri Maltby trecuse comanda viceamiralului, în timp ce el se odihni. Se întoarse la comandă pentru a-l înlocui pe Dreehan ce moțăia pe un pat de campanie într-un colț.

Treizeci de ore! Uimit și extenuat în același timp, Maltby îl trezi pe viceamiral și se întinse el în locul lui. Abia închisese ochii, când ofițerul îl trezi spunându-i:

— Clădiri în fața noastră, căpitane! Lumini...

Maltby făcu un salt către panoul de control; câteva minute mai târziu dirija nava către un oraș cu o populație de aproape optzeci de mii de locuitori. I se spusese că nici o navă de dimensiunile lui Atmion nu pătrunsese vreodată în peșteri. Astfel că urma să devină centrul atenției tuturor. Deschise o stație radio normală și roti discul de acord până captă o voce.

— ...Și Peter Maltby, spunea vocea, conducătorul nostru moștenitor, a luat cu împrumut nava de război Atmion, încercând să discute personal cu cei care...

Maltby închise radioul. Locuitorii tocmai erau înștiințați de sosirea lui. Căută pe ecran cartierul general al lui Hunston. Recunoscu clădirea după descrierea pe care o primise prin radio și opri nava chiar deasupra acesteia.

Lansă un paravan energetic în mijlocul străzii, la un bloc distanță. Apoi, ușor, cobori și alte paravane până zona fu blocată complet. Oamenii puteau

pătrunde în zona îmbrăcată de ecranele energetici, fără a obsevera că intră într-o capcană, dar nu o mai puteau părăsi. Invizibilă din exterior, bariera avea o tentă purpurie privită dinspre interior. Producea un puternic soc electric oricui ar fi atins-o dinăuntru.

Era foarte probabil ca Hunston să fi fost prins și el în această capcană, de vreme ce locuia chiar în cartierul general. Maltby nu se amăgea, știa ca acțiunea nu putea fi decisivă. Lupta se dădea pentru controlul politic, putea fi influențată de forță, e drept, dar nu putea fi rezolvată numai cu ajutorul ei. În această bătălie, însăși metoda folosită pentru a ajunge pe această planetă, dădea dușmanilor săi un argument puternic împotriva lui. „Iată, ar fi putui spune ei, un singur delhidrid a fost în stare să pună mâna pe o navă de război, dovada superiorității noastre”. Era o momeală grasă pentru un popor a cărui ambiție era stimulată după un sfert de secol.

Zări pe ecran mica aeronavă ce se apropia, îi contactă pe ocupanți prin radio, se convinse că fac parte din tabăra lui și urmări cum ofițerul comandant în persoană îi întâmpina prin trapa deschisă a navei. Câteva minute mai târziu strângea mâinile unor bărbați pe care nu-i mai văzuse niciodată.

Imediat trecură la discuțiile despre tactica și strategiile ce trebuiau adoptate. Câțiva vizitatori propuseră ca Hunston să fie executat. Majoritatea erau de părere că ar trebui întemnițat. Maltby asculta neliniștit ambele grupuri, conștient că ei cunoșteau situația direct și erau cei mai buni judecători. Pe de altă parte însă, vecinătatea pericolului îi crispa. Era foarte posibil ca el, care urmărise lucrurile de la distanță, să aibă cea mai detașată și în consecință cea mai sănătoasă atitudine. Era doar o bănuială și nu-i acordă o prea mare atenție. Oricum, începu să creadă că juca rolul unui arbitru, când brusc, ambele grupuri începură să-i pună întrebări.

— Putem avea certitudinea că Fifty Suns va rămâne în continuare ferm în refuzul de a stabili contactul cu nava pământeană?

— Ai văzut sau ai auzit ceva care să pară o dovadă de slăbiciune din partea lor?

— De ce a fost ținut ascuns al doilea mesaj față de populație?

— Atmion era singura navă desemnată să urmărească pe Star Cluster?

— Există cumva scopuri ascunse în spatele acestei urmăriri?

— Ce poziție ar trebui să adoptăm în cazul în care Fifty Suns hotărăște brusc să se predea?

Pentru scurtă vreme, Maltby fu copleșit. Apoi, constatând că întrebările urmau un șablon în spatele căruia se ascundea o falsă implicație, ridică mâna

și spuse:

— Domnilor, se pare că teoria voastră este: dacă un alt guvern își schimbă cumva hotărârea, să dăm și noi năvală poate obținem niște avantaje. Nu este așa. Vom rămâne ferm aiături de Fifty Suns, indiferent ce decizii va lua. Vom acționa solidar cu ceilalți. Nu urmărim alte privilegii speciale în afara celor oferite în propunerea ce ni s-a făcut.

Incheie cu un ton mai personal și mai puțin sever:

— Înțeleg că asupra voastră s-au făcut presiuni uriașe. Vă rog să mă credeți că apreciez atitudinea voastră, atât ca indivizi cât și ca grup. Dar suntem datori să ne menținem, integritatea. Nu avem nevoie să devenim oportuniști în aceste momente de criză.

Oamenii se uitară unul la celălalt. Unii, mai ales cei tineri, păreau nemulțumiți de parcă fuseseră obligați să înghită o pilulă amară. Dar în final acceptară cu toții să susțină acest plan pentru viitor.

Urmă întrebarea crucială:

— Ce facem cu Hunston? Maltby spuse cu răceală:

— Aș vrea să stau de vorbă cu el.

Collins, cel mai bătrân dintre prietenii intimi ai tatălui lui Maltby, îl privi pe căpitan câteva secunde și se duse în cabina de transmisiuni radio. Era palid când se întoarse:

— Refuză să vină aici. Spune că dacă ai chef să-l vezi poți coborî la el. Pcter, e jignitor!

— Spune-i, răspunse Maltby hotărât, că voi cobori imediat.

Aruncă un zâmbet către fetele intunecate ce-l înconjurau.

— Domnilor, spuse el cu o voce răsunătoare individul ăsta se află în mâinile noastre. Transmiteți-i că voi coborî de dragul unei înțelegeri, necesare acum în vreme de criza. Fără să exagerați, încercați să sugerați că ar fi posibil să se recurgă la violență.

Iși încheie expunerea:

— Bineînțeles, nu se va întâmpla nimic, atâta vreme cât nava domină întreaga zonă. Totuși, dacă nu mă voi întoarce într-o oră și jumătate, încercați să luați legătura cu mine. Mai faceți apoi câte un pas începeți cu amenințări, până ajungeți să deschideți focul.

În pofida încrederii sale, din momentul în care-și oprise nava deasupra acoperișului lui Hunston avea un sentiment ciudat de deșertăciune și singurătate.

Hunston, era un tip înalt, cu un aer sarcastic în jur de treizeci și cinci de

ani. Când îl văzu pe Maltby intrând în biroul său, se ridică și-i ieși în întâmpinan cu mâna întinsă. I se adresă cu o voce plăcută, calma:

— Am vrut să te scot din adunătura aceea de găini moarte de frică, ce domnesc peste cotețul din vale. Nu intenționez să comit o crimă de lesmajestate. Voiam să-ți vorbesc, în speranța că te pot convinge.

Își susținu pledoaria cu voce scăzută, dar foarte aprins. Argumentele sale erau prăfuite deja, se baza pe superioritatea demonstrată a dellhibridului. El credea cu toată tăria în propriile-i teorii. În final Maltby ajunsese la concluzia că cel mai mare defect al interlocutorului său era lipsa de informare generală și specifică asupra lucrurilor din afară. Trăise prea mult în spațiile înguste ale acestor orașe ascunse risipise prea mulți ani vorbind și gândind fără a cunoaște cu adevărat realitatea. În pofida inteligenței sale scânteietoare, Hunston gândea ca un provincial. Liderul rebel își încheie monologul cu o întrebare:

— Crezi că Fifty Suns va putea rămâne ascuns pământenilor?

— Nu, răspunse Maltby cu sinceritate. Cred că e inevitabil să ne descopere într-un târziu.

— Și totuși îi susții în amăgitoarea lor tentativă de a rămâne ascunși?

— Eu susțin unitatea în rezolvarea acestor situații. Consider că ar fi înțelept să fim prudenți în acceptarea acestui contact. Există chiar posibilitatea de a întârzia desconspirarea noastră încă o sută de ani, dacă nu mai mult.

Hunston rămase tăcut. Figura lui plăcută se întunecase.

— Constat, spuse el în cele din urmă, că punctele noastre de vedere sunt opuse.

Maltby spuse rar, fixându-l cu privirea:

— Intențiile noastre pe termen lung sunt probabil aceleași. Poate doar planurile pentru atingerea țărilor propuse sunt diferite.

Fața lui Hunston se luminează, pupilele i se dilată imperceptibil. Spuse ca înfocare:

— Excelență, dacă aș putea să cred acest lucru... Se opri, ochii i se îngustară brusc:

— As vrea să-ți ascult părerea despre rolul în viitor al dellhibrizilbr, în cadrul civilizației.

— Când se va ivi ocazia, folosind căi legale, spuse Maltby, vor fi propulsați inevitabil către înalte funcții de conducere. Vor domina pentru început Fifty Suns, și apoi întreaga galaxie, fără a profita în mod neloial, față

de capacitatea lor de a controla gândurile celorlalți. Dacă vreodată în drumul lor către putere vor folosi forța, vor fi distruși până la ultimul, bărbat sau femeie sau copil. Ochii iui Hunston străluceau:

— Și cât crezi că va dura acest proces?

— Ar putea începe curând. Ne vor trebui cel puțin o sută de ani, în funcție de cât de rapid, dellienii și non-dellienii vor începe să aibă copii... după cum știi, astfel de mariaje nu au dreptul la moștenitori...

Hunston încuviință încruntat.

— Am fost informat greșit despre atitudinea ta, spuse el. Ești alături de noi într-adevăr.

— Nu, zise ferm Maltby. Te rog, nu confunda un plan de viitor cu o atitudine pe termen scurt. În această situație, diferența este ca între moarte și viață. Dacă ne-am limita numai să așteptăm pentru a câștiga în final puterea, i-am alarma pe ceilalți. Guvernele i-au prevenit deja să manifeste față de noi o prietenie precaută. În schimb, dacă ne dovedim acum alături de ei în această încercare, ar putea însemna un prim pas spre țelul propus. Dacă suntem doar niște oportuniști, atunci această mică super rasă, din care facem parte amândoi, va fi distrusă mai devreme sau mai târziu.

Hunston se ridică.

— Excelență, sunt de acord. Merg alături de tine. Vom aștepta evoluția situației.

Era o victorie neașteptată pentru Maltby, care venise pregătit să folosească forța. Oricum, în pofida convingerii personale că Hunston era sincer, nu avea de gând să se bazeze prea mult pe cuvântul acestuia. Bărbatul din fața lui își putea schimba hotărârea imediat ce amenințarea lui Atmion se va îndepărta. Li aruncă în final cu franchețe:

— În condițiile date, sunt nevoit să-ți cer să accepți o întemnițare de șase luni, undeva unde să nu poți intra în legătură cu supporterii tăi. Va fi un soi de arest la domiciliu. Ți poți lua cu tine soția. Vei primi toate onorurile și vei fi eliberat imediat, dacă între timp se stabilește contactul între nava pământeană și Fifty Suns. Statutul, tău va fi mai curând de ostatic decât de prizonier. Ți dau douăzeci și patru de ore să te hotărăști.

Hunston se predă singur, când cele patruzeci și patru de ore se scurseră. Avu o singură pretenție: să fie difuzate prin radio condițiile acestui arest la domiciliu.

Astfel, Fifty Suns era protejat pentru moment de o descoperire iminentă. Era evident că o singură navă n-ar fi putut găsi, fără ajutor din afară, nici măcar o planetă a acestei civilizații atât de bine ascunse. Maltby

era convins de acest lucru. Rămânea totuși inevitabilă, problema descoperirii lor în câțiva ani, când vor sosi și alte nave din galaxia principală. Era ciudat, începuse să se îngrijoreze după ce trecuse pericolul cel mare. În timp ce-și conducea nava înapoi spre cursul inițial, Maltby era preocupat cum să asigure și în viitor securitatea Marelui Nor Magellan.

Cineva trebuia să afle cit de mare era primejdia. Doar gândul la ceea ce ar fi de făcut îl cutremură. Cu fiecare ceas, era tot mai convins și mai hotărât că el era persoana cea mai potrivită pentru această misiune.

Maltby, cufundat în gânduri, căuta o soluție ca nava sa să poată fi capturată. Brusc alarma începu să urle.

— Lady Laurr, am stabilit contactul de rezonanță la cu o navă a acestui sistem.

— Prindeți-o!

▣ **CAPITOLUL VI** ▣

Maltby nu avea o idee clară despre condițiile în care fusese capturat. La început își dorise chiar el să fie făcut prizonier. În timp ce razele tractoare îl înghățau pe Atmion era deja prea târziu să analizeze cum reușise nava invadatoare să-i absoarbă.

Ceva se întâmplase, avea senzația că e supt de un vârtej, percepea o tensionare și o răsucire a propriului său corp, de parcă materia era supusă unui efort deosebit. Orice ar fi fost acel ceva, se întrerupse brusc când nava fu înșfăcată de acele gheare invizibil, ce începură să o târască prin beznă către cealaltă navă, ascunsă încă în depărtare.

Nerăbdător, Maltby supraveghea instrumentele de măsură, de la care spera să obțină, măcar cu aproximație, dimensiunea celeilalte nave. Pe măsura ce minutele se scurgeau unul după altul, înțelesei ca de fapt, era improbabil să vadă mașinăria dușmana. De jur împrejur noapte, cele mai apropiate stele păreau niște confuze puncte de lumina.

Caracteristicile oricărui obiect puteau fi determinate numai după un timp considerabil. Un lucru atât de mic cum era nava pământeană era ca un fir de praf rătăcit în întunericul fără sfârșit. Bănuieli i se adevăriră. Când Atmion se afla numai la câteva minute-lumină de răpitorul său, o durere feroce se înșuruba în mușchii lui Maltby. Avu timp doar să înțeleagă: raze paralizante. În momentul următor se zvârcolea pe podeaua din cabina de comandă, învăluit de beznă.

Când își reveni, era încordat, îngrijorat, hotărât să preia controlul situației cu orice preț. Bănuia ca pământenii dețineau metode destule pentru a-i

supune voința, forțându-l să le dea informații. Trebui să presupună chiar că puternicul său creier dublu ar fi putut fi învins, dacă i-ar fi fost cunoscute capacitățile.

Deschise puțin ochii, relaxa mușchii pleoapele. Fusesse ca un semnal. De undeva din apropiere cineva șopti într-o engleză ciudată, dar inteligibilă:

— Gata, ajutați-o să treacă prin trapă.

Maltby închise ochii nu înainte de a-și da seama, că se află la bordul lui Atmion și că, aparent, răpirea acestei mașini de luptă era ținută secretă. Faptul ca zăcea în același loc unde căzuse, în cabina de comandă, părea să indice că nici ofițerii, nici, echipajul de pe Atmion nu fuseseră interogați încă.

Il străbătu un fior. Era oare chiar așa de simplu? Era oare posibil? I-ar fi fost de ajuns sa testeze prudent cu cele două creiere ale sale lumea din jur, ca să poată supune orice ființă omenească pe care ar fi contactat-o? Și astfel să supună întregul echipaj de la bord? Chiar era în stare de acest lucru?

Era. Și-l înfăptui.

Maltby se alătură celorlalți membri ai echipajului de pe Atmion, înșiruiți deja pe coridor. Pământenii, bărbați și femei, pășeau înarmați de-a lungul și în fruntea șirului de captivi.

Era o iluzie. Adevărații prizonieri erau ofițerii însărcinați să-i păzească pe prizonieri. La momentul potrivit comandantul, un tip viguros de vreo patruzeci de ani, ordonă calm grupului principal de captivi să-și continue înaintarea pe coridor. Maltby, însă, și ceilalți ofițeri de la Navigație și Meteo fură împinși într-un culoar lateral și apoi într-un vast apartament ce conținea sase dormitoare.

Ajunși aici, ofițerul de pe Star Cluster le comunică:

— Vă veți simți bine aici. Vă vom aduce uniforme adecvate și vă puteți plimba pe navă oricât doriți, cu condiția să nu discutați prea mult cu oamenii noștri. Avem la bord o mulțime de dialecte dar niciunul nu seamănă cu al vostru. Nu vrem să fiți remarcați, așa că aveți grijă! Maltby nu era îngrijorat. Singura lui problemă era să se familiarizeze cu nava și cu obiceiurile ei. Era deja evident că dimensiunile ei erau impresionante. Se aflau prea mulți oameni la bord pentru a putea fi controlați direct de o singură persoană. Bănuia de asemenea că existau capcane și pentru intruși. Dar merita riscul, îndată ce-si va forma o imagine generală despre navă și compartimentele ei funcționale, va trece la explorarea pericolelor.

Când „temnicerii” se îndepărtară, se alătură celorlalți ofițeri de la navigație într-un raid prin bucătărie. După cum se aștepta, întâlneau multe similarități în alimentație. Dellienii aduseseră cu ei, cu milenii în urmă, o

mulțime de animale domestice. Iar acum descoperiră în încăpătoarele congelatoare friptură de vită, halci de carne friptă de porc sau de miel și o enormă diversitate de orătănii originare de pe Pământ, păstrate fiecare în pungi vidate.

Oamenii săi mâncară pe săturate. Maltby discuta foarte serios cu ei misterul acestui tratament special ce li se aplica. Era conștient că începuse un lucru foarte primejdios. Oamenii săi aveau mintea ascuțiți, iar dacă vreunul din ei ar fi făcut legătura între aceste întâmplări neobișnuite și frica locuitorilor din Fifty Suns față de dellhibrizi, raportul acestuia i-ar fi înspăimântat pe superiori, mult mai mult decît o făcuse nava pămînteană. Respiră ușurat cînd ofițerul asupra căruia își exercit deja controlul, se întoarse cu un brat de uniforme.

În fața oamenilor de pe Fifty Suns, problemă controlului asupra creierului cuiva era extrem de delicată. „Sclavul” era convins că acționa călăuzit de rațiuni personale. Motivul pentru care pămînteanul acceptase colaborarea era sentimentul acestuia că se supunea ordinelor de a cîștiga încrederea celor mai valoroși ofițeri de pe nava capturată. Mai mult chiar avea impresia că n-ar fi fost înțelept să comunice imediat această informație superiorilor săi și, mai ales, să discute cu ceilalți ofițeri de pe navă. Prin urmare, era pregătit să furnizeze mijloacele care să le permită lui Maltby și colegilor lui să se miște, e drept, limitat, la bordul lui Star Cluster. Pămînteanul nu era însă pregătit să le ofere prea multe date despre navă. Atîta vreme cît se mai aflau și ceilalți prin preajmă, Maltby acceptă această piedică. Dar mai tîrziu, cînd ofițerul plecă, – cu conștiința datoriei împlinite – Maltby îl însoți. Spre dezamăgirea lui creierul omului se dovedi inexpugnabil cînd ajunse la informațiile despre navă. Deși ar fi vrut, nu putea furniza aceste date. Ceva mai presus de voința lui, de natură hipnotică poate, îl proteja. În final i se contura clar lui Maltby concluzia că trebuia să afle ceea ce dorea de la un ofițer superior, cu posibilitate de decizie. Gradele inferioare, după cum constatare, nu aveau libertate de opțiune, iar el nu-și putea pierde timpul să analizeze și deactiveze sistemul folosit pentru protejarea informațiilor.

Bănuia că autoritățile navei descoperiseră deja că lipseau navigatorii și meteorologii de pe Atmion. Probabil cineva se ocupa acum de acest lucru în maniera severă și hotărâtă, specifică unei gândiri militare. Dacă ar putea să vorbească direct femeii care comanda nava... Dar acest lucru îl obliga apoi la alți pași importanți. Să evadeze?

Deși era în criză de timp, mai pierdu două ore pentru a supune voinței sale ofițerii însărcinați cu paza echipajului de pe Atmion și a navei. Trebuia ca la semnalul său, aceștia să-și coordoneze acțiunile pentru a le înlesni

evadarea. Pentru fiecare dintre ei era necesar un ordin, real sau iluzoriu, venit de la un superior care să impună obediență automată individului. Ca măsură de precauție, Maltby pregăti explicația că eliberarea lui Atmion era un gest de amicitie față de autoritățile din Fifty Suns.

Odată planul pregătit, Maltby reuși să-i transmită unui ofițer de rang mai înalt că Amiralul ținea neapărat să-i vorbească. Cum urmau să decurgă lucrurile, Maltby nu avea nici cea mai vagă idee.

Locotenentul Neslor sosi pe punte și-și depuse corpul subțire într-un fotoliu. Oftă:

— Ceva nu-i în regulă, spuse ea.

Amiralul se întoarse dinspre panoul de control și o studie gânditoare pe femeia din fața ei. Ridică apoi din umeri cu o izbucnire de furie și-i spuse iritată:

— Câțiva din acești locuitori de pe Fifty Suns trebuie să știe unde se află planetele lor, sunt convinsă.

Cealaltă dădu din cap:

— N-am găsit nici un ofițer navigator la bord. Ceilalți prizonieri au fost la fel de mirați ca și mine.

Lady Laurr se încruntă.

— Nu înțeleg, spuse ea silabisind.

— Erau cinci ofițeri, îi explică Neslor. Toți au fost văzuți cu câteva minute înainte ca Atmion să fi fost capturat. Acum nu mai sunt.

Tânăra spuse imediat:

— Căutați peste tot! Sună alarma generală!

Se întoarse pe jumătate către uriașul tabloul de lângă ea, dar se opri. Gânditoare, o privi pe psiholoagă.

— Înțeleg că nu ești de acord cu metoda asta.

— Avem deja experiența celui alt dellian, sosi răspunsul.

Lady Gloria se cutremură imperceptibil. Imaginea supraveghetorului de pe Gisser, capturaț în stația de pe, meteorit, nu fusese încă ștearsă din memoria ei. Într-un târziu spuse:

— Ce propui?

— Așteaptă! Și-au făcut deja un plan pentru a scăpa de sub controlul nostru energetic. As vrea să văd încotro încearcă să fugă, ce-au de gând să facă.

— Înțeleg...

Comandanta navei nu mai făcu alt comentariu. Privea în gol, undeva, departe.

— Bineînțeles, continuă cealaltă, va trebui să fi protejată. Voi avea grijă personal.

Lady Laurr ridică din umeri.

— Nu-mi vine să cred că un nou sosit la bord acestei nave ar putea spera să-mi găsească vreodata apartamentul. Nu mi-aș dori să calculez cum să ma întorc aici, în cazul în care m-as rătăci...

Se întrerupse.

— Asta-i tot ce-mi propui? Să așteptăm și sa vedem ce mai urmează?

— Atât.

Tânăra dădu din cap.

— Pentru mine nu-i de ajuns, draga mea. Presupun că ordinele mele anterioare privitoare la siguranța navei au fost executate și sunt încă sint în vigoare.

Se întoarse brusc spre panoul de control. Puțin mai târziu, pe ecran apăru un chip.

— Ah, căpitane, spuse Gloria, ce-ți fac oamenii din gardă în acest moment?

— Patrulează, veni răspunsul.

— Au găsit ceva?

— Nava este perfect apărată împotriva exploziilor accidentale. Bombele au fost inventariate, iar la intrările depozitului există sisteme de supraveghere la distanță. Nu putem avea vreo surpriză.

— Bine, spuse Amiralul Laurr. Aveți grijă în continuare.

Tăie legătura și căscă.

— Cred că-i timpul să mergem la culcare. La revedere, draga mea.

Locotenent Neslor se ridică.

— Sunt ferm convinsă că vei dormi în siguranță. Plecă. Tânăra își petrecu următoarea jumătate de oră dictând instrucțiuni câtorva departamente, modifică planul de comunicare al fiecăruia. Apoi se băgă în pat îmbrăcată. Adormi aproape instantaneu.

Se trezi cu o senzație bizară de nemulțumire. Cu excepția strălucirii palide a tabloului de bord, puntea era în întuneric, dar după o clipă gândi uimită: „E cineva aici în cameră”.

Rămase în continuare întinsă, adulmecând primejdia, amintindu-si ce

spusese Locotenentul Neslor. Părea incredibil ca cineva nefamiliarizat cu uriașa navă să-i poată descoperi reședința atât de repede. Ochii i se obișnuiră cu întunericul, putând să distinge silueta vagă a unui bărbat ce stătea la câțiva metri de patul ei.

Așteptase probabil ca ea să-l descopere. Știuse cumva că femeia se trezise deoarece îi șopti:

— Nu aprinde lumina. Și ai grijă!

Vocea îi era foarte blândă, aproape drăgăstoasă; și totuși era convinsă că cel ce-i vorbea era un om extrem de periculos. Ordinul lui o ținut în pat, înțepenindu-i mâna în loc, pe cearceaf, nemișcată. Simți chiar primul junghi de teamă, înțelegând ca putea fi moartă înainte de a-i veni cineva în ajutor. Spera doar că Locotenent Neslor era trează și o păzea.

Intrusul i se adresa din nou:

— Nu ți se va întâmpla nimic dacă faci exact ce spun eu.

— Cine ești?

Din tonul ei răzbătea puternică, dorința de a afla.

Maltby nu-i răspunse. Observă un scaun, se așeză, dar situația nu-l mulțumea. Erau prea multe dispozitive tehnice pentru el, la bordul acestei nave de luptă, pentru a se simți cât de cât în siguranță în acțiunile sale. Putea fi amenințat, chiar distrus, fără a ști măcar ce i se întâmpla. Iși dădea seama că în acel moment putea fi ținut sub observație de către o sursă îndepărtată, peste puterea lui de control. Vorbi cu glas scăzut:

— Doamnă, nu ți se va întâmpla nimic, dacă nu faci mișcări bruște. Mă aflu aici în speranța că voi găsi răspunsuri la câteva întrebări. Pentru lămurire, tin să vă spun că sunt unul dintre navigatorii de pe Atmion. Nu vreau să intru în detalii asupra felului în care am reușit să scăpăm de plasa voastră. Mă aflu aici din cauza propagandei voastre. Ați avut dreptate să bănuți disensiuni printre locuitorii celor cincizeci de sori. Unii sunt gata să accepte asigurările voastre, alții se tem. Bineînțeles cei mai speriați erau în majoritate și au avut câștig de cauză. Intotdeauna pare mai sigur să aștepti și să speri.

Făcu o pauză, își ascultă din nou vorbele cu urechea minții: deși i se părea că ar fi putut să le formuleze mai bine, în esență sunau corect și cinstit. Dacă oamenii de pe navă ar fi putut fi convinși de ceea ce spunea el în acest moment, i-ar face să creadă că atât el cât și camarazii săi erau încă nehotărâți. Maltby continuă în aceeași manieră, fără grăba precaut:

— Reprezintă o colectivitate care are o poziție privilegiată. Doar navigatorii și meteorologi diferitelor planete și cei de pe nave pot cunoaște

poziția lumilor locuite. Există probabil zeci de mii de trădători potențiali care si-ar vinde pe dată poporul pentru avantaje personale, dar nu și din cadrul personalului antrenat și disciplinat al administrației sau al armatei. Sunt convins că înțelegi ce vreau să spun.

Făcu o pauză, lăsându-i parcă vreme să priceapă.

Pe măsură ce Maltby continua să vorbească, femeia se relaxa treptat. Vorbele lui păreau corecte, iar intențiile, deși ciudate, plauzibile. O deranja în schimb un lucru minor: cum găsisse drumul spre apartamentul ei? Oricine, mai puțin familiarizat decât ea cu labirinturile navei și comenzile acesteia, ar fi putut accepta prezența lui acolo și n-ar fi dat importantă. Era ca și cum el ar fi pătruns într-un oraș străin cu o populație de treizeci de mii de locuitori și fără să fi fost îndrumat, se îndreptase direct către casa celui căutat. Dădu din cap ușor, refuzând explicația ce-i venea în minte. Așteptă oricum nerăbdătoare ca el să continue. Cuvintele lui îi garantaseră siguranța, iar cu fiecare minut ce trecea, era tot mai convinsă că Locotenent Neslor era la datorie. Ar fi putut afla ceva interesant chiar din această discuție.

Maltby continuă:

— Era necesar să obținem câteva informații. Incercăm să amânăm pe cât posibil hotărârea pe care vreți să ne-o impuneți prin forță. Pentru noi ar fi mult mai simplu dacă v-ați întoarce în galaxia principală și ați trimite alte nave ceva mai târziu. Am avea vreme să ne obișnuim cu inevitabilul și nimeni n-ar trebui să-și asume rolul infam de a-și trăda poporul.

Gloria dădu din cap, în întuneric. Putea înțelege acest punct de vedere. Spuse:

— La ce întrebări ai vrea să-ți răspund?

— De cât timp vă aflați în Marele Nor Magellan? - De zece ani.

— Cât intenționați să mai ramâneți? continuă Maltby.

— Această informație nu este disponibilă, spuse cu voce hotărâtă Amiralul.

O izbi faptul că afirmația era reală și în ceea ce o privea pe ea. Peste două zile avea să aibă loc referendumul.

Maltby îi spuse:

— Vă sfătuiesc sincer să-mi răspundeți la întrebare.

— Ce se va întâmpla dacă nu răspund?

În timp ce vorbea, mâna ei, care se misca încetîșor către un mic panou aflat la marginea patului, își atinse scopul. Triumfătoare apăsă unul dintre butoane. Aproape instantaneu se relaxa și ea. Din întuneric, Maltby îi

spuse:

— M-am gândit să te las să faci asta. Sper că te face să te simți mai în siguranță.

Calmul lui o deconcentră, dar se întrebă dacă înțelesese exact ce făcuse. Ii explică distantă ca acționase un sistem cunoscut sub numele de lumina senzitivă. Din acel moment erau urmăriți de nenumărați ochi electronici. Orice încercare din partea lui de a folosi o armă energetică ar fi fost împiedicată. Era adevărat că nici ea n-ar fi fost lăsată să folosească vreo armă, dar nu consideră înțelept să-i comunice și acest lucru.

Maltby îi spuse:

— N-am intenția să folosesc o armă energetică. Aș vrea însă să-mi mai răspundeți la câteva întrebări

— S-ar putea s-o fac.

Vorbise cu un ton potrivit, dar începuse să o enerveze Locotenent Nesler. Se impunea o inițiativă din partea acesteia.

— Cât de mare e această navă, continuă Maltby.

— Are cinci sute de metri în diametru și transportă un echipaj complet de trei mii de oameni, ofițeri și personal auxiliar.

— Măricică, se miră Maltby.

Era impresionat. Se întreba cât de mult exagerase femeia.

Amiralul nu comentă. Dimensiunile erau de zece ori mai mari decât cele recunoscute de ea. Dar ceea ce conta cu adevărat nu era dimensiunea navei, ci calitatea conținutului acesteia. Era aproape sigură că interlocutorul ei nici nu bănuia măcar extraordinarul potențial ofensiv și defensiv al enormei mașinării pe care o comanda ea. Dintre ofițerii superiori aflați la bord doar câțiva erau în măsură să înțeleagă natura anumitor forțe ce puteau fi aruncate în joc. În acel moment ofițerii respectivi erau supravegheați în permanență prin camerele spion de luat vederi.

— Sunt nedumerit, cum ați reușit să ne capturați? Imi puteți explica?

Ajunsesse și aici, în sfârșit. Lady Laurr ridică glasul:

— Locotenent Nesler!

— Da, nobilă doamnă.

Replica sosi prompt de undeva din întuneric.

— Nu crezi că această comedie durează cam mult?

— Ba da. Să-l omor?

— Nu. Vreau să-mi răspundă el la niște întrebări.

Maltby îi supuse creierul în timp ce se îndrepta către teleportor. În spatele lui...

— Nu trage! țipă Gloria. Lasă-l să plece!

Nici atunci, nici mai târziu nu-si puse serios problema comenzii sau impulsului ce o determinase să reacționeze astfel. Explicația pe care și-o oferi singură după un timp era: de vreme ce intrusul n-o amenințase și pe deasupra, mai era și unul dintre mult vânatii navigatori, distrugerea lui în scopul de-a nu-l lăsa să scape, undeva tot în interiorul navei, părea un act irațional.

Prin urmare, Maltby părăsea puntea nevătămat și gata să dea semnalul de eliberare a navei sale. Pe măsura ce Atmion se îndepărta de nava pămînteană, supunându-se ultimului ordin al lui Maltby, ofiterii de pe Star Cluster începuseră să uite contribuția personală a fiecăruia la evadare.

Asta fusese tot ce reușise Maltby. Să intre în vasul dușman și să iasă din nou. Părea cu adevărat

O aventură periculoasă. Ce aflase însă, nu-l mulțumt deloc, știa doar că avea de-a face cu o navă foarte mare. Chiar dacă la confruntarea cu o flotilă întreaga, Star Cluster ar fi fost obligată să acționeze prudent, Maltby era convins că existau la bordul său arme capabile să distrugă deodată câteva nave de luptă din Fifâys.

Iar ce-l preocupa în mod deosebit, era reacția ofițerilor săi, a echipajului de pe Atmion, a locuitorilor de pe Fifty Suns în general. Era un proces prea complicat pentru a putea fi evaluat de mintea unui om. Și ce era și mai greu de explicat, atitudinea lui la bordul lui Star Cluster.

Bineînțeles că reacțiile nu vor apărea imediat. Maltby era la curent cu raportul făcut de viceamiralul Dreehan. Două zile nu se întâmplă nimic.

În cea de-a treia, comunicatul zilnic transmis de la bordul lui Star Cluster indică o modificare drastică de curs. Motivele acestei schimbări erau ascunse.

În ziua a patra, pe ecranul lui Maltby se aprins imaginea lui Dreehan. Ofițerul comandant spuse cu gravitate:

— Acesta este un anunț general pentru toate gradele. Tocmai am primit un mesaj de la statul major al flotei noastre.

Liniștit, dădu citire mesajului: „Prin următoarea declarăm că între locuitorii din Fifty Suns și nava terestră Star Cluster s-a declanșat războiul. Flotila noastră trebuie să taie calea inamicului și să deschidă focul. Navele avariate sau în pericol de a fi capturate au obligația să distrugă hărțile stelare; iar ofițerilor navigatori și meteorologi aflați la bordul unor astfel de

nave li se cere în mod patriotic să se sinucida. Politica declarată a guvernului nostru este distrugerea totală și cât mai rapidă a invadatorilor”.

Maltby asculta palid și încordat, când Dreehan schimbă tonul comunicatului, devenind mai confidențial:

— Dețin o informație personală că autoritățile noastre au ajuns la concluzia că Star Cluster ne-a abandonat deoarece n-a îndrăznit să stârnească mânia poporului nostru. De aici și din alte date obținute, șefii au hotărât că nava pământeană poate fi distrusă de un atac concertat. Dacă urmăm exact instrucțiunile primite, inamicul n-ar avea nici un avantaj de pe urma capturării unor nave de-ale noastre. Am desemnat oamenii care să asigure executarea ordinului de către ofițerii din toate compartimentele de Navigație și Meteorologie, în cazul în care aceștia nu mai sunt în măsură să dispună de ei în momente cruciale. Vă rog să notați.

Căpitanul Peter Maltby, meteorolog șef și navigator asistent pe Atmion constată scârbit că fusese și el trecut pe listă. Inițiasse o politică de solidaritate în acțiuni cu guvernul din Fifty Suns, nici nu putea fi vorba ca tocmai el să abandoneze pripit, din motive personale, această atitudine. Singura lui speranță era ca lupii spațiului, cum erau numite navele de război, să termine repede cu nava pământeană solidară, printr-o acțiune concentrată.

Porniseră în urmărirea unui tigru.

□ **CAPITOLUL VII** □

Pierduse referendumul cu o majoritate ce-i zdrobea inima: nouă voturi din zece. Ordonă sever modificarea cursului navei spre casă. Târziu, în aceeași „zi”, fu chemată de compartimentul Comunicații:

— Mai continuăm transmiterea coordonatelor?

Cel puțin atâta lucru îi mai rămăsese în putere a să comande.

— Bineînțeles, spuse ea tăios.

În după-amiaza următoare, se deșteptă din moțăiala în sunetul sirenei de alarmă.

— Avem în față mii de nave! îi raportă căpitanul comandant al sectorului operativ.

— Incetiniți pentru acțiune! comandă ea. Ocupați posturile de luptă!

Când ordinele-i fură îndeplinite, se adresa căpitanilor din consiliu:

— Ei bine, doamnelor și domnilor, spuse cu plăcere nedisimulată, aș avea nevoie de permisiuni de a începe lupta împotriva autorităților

recalcitrante care ne demonstrează acum că sunt capabile să întreprindă acțiunile cele mai ostile împotriva civilizației Pământului.

— Gloria, spuse una dintre femei, nu mai insista te rog. Ai avut și de această dată dreptate.

Se vota în unanimitate pentru intrarea în luptă. Se puna însă întrebarea:

— Li distrugem sau îi facem prizonieri?

— Vor fi capturați.

— Toți?

— Toți.

Flota din Fifty Suns era despărțită de nava pământeană de aproximativ patru sute de milioane de mile, când Star Cluster genera un câmp care ocupa o felie groasă din spațiu.

Era un univers în miniatură, puternic curbat. Navele care urmaseră o traiectorie aparent rectilinie se treziră întorcându-se în același punct. Incercările de a ieși din capcană folosind viteze mai mari decât aceea a luminii se dovediră zadarnice.

O ploaie de torpile îndreptate spre sursa câmpului, devie puternic și au fost explodate în spațiu, pentru a evita distrugerea propriilor nave.

Se dovedi imposibilă și comunicarea cu orice planetă din Fifty Suns. Subspațiul radio era tăcut ca moartea.

După aproape patru ore, Star Cluster trimise o serie de raze tractoare. Inexorabil, una după alta navele erau absorbite de către uriașa mașină de război, în acel moment sosi ordinul pentru toți ofițerii meteorologi și navigatori să se sinucidă imediat.

La bordul lui Atmion, Maltby făcea parte din micul grup de bărbați care își strângeau mâinile cu viceamiralul Dreehan; imediat, în prezența ofițerului comandant, își îndreptă distrugătorul către tâmplă.

În acest penultim moment ezită. „Aș putea să-l „domin acum, chiar în clipa asta și să-mi salvez viața”. Își spuse furios că întreaga acțiune fusese zadarnică și inutilă. Descoperirea civilizației lor devenise inevitabilă în sensul că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, indiferent de ce ar fi făcut el în clipa aceea.

Apoi se gândi: „De fapt asta am susținut eu printre delinșibrizi. Trebuie să fim alături de grup, și în moarte dacă este nevoie”.

Momentul de ezitare se sfârși. Apăsă butonul de activare al armei sale.

După ce fuseseră inspectate primele nave capturate de către echipele

de tehnicieni, o anunțară despre sinucideri și pe tânăra comandantă a celei mai mari nave ce pătrunsese vreodată în Marele Nor Magellan, care era în al nouălea cer de bucurie. Fu cuprinsă de milă.

— Să fie regenerați toți! ordonă ea. Nu-i nevoie să moară cineva.

— Câțiva sunt spulberați de-a binelea, i se răspunse. Au folosit detonatoare.

Se încruntă la auzul acestei vești. Asta însemna o muncă suplimentară imensă.

— Nebuni! spuse ea. Aproape că-și merită moartea.

Se întrerupse.

— Aveți mare grijă! Dacă e necesar treceți toate navele prin teleportor, accentuând sinteza țesuturilor avariate și a organelor.

Începuse de mult perioada de somn, dar ea continuă să rămână în biroul său primind rapoartele.

Fuseseră aduși în fața ei câțiva navigatori reînsuflețiți; cu ajutorul Locotenentului Neslor de la compartimentul Psihologic îi interogă.

Se retrase mulțumită la culcare: fuses descoperită o civilizație nouă.

□ **CAPITOLUL VIII** □

Gazul se împrăștia de mii de ani de-a lungul a mii și mii de kilometri. Materie risipită din zece mii de stele, o ceață difuză de explozii demult consumate, de flăcări de infern. Furia sutelor de milioane de sclipiri cuprinse de turbare... fără formă, fără țel.

Era doar începutul.

Materia gazoasă se furișa prin beznă. Conținea calciu, sodiu, hidrogen; aproape toate elementele... iar viteza de alunecare putea ajunge până la douăzeci de mile pe secundă.

Pentru un moment, infinit de scurt, forța de gravitație își îndeplini funcția. Masa difuză se concentrează. Stropi mari de gaz căpătară forme separate între ele prin întinse porțiuni de neant, alunecau, alunecau... Ajunseseră în zona unde cândv demult, o mie de sori incandescenti de seetee „traversaseră” șuvoiul de stele din materie terrena. Traversaseră și lăsaseră în urmă excremente gazoase.

Prima ciocnire grăbi mișcarea uriașelor mase gazoase. Ceața electronică terrenă se afundă ca o herghelie de armăsari sălbatici, gonind spre adâncurile la fel de violente în reacție, ale negurei pozitronice de materie antiterrenă. Instantaneu, se produs izbucnirea luminoasă a unei

radiații puternice, generate de electronii și protonii cu masă orbitală mică.

Incepuse furtuna.

Nucleeele de seetee, dezbrăcate de învelișurile lor, purtau acum fantastice sarcini negative necompensate, respingeau electronii dar aveau tendința de a atrage nucleeele atomilor de materie terrenă. La rândul lor nucleeele jumulte de materie terrenă tindeau să atragă materia anti-terrenă. Rezultatul anulării de sarcini era de o violență ce depășea orice imaginație. Cele două mase opuse se umflară și se răsuciră. Se îndreptară în direcții opuse, învâlmășeala sporea tot mai mult, era ca un vârtej nebun de apă.

Noul curs, nesigur la început se stabilizează; apoi frontul lat de nouă ani lumină al furtunii se îndreaptă către destinația sa, deplasându-se cu o viteză apropiată de cea a luminii.

Stelele erau înghițite pentru cincizeci de ani și aruncate apoi în urma șuvoiului. Doar izbucnirea de raze cosmice trăda faptul că mai fuseseră obiectul unei invizibile și impalpabile devastări atomice.

Incepu să se miște!

În cel de-al patru sute nouăzeci de ani sideral de existență, furtuna se intersecta cu orbita unei nove în momentul străfulgerării acesteia.

Pe hartă tridimensională a centrului meteorologic de pe planeta Kaider III, furtuna era colorată în portocaliu, ceea ce însemna că era cea mai mare dintre cele patru sute de furtuni neobișnuite ce bântuiau dezlănțuite în zona Fifty Suns și a Marelui Nor Magellan.

Apărea ca o pată ciudată situată la latitudinea 473 longitudinea 228 și central, 190 de parseci. Dar sistemul de coordonate era specific pentru Fifty Suns, nu avea nici o raportare la centrul magnetic al Norului Magellan privit ca tot unitar.

Datele despre novă nu fuseseră încă înregistrate pe hartă. Culoarea furtunii ar fi trebuit să devină un roșu violent.

Se opriseră să privească harta. Maltby stătea alături de membrii consiliului în fața uriașei ferestre, privind fix către nava pământeană. Mașina era doar un disc argintiu atârnat de cer. Dar vederea ei părea să producă o atracție fatală asupra celor mai în vârstă.

Maltby era distant, hotărât și în același timp sardonic. Era de-a dreptul caraghios: oamenii aceștia, în ceasul în care plana asupra lor primejdia, trimiseseră tocmai după el.

Iși dezlipi ochii de navă, și-și fixă privirea ca de oțel asupra unui individ grasuț, transpirat în permanență, președintele sfatului de pe Kaider III. Concentrându-se, îl sili pe dolofan să se uite spre el. Consilierul, nedându-și

seama că fusese obligat să facă această mișcare spuse:

- Ai înțeles instrucțiunile, căpitane Maltby?
- Da, încuviință el.

Mai mult chiar, accepta atitudinea lor, scopurile lor ca parte din credința sa că numai deplină cooperare ar fi putut permite delhhibrizilor să-și ocupe locul meritat în cultura din care răsăriseră. Rezistența poporului său în acest ultim ceas părea o speranță zadarnică. Ca ofițer însă nu era în măsură să cântărească logica guvernului.

Replica scurtă trebuia să sugereze celuilalt o imagine clară asupra situației. Fața grăsanului se încreți ca o meduză paralizată și explodează apoi într-un șuvoi de sudoare.

— Căpitane Maltby, spuse el, nu ai voie să dai greș. Ne-au cerut un navigator care să-i conducă spre Cassidor VII unde se află guvernul central. Nu trebuie să ajungă acolo, îi vei călăuzi spre marea furtună de la 473. Te-am ales pentru această misiune întrucât poți uza de cele două creiere ale delhhibridului. Ne pare rău că n-am apreciat întotdeauna cum trebuia serviciile dumitale în trecut. Dar trebuie să admiți că după războaiele cu delhhibrizii, era natural să fim bănuitori...

Maltby reteză șirul neconvingător de scuze.

— Nu contează, spuse el. Din câte știu, delhhibrizii sunt la fel de implicați în povestea asta ca și dellienii sau non-dellienii. Vă pot asigura că voi face tot ce-mi stă în putință să distrug această navă.

— Fii atent! Îl îndemnă speriat președintele. Ne-ar putea distruge, ar putea nimici această planetă, acest soare într-o clipă. Nu ne-am închipuit vreodată că Pământul ar fi putut ajunge atât de departe față de noi, să producă o astfel de mașinărie devastatoare, în definitiv non-dellienii și bineînțeles delhhibrizii care ni s-au alăturat sunt capabili să ducă o activitate de cercetare; cei dintâi s-au străduit cu ardoare mii de ani în șir. În fine, ține minte, nu ți se cere să te sinucizi. Nava este invincibilă. Doar că nu ni s-a spus cum va supraviețui într-o furtună adevărată, când ni s-a prezentat nava. Dar va supraviețui. Oricum, toți cei aflați la bord vor cădea în nesimțire. Fiind delhhibrid, vei fi primul care îți vei reveni. Flota noastră combinată, care după cum știi a fost eliberată, va aștepta pregătită de abordare în momentul în care vei da semnalul. E clar?

Fusese clar de prima dată când i se explicase, dar acești nondellienii aveau prostul obicei de a repeta, de parcă mai întâi trebuiau să-și clarifice lor ideile.

Când Maltby închise ușa după el, unul dintre membrii consiliului îl

întrebă pe vecinul său:

— I s-a spus că în mijlocul furtunii se găsește nova?

Grăsanul dădu din cap. Ochii îi străluceau în timp ce vorbea liniștit:

— Nu. De altfel, este un dellhibrid. Nu putem avea prea multă încredere în el, indiferent ce scrie în dosarul lui.

▣ **CAPITOLUL IX** ▣

Rapoartele continuă să sosească toată dimineața. Unele indicau un anumit progres, altele dimpotrivă. Dar buna ei dispoziție nu putea fi împrăștiată de eșecuri. Adevărul era că norocul ținuse cu ea. Sosiră și informațiile așteptate: populația de pe Kaider III, două miliarde o sută de milioane de locuitori, din care două cincimi dellieni, restul nondellieni. Primii mai erau numiți și roboți.

Dellienii erau din punct de vedere fizic un tip superior, dar le lipsea talentul creator. Non-dellienii predominau în laboratoarele de cercetare.

Celelalte patruzeci și nouă de sisteme solare locuite se numeau, în ordinea alfabetică: Assora, Atmion, Bresp, Buraco, Cassidor, Corrab... Poziția lor în spațiu era:

L-Assora: latitudine 931, longitudine 27, centri 21. Parseci.

— Atmion...

Și așa mai departe, în jurul prânzului constată ușor mirată că tot nu sosise nimic privitor la starea meteo, absolut nimic despre furtuni. Făcu legătura și întrebă:

— Ce se întâmplă locotenent Cannons? Asistenții dumitale au făcut înregistrări și duplicate ale multor hărți de pe Kaider. N-ați găsit nimic?

Bătrânul meteorolog dădu din cap.

— Vă amintiți nobilă doamnă, că atunci când ara capturat robotul acela în spațiu, a avut totuși vreme să transmită un semnal de alarmă. Imediat, pe toate planetele din Fifty Suns au fost distruse toate hărțile, navele comerciale spațiale au fost depozitate de aparatele radio capabile să comunice prin subspațiu și au primit ordin să se îndrepte către cea mai apropiată planetă, oricare ar fi fost ea, unde vor rămâne până la noi ordine. După părerea mea, aceste măsuri au fost luate înainte de a fi priceput clar ca flota lor nu avea nici o șansă în fața noastră. Acum sunt pe cale să ne trimită un meteorolog, dar suntem nevoiți să ne bazăm pe detectorul de minciuni pentru a afla dacă ne spune sau nu adevărul.

— Înțeleg, zâmbi femeia. Nu vă temeți. Nu vor îndrăzni să ni se opună

fățiș. Nu există îndoială că au pus ceva la cale împotriva noastră, dar nu-si pot pune planul în aplicare știind că putem utiliza oricând forța pentru a ne realiza dorința neclintită. Indiferent pe cine vor trimite, acesta va spune adevărul. Anunțați-mă când sosește.

Sosi vremea prânzului. Mâncă în cabina de comandă privind imaginile fulgerătoare de pe ecran, ascultând murmurul vocilor, memorând fapte, impresii generale.

— Fără îndoială căpitane Turgess, comentă ea deodată cuprinsă de furie, am fost mințiți în stil mare. Dar fie și așa. Putem folosi testele psihologice pentru verificarea detaliilor vitale. Deocamdată, important este să le înlăturăm temerile. Trebuie să-i convingem pe acești oameni că Pământul îi va accepta ca pe niște egali, fără idei preconcepute sau prejudicii de orice fel din cauza originii lor robo...

Își muscă buzele.

— E un cuvânt urât. Trebuie să-l înlăturăm din gândurile noastre.

— Mă tem, ridică ofițerul din umeri, că din minte nu se poate.

Ea îl privi îung, îngustându-si ochii, apoi tăie furioasă legătura. O clipă mai târziu se adresa prin transmițătorul general:

— Este interzisă folosirea cuvântului robot pentru toți membrii echipajului, sub pedeapsa cu amenda...

Inchise și trimise semnalul de ocupat pe celălalt receptor. Chemă apoi laboratorul psihologic. Figura locotenentului Neslor își făcu apariția pe ecran:

— Am auzit ordinul de adineauri, nobilă doamnă, spuse el. Mă tem că avem de-a face totuși cu cele mai adinci instincte ale animalului – om – frica sau ura pentru străini, pentru necunoscuți. Excelență, provenim dintr-un lung șir de strămoși care la vremea lor s-au simțit superiori datorită unei minore diferențe de pigmentare a pielii. Sunt înregistrate decizii istorice egoiste, influențate de culoarea ochilor. Am navigat în ape adânci și tulburi, și ar fi încununarea vieții noastre ca umanitate, dacă am ieși la liman în mod onorabil.

Din vocea psihologului răzbătea un entuziasm înfocat, iar Lady Laurr simți ecoul ca un fior de bucurie. Apreciase întotdeauna gândirea pozitivă, genul de om care ia în piept toate obstacole, stăpânit de un elan tineresc și de dorința de a învinge. Continuă să zâmbească și după ce întrerupse legătura.

Bucuria îi păli. Analiză gânditoare problema ei. Era o problemă. A ei. Toți ofițerii aristocrați aveau mandat în alb, ce le dădea dreptul să rezolve orice dificultate, chiar de ar fi implicat întreaga colectivitate a unui sistem

planetar.

După un minut chemă din nou cabina meteo:

— Locotenent Cannons, când va sosi ofițerul meteorolog as vrea sa folositi urmatoarea tactica...

Maltby facu un semn de concediere cu mina către conducătorul navei de salvare cu care venise. Mașina își desprinsese cablul de ancorare, în timp ce Maltby rămase cu privirea încruntată, ațintită asupra barierei strălucitoare de energie care bloca înaintarea în lungul străzii, în direcția din care venise. Într-un târziu se uită din nou către nava pământească.

Era chiar deasupra capului său. Străbătuse atâtea mile prin oraș pentru a ajunge lângă ea. Era nemaipomenit de sus, o lungă și întunecată formă fuziformă, aproape invizibilă în ceața depărtării. Dar chiar așa sus cum era, tot era cu mult mai mare decât orice altceva văzut în Fifty Suns, o creație metalică incredibilă, venită dintr-o lume atât de îndepărtată încât se crezuse că era doar un mit.

Aici se afla însă realitatea, îi vor face teste, se gândi el, nenumărate teste, înainte de a accepta vreo traiectorie propusă de el. Nu se îndoia de abilitate creierului său dublu de a depăși orice fel de test, dar era totuși bine să-și amintească de înspăimântătoare prăpastie de timp care separa cunoștințele pământenilor de cele ale locuitorilor celor cincizeci de sori, și care deja le făcuse surprize neplăcute. Maltt se scutură cu asprime și-și concentra atenția către capătul străzii.

Spre est se înălța un evantai roz de artifice aruncate de două mașini ce stăteau în mijlocul străzii. Flacăra era de un trandafiriu palid, perfect transparent. Părea mortală, de natură electronică. În spatele acestui evantai mișunau niște bărbați în uniforme argintii. Câțiva intrau și ieșeau din clădiri învecinate. La trei blocuri mai jos pe șosea se aprinse o a doua perdea de flăcării rozalii.

Păreau că nu dădeau atenție la ce se întâmpla jurul lor. Cei pe care-i putea vedea se arătau încrezători, în largul lor. Se auzeau murmure de conversații, râsete înfundate și după cum observase și când fusese ultima oară, la bordul lui Star Cluster nu erau numai bărbați. Maltby înainta. Două fete drăguțe, în uniformă, coborâra treptele clădirii rechiziționate, din apropiere. Unul din paznicii de lângă flămă spuse ceva. Răsună un clinchet dublu de răs argintiu. Se îndepărtară cu pași mari, răzând în continuare.

Rămase impresionat. Era ceva nedeslușit în aceste ființe sosite de departe, din lumi minunate și îngrozitoare, dincolo de cele mai îndepărtate orizonturi ale liniștitului Fifty Suns. I se făcu frig apoi cald. Privi din nou în sus

către imensa navă și senzația de frig reveni. O singură navă, gîndi el, dar atât de mare, atât de puternică, încît flotila ce reprezenta un popor de treizeci de bilioane de oameni se dovedise neajutorată în fața ei.

Își dădu seama că unul dintre strălucitor împodobiții gardieni îl privea fix. Omul vorbi într-o stație radio pe care o ținea la încheietura mnmi stingi și după câteva momente, un al doilea individ își întrerupse conversația cu un soldat și se apropie. Se uită prin perdeaua luminoasă la Maltby.

— Doriți ceva? Sau doar priviți?

Vorbise cu un ton scăzut, aproape prietenos, atent. Lăsă impresia de naturalețe, de firească, impresie generală care făcea plăcere. De fapt, gîndi Maltby, nu-i era frică de acești oameni. Planul său de distrugere a navei se baza pe convingerea că „robotii” erau indestructibili, nimeni nu i-ar fi putut desființa vreodată complet.

Calm, Maltby își explică prezența.

— Ah, da, dădu celălalt din cap, vă așteptam. Mi s-a spus să vă conduc imediat în camera meteo a navei. Un moment...

Flacăra barierei coborî și Maltby fu condus într-una dintre clădiri. Se afla într-un coridor, asupra căruia fusese focalizat probabil teleportorul deoarece se trezi dmtr-o dată într-o cameră foarte mare. În scobitunile antigravitaționale, în număr de sase, pluteau hărțile tridimensionale. Pereții împrăștiu lumina provenită din milioanele de surse punctiforme. Pretutindeni se aflau mese cu tăbliile incrustate cu contururi curbe, difuze și adânci, din lumină.

Călăuza lui Maltby nu se vedea nicăieri. În schimb, se îndrepta către el un bărbat în vîrstă, înalt și bine făcut, care-i întinse mîna.

— Mă numesc Cannons, meteorologul șef al navei. Dacă vreți să luați loc aici, putem începe să calculăm o orbită și apoi nava va putea fi pe drum în mai puțin de o oră. Amiralul este foarte nerăbdător să pornim.

Maltby aprobă nepăsător. Era însă rigid, în alertă. Se ridică liniștit, cercetînd în jur cu mintea sa pătrunzătoare, cea de-a doua minte a sa, deliană, căutînd focare de energie care să trădeze tentative mascate de a-i supraveghea creierul. Nu găsi nimic de acest fel. Zimbi imperceptibil. Să meargă totul chiar așa de ușor? Se părea că da.

□ CAPITOLUL X □

Cînd se așeză, Maltby se simți dintr-o dată mulțumit și plin de viață. Bucuria de a trăi ardea în el ca o tortă. Recunoștea în el emoția dinaintea bătăliei, era fericit că i se dăduse această ocazie.

De când era în armată întâmpinase ostilitatea și suspiciunea celorlalți pentru că era delhibrid. Și de aceea se simțise legat de mâini și de picioare. Acum avea de-a face cu o ostilitate cu mult mai profundă, deși cumva voalată, și cu o suspiciune ce mocnea ca un jaratic. Iar de această dată putea lupta. El putea privi drept în ochi pe bătrânelul acesta vorbăreț, prietenos, bine pregătit și...

Prietenos?

— Câteodată îmi vine să râd, spuse bătrânelul, cînd mă gândesc la aspectele neștiințifice ale orbitei pe care suntem puși să-o calculăm acum. De exemplu, la cât timp sosesc rapoartele despre furtuni aici?

Maltby nu-și putu ascunde un zâmbet. Deci locotenentul Cannons vroia să afle ceva? La drept vorbind nu era o introducere proastă. Adevărul era că singurul mod de a pune o întrebare era, în fine, să-o și pui.

Maltby spuse:

— Trei, patru luni. Nimic neobișnuit. Fiecare meteorolog spațial are nevoie de acest interval de timp pentru a verifica marginile unei furtuni din zona sa, apoi întocmește raportul, iar noi modificăm hartile. Din fericire... și-și activă cel de-al doilea creier trântind marea minciună, nu avem furtuni importante între Kaider și Cassidor.

Alunecînd pe deasupra minciunii ca un tipar ce se strecoară pe deasupra unei stînci ude, Maltby continuă:

— Oricum, câțiva sori ne împiedică să adaptăm o traiectorie rectilinie. Deci, dacă-mi arătați câteva din hartile voastre pentru o distanță de două mii cinci sute de ani-lumină, aș putea să le aleg pe cele mai bune.

Își dădu seama imediat că celălalt n-o să treacă așa de ușor peste această problemă capitală.

— Nu există furtuni pe parcurs? spuse bătrînul.

Își încreți buzele. Liniile plăcute ale feței sale păreau să se adîncească. Părea cu adevărat perplex.

Nu era nici o îndoială că nu se așteptase la o declarație atît de directă.

— Hm... nu sunt furtuni. Asta simplifică lucrurile, nu-i așa?

Se opri brusc.

— Știți, lucrul cel mai important între doi... ezita asupra cuvîntului, apoi continuă... doi oameni, care au fost educați în două lumi diferite, cu standarde științifice diferite, este să se convingă întîi că abordează un subiect din același unghi. Chiar și în acest sistem solar relativ mic, Marele Nor Magellan este atît de vast încît depășește imaginația noastră. Noi, cei de pe

Star Cluster am petrecut zece ani cercetându-l și ne putem lăuda acum că am aflat ca măsoară două sute șazeci de bilioane de ani lumina și conține o sută de milioane de stele. Am descoperit centrul magnetic al Norului și am luat ca origine a sistemului cea mai luminoasă stea mare, S. Doradus; iar acum, cred că se găsesc destui fraieri care consideră că avem aceste informații stocate în cutiuțele noastre craniene.

Maltby rămase tăcut, era și el unul din acei fraieri. Era un avertisment. I se spusese cu alte cuvinte că erau în măsură să verifice orice altă orbita pe care le-ar fi propus-o el, raportată la stelele din jur.

Și mai însemna ceva. Insemna că Pământul era pe cale să-si extindă dominația asupra Marelui Noi Magellan. Distrugerea navei urma să lase un răgaz de câțiva ani prețiosi celor din Fifty Suns, timp în care ar fi putut hotărî ce era de făcut.

Dar numai atât. Ar fi apărut într-un târziu alte nave. Inexorabila presiune a ciudatelor populații din galaxia principală va penetra tot mai adânc în spațiu. Ținute permanent sub control, păstorite de puternice, invincibile nave de luptă, marile convoaie urmau să înainteze tot mai mult în Nor, iar fiecare planetă întâlnită în cale era obligată să recunoască suveranitatea Pământului. Imperiul nu accepta națiuni independente sub nici un motiv, nicăieri. Dellienii, non-dellienii, dellhibrizii, toți deopotrivă aveau nevoie de fiecare zi câstigată, de fiecare ceas.

Rezultatele inspecției lor de zece ani fusesera salvate pe suport magnetic și cuprindeau informații despre toți sorii din Nor. Dar nu aveau date despre localizarea furtunilor. O singură navă nu era capabila să detecteze pozițiile acestora nici în zece, nici într-o sută de ani. Zona investigată avea peste două mii cinci sute de ani-lumină în diametru. În aceste condiții, Maltby își putea duce la îndeplinire sarcina primită, în speranța că psihologii de pe navă n-ar descoperit calitățile speciale ale creierului său dublu. Se îndoia însă că acest lucru ar fi fost posibil.

În acest timp locotenentul Cannons începuse să manevreze comenzile tabelor pe orbite.

Linii luminoase alergau pe ecran, se aprindeau și se stingeau. Se stabilizară, în fine, asemeni unor bile pe masa de biliard. Maltby alese șase dintre ele care duceau direct în marea furtună. Zece minute mai târziu simți o zguduitură, dovadă că nava începuse să se miște. Se ridică încruntat. Era ceva ciudat, acționau fără să-i verifice indicațiile... Maltby gindi repede: nu putea fi chiar atât de simplu. În orice clipă trebuia să înceapă presiunea asupra lui și...

Gândul i se rupse brusc. Era în spațiu. Undeva foarte, foarte departe

dedesubt, descrestea planeta Kaider III, îndepărtându-se. În dreapta lui lucea carena uriașă, întunecată cenușie a navei; în rest, de jur împrejur, deasupra și dedesubt, numai stele, separate de tenebrele spațiului. În pofida voinței sale, impactul asupra lui fu nespuse de violent. Mentea activă, non-delhană i se tulbură. Se clătină; ar fi căzut ca o ființă neajutorată dacă în mișcarea sa de a încerca să se țină pe picioare n-ar constatat că era în picioare.

Întreaga ființă i se încorda. Instinctiv își stimula cel de al doilea creier, îl activă, încercă să folosească toate calitățile forțelor sale delliene pentru a se apăra de oricine ar fi întreprins ceva împotriva lui.

Undeva în ceața întunericului, o voce de femeie vibrantă și clară, spuse:

— Ei, Locotenente Neslor, surpriza a dat roade psihologice?

Replica sosi după o secundă, aparținea unei femei mai în vârstă:

— După trei secunde, nobilă doamnă, rezista lui a făcut un salt la I.

Q.900. Asta înseamnă că ne-au trimis un dellian. Excelență, credeam că ați cerut în mod clar ca reprezentantul lor să nu fie un dellian.

Maltby spuse imediat către, noaptea ce-l înconjura:

— Greșiți. Nu sunt dellian. Vă asigur că îmi pot slăbi rezistența până la nivel zero, dacă doriți. Am reacționat instinctiv la surpriză, destul de firesc.

Se auzi un clic. Iluzia spațiului și a stelelor dispăru. Maâaby zări ceea ce începuse deja să bănuiască. Se aflase tot timpul în cabina meteorologică. Alături se afla bătrânul, zâmbind.

Pe un podium ascuns parțial în spatele unui pupitru cu instrumentație de măsură, stătea o tânără deosebit de frumoasă.

Bătrânul îi spuse cu un ton protocolar:

— Vă aflați în prezența Amiralului, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr. Vă rog să țineți cont de aceasta.

Maltby se înclină, dar nu spuse nimic. Amiralul se încruntă, impresionată de apariția lui. Înalt, superb clădit, puternic, figură extrem de inteligentă. Dintr-o singură privire observă trăsăturile specifice oamenilor de condiție socială înaltă și... roboților.

Populația asta poate fi mult mai periculoasă decât își închipuise ea. Vorbi cu o asprime neobișnuită pentru ea:

— Sântem nevoiți să te interogăm, după cum știi. As vrea să au te simți jignit. Ne-ai spus că planeta capitală din Fifty Suns, Cassidor VII se află la două mii cinci sute de ani lumină de aici. În mod normal un astfel de dram, acoperă un gol imens într-un spațiu necartografiat de noi până acum. Trebuie

sa fim convinși că orbitele propuse sunt corecte, propuse fără viclenie sau fără gânduri rele. In acest scop îți cerem să-ți deschizi mintea și să ne răspunzi la întrebări sub strictă supraveghere psihologică.

— Am ordin, spuse Maltby, să cooperez cu voi pe toate planurile.

Se întrebase cum se va simți când se va confrunta cu momentul decisiv. Constata că nu se întâmplase nimic anormal. Corpul îi era puțin mai încordat, dar cricierele sale... Iși retrăsese conștiința in planul secund și lăsase mintea delliană să se descurce cu întrebările ce urmau. Păstra în mod deliberat creierul dellian departe de gândurile sale personale. Un creier ciudat, care nu avea voință proprie, dar care reacționa cu capacitatea maximă la comenzile din afara lui, la un coeficient de I. Q.191.

Uneori îl mira chiar și pe el această a doua minte. Nu avea o abilitate creatoare, dar memoria ei era prodigioasă, se putea compara cu cea a unui calculator, iar rezistența la presiuni externe, după cum analizase rapid psihologul navei, era peste 900. Mai exact era echivalentă cu I. Q.917.

— Cum vă numiți?

Așa începea: numele, gradul... Răspunse la toate întrebările, concret, fără ezitări. In încheiere jură pentru adevărul fiecărui cuvânt despre furtuni. Se lăsă un lung moment de tăcere apăsătoare. Apoi o femeie de vârstă mijlocie păși înăuntru prin peretele din apropiere, îi indică un scaun lui Maltby și când acesta se așază, femeia îi înclină capul, începând examinarea. O făcu cu multă blândețe. Degetele-i erau mângâietoare ca ale unui îndrăgostit. Dar când își ridică privirea, vorbi cu asprime:

— Nu sunteți nici dellian, nici nondellian. Iar structura moleculară a creierului și a corpului este cea mai curioasă din câte am văzut vreodată. Toate moleculele sunt pereche. Am văzut o dispunere similară o dată, într-o structură electronică artificială, când s-a făcut o tentativă de echilibrare a unei rețele instabile. Paralela nu este tocmai corectă dar... Hm! Trebuie sa-mi amintesc ce rezultat a avut în final experimentul.

Se opri brusc.

— Ce explicație aveți? Ce sunteți?

Maltby oftă. Era hotărât să spună doar o singură minciună importantă. Nu pentru că ar fi avut mustrări de conștiință. Dar minciunile produc mici variații în presiunea sângelui, creea spasme neurale și perturba intensitatea concentrării musculare. Nu-si putea permite riscul unei noi minciuni, dacă nu era absolut necesar.

— Sânt un dellhibrid, explică el.

Descrie pe scurt cum încrucișarea între dellieni și nondellieni atâta

vreme imposibil de realizat devenise realitate cu o sută de ani în urmă, cind fusese descoperită metoda de presurizare rece...

— O clipă, spuse femeia în vârstă.

Dispăru. Când păși din nou prin peretele teleportor era îngândurată.

— Se pare că spune adevărul, mărturisi ea, fara tragere de inimă.

— Ce înseamnă asta? izbucni comandanta navei. De când am pus mâna pe primul individ din Fifty Suns, departamentul psihologic a cântărit fiecare afirmație a acestuia. Am crezut că psihologia este singura știință perfectă. Spune sau nu spune adevărul acest om?

Cealaltă părea amărâtă. Se uită fix multă vreme la Malby, părea dezorientată de privirea lui calma rece și în fine, se întoarse către șefă spunând:

— Structura aceasta moleculară, dublă, ma încurcă, în afară de asta, nu văd de ce n-ai ordona viteza maximă.

În timpul acesta Gloria se gândea: „Asta era! Asta am căutat atâta vreme. Există deci urmași din căsătoriile dintre dellieni și nondellieni”.

Nu avea o idee prea clară despre ce ar putea însemna acest lucru. Spuse cu voce tare, zâmbind ușor:

— Îl invit pe căpitanul Malthy la masa. Sunt convinsă că după aceea va accepta să colaboreze și la alte experimente, pe care ai timp să le pregătești pină atunci, între timp cineva să-l conducă într-un apartament potrivit.

Se întoarse și vorbi către un microfon:

— Camera motoarelor, măriți vneza la jumătate de an-lumină pe minut, urmând traiectoria următoare...

Mallby asculta, calculând. Jumătate de an-lumină pe minut. Va dura ceva până vor atinge această viteză, dar... în opt ore se vor izbi de furtună.

În intervalul ăsta trebuia să ia masa cu Amiralul.

Opt ore!

După ce pleca el, Lady Laurr își studie prost dispusă însoțitoarea.

— Ei bine, ce părere ai?

— E greu de crezut că vor îndrăzni să încerce sa ne tragă pe sfoară.

Vocea psihologului trăda furia înăbușită.

Comandanta spuse încet:

— Au un sistem foarte complicat aici. Singurele hărți importante se află doar pe planete. Cei care știu să le interpreteze sunt pe nave. Folosind cuvinte cod date de persoane care nu știu să citească hărțile de navigatorii

Își fac calculele respective. Singurul mod de a afla dacă Maltby spune adevărul, sunt testele psihologice. Ca întotdeauna, mă bazez pe priceperea ta. Neîndoielnic, se pune ceva la cale, dar nu ne putem lăsa copleșiți de frică. Trebuie să presupunem că în orice capcană vom cădea, vom putea ieși, chiar folosind numai puterea mecanicii, dacă nu mai avem altceva. Intre timp caută bine. Supraveghează-l mereu pe omul acesta. Trebuie să aflăm totuși cum a evadat cu Atmion.

— Mă voi strădui, spuse locotenentul Neslor cu severitate.

▣ **CAPITOLUL XI** ▣

Mareea uriașă de materie antiterrenă a noiei izbindu-se de masa gazoasă de materie terrenă, înfuriată de seetee, deveni de-a dreptul nebună... Lua naștere o nouă furtună de o violentă ieșită din comun.

Imensul soare a adăugat prin explozia sa forta materiei difuze înebunite. Și mai adăugase ceva și mai periculos. Viteză! Tumultul creștea în salturi, în momentele de vârf ale vitezei. În rapidele prăbușiri depresionare, furtuna dansa și ardea cu furie îndrăcită. Succesiunea fenomenelor era accelerată, aproape peste limita suportabilă de către materie. Lumina noiei alerga cel mai iute, împrăștiindu-si avertismentul orbitor cu mai bine de o sută optzeci și șase de mii de mile pe oră, către toți cei ce înțelegeau că aceasta izbucnea din marginea unei furtuni interstelare.

Dar avansul avertismentului strălucitor era anulat de colosala viteză a furtunii însăși. De săptămâni și luni alerga prin noapte cu o viteză comparabilă cu a luminii.

Vesela fusese strânsă de pe masă. Maltby se to gândea: „Intr-o jumătate de oră... o jumătate de oră!”

Se întreba ce se va întâmpla cu o navă confruntată brusc cu mii de gravitații de decelerare.

Spuse cu voce tare:

— Ce-am făcut azi? Am stat în bibliotecă. Eram interesat de istoria recentă a colonizării interstelare pământene. Sunt curios să văd ce se întâmpla cu grupuri izolate, cum e cazul dellhibrizilor. V-am mai spus, după războiul în care au fost înfrânți, mai ales din cauza numărului lor redus, dellhibrizii se ascund de autoritățile din Fifty Suns. Eu am fost printre copii capturați, care...

Fu întrerupt de un strigăt venit din panoul comunicații:

— Nobilă Doamnă, am găsit!

Se scurse o clipă până când Maltby recunoscu vocea psihologului șef. Aproape uitase că ea trebuia să-l supravegheze. Următoarele cuvinte îi produse frisoane.

— Doua creiere! Adineaori mi-am dat seama, este înzestrat cu dispozitiv dublu de supraveghere... Întreabă-l, întreabă-l despre furtuni. Între timp oprește nava! Imediat!

Privirea întunecată a lui Maltby se ciocni de cea fulgerată de ochii îngustați, de culoarea oțelului a Amiralului. Fără ezitare, își concentra cele două creiere asupra ei, obligând-o să rostească.

— Nu te prosti, Locotenente. O persoana poate avea două creiere. Te vei explica mai tirziu.

Spera într-o întârziere cit mai mare. Aveau la dispoziție zece minute în care s-ar putea salva. Trebuia să lupte pentru fiecare secundă din acest răstimp, să reziste la toate eforturile lor, să preia controlul asupra situației. Dacă ar fi putu folosi puterea sa hipnotică specială, tridimensională, prin comunicator...

Dar nu mergea. Chingi luminoase se aruncă asupra lui dinspre perete și se încrucișară în jurul corpului său, îl ținând în scaun ca niște cabluri invincibile. În timp ce era legat de miini și de picioare de această formă de energie palpabilă, un al doilea complex de forțe se ridică în fața sa, barind calea gândurilor sale către Amiral, și în final acest ecran fu condus în jurul capului său, ca o casca.

Era prins atât de bine, de parcă asupra lui ar fi tăbărit o duzină de bărbați ce-l apăsau cu întreaga lor forță. Maltby se relaxa și începu să râda:

— Prea târziu, își bătu el joc. Aveți nevoie de o oră cel puțin pentru ca nava să-și reducă viteza la limita de siguranță; iar la această viteză nu puteți vira, pentru a evita cea mai mare furtună din acest colț de univers.

Nu era chiar adevărat ce spusese. Mai era încă timp și spațiu să devieze din calea furtunii ce înainta spre ei. Imposibil era să evite coada furtunii sau marginile ce continuau să se bombeze.

Gândurile îi fură întrerupte de primul strigăt al tinerei femei, un strigăt pătrunzător:

— Motoarele centrale! Reduceți viteza! Imediat!

Urmă un șoc ce zgudui pereții și o forță imensă îi răsuci mușchii. Maltby își reveni și-și fixă privirea asupra tinerei. Aceasta zâmbea, o mască înghețată a zâmbetului, și vorbi printre dinții încleștați:

— Locotenent Neslor, folosește orice mijloc fizic sau de altă natură, numai să-l faci să vorbească.

Trebuie să afli ceva.

— Al doilea creier al său este cheia, sosi vocea psihologului. Nu este dellian. Rezistența sa este în limitele normalului. Il voi supune celor mai puternice concentrări și sugestionări care au fost ațintite vreodată asupra unui creier uman, pe două direcții: sex și logică. Va trebui să mă ajutați, Nobilă Doamnă, ca obiect al afecțiunii sale.

— Repede! spuse tânăra.

Vocea îi era ca de metal.

Maltby se afla într-o ceată confuză, mentală și fizică. Adânc în minte, avea senzația că era o entitate pe care aceste mașinării se străduiau s-o modeleze. Rezistă. Rezistența sa era la fel de puternică precum viața însăși, tot atât de intensă pe cât puteau suporta bilioanele și trilioanele de impulsuri ce-i străbăteau corpul.

Dar gândul din afară, presiunea acestuia, crescuse în intensitate. Ce prostie din partea lui să reziste Pământului, când această minunată pământeancă îl iubea, îl iubea, îl iubea... Era măreață această civilizație a Pământului și a întregii galaxii principale. Trei sute de milioane de bilioane de locuitori! Numai atingerea ei ar fi întinerit Fifty Suns. Ce frumoasă este; trebuie s-o salvez! înseamnă totul pentru mine.

Ca de la distanță, începu să audă propria voce, explicând ce trebuie făcut, cât trebuie să vireze nava, în ce direcție, cât timp mai avea. Încerca să se oprească, dar inexorabil vocea lui continua să se audă, rostind cuvintele ce semnau a doua înfrângere pentru Fifty Suns.

Ceata începu să pălească. Teribila presiune asupra creierului său supraîncordat slăbi. Blestematul șuvoi de cuvinte încetă să se mai scurgă printre buzele sale. Se ridică în picioare, conștient că legăturile sale energetice și casca energetică fuseseră îndepărtate. O auzi pe comandant spunând către un post de comunicație:

— Cotind la 0100 vom evita furtuna la o distanță de șapte săptămâni-lumină. Admit că este o curbă îngrozitor de strânsă, dar cred că trebuie să ne punem măcar la acest adăpost.

Se întoarse către Maltby, fixându-l cu privirea:

— Pregătește-te și tu. La o viteză de jumătate de an-lumină pe minut, chiar și a suta parte dintr-un grad viraj îi poate face pe mulți să amețească.

— Nu e cazul meu, spuse Maltby, și-și încorda mușchii dellieni.

Ea leșină în trei rânduri pe parcursul următoarelor patru minute, în timp ce el o urmărea cu privirea. De fiecare dată Lady Laurr își reveni în câteva secunde.

— Noi, ființele omenești, spuse ea palidă, suntem slabe. Dar cel puțin știm să suportăm.

Minutele înfiorătoare abia se tirau. Maltby începu să simtă apăsarea acelei întoarceri infinitezimale. Se gândi în cele din urmă:

„Cum ar putea spera acești oameni să supraviețuiască unei lovituri directe a furtunii?”

Fu întrerupt brusc. O voce bărbătească se auzi liniștită, calmă:

— Am urmat cursul prescris, Nobilă Doamnă, și suntem în afară de orice per...

Se opri speriat:

— Căpitane, în direcția furtunii a fulgerat lumina unei nove.

□ **CAPITOLUL XII** □

În minutele care precedară lovitura dezastrului, nava Star Cluster licărea ca un brilliant imens. Strălucirea ce venea amenințătoare dinspre nova declanșa un vuiet inimaginabil de strigăte alarmate pe toate cele o sută douăzeci de punți ale navei. Luminile de avertizare scânteiau înnebunit pretutindeni la bord. Ardeau în șiruri drepte, un lângă alta, de-a lungul celor o mie trei sute de metri cât era lungimea navei, scăpărând puternic, asemeni fațetelor unor nestemate. Reflectând lumina, muntele întunecat al carenei semăna cu fabuloasa planeta Cassidor, către care se îndreptau, așa cum se vedea ea de departe în întunericul nopții, presărată cu diamantele strălucitoare ale orașelor.

Tăcută ca o nălucă, uriașă și superbă, depășind orice imaginație, impunătoare prin forța ei, marea navă aluneca în beznă pe fluviul de timp și spațiu, pe traiectoria aleasă.

Nici când pătrunseră în marea furtună nu putură vedea nimic. Spațiul dinaintea lor părea la fel de gol ca orice alt colț al universului. Masa gazoasă din care se născuse furtuna era atât de plăpândă încât nava ar fi putut trece prin ea fără s-o ia în seamă, dacă ar fi călătorit cu viteză mica, indiferent cât de violentă ar fi fost dezintegrarea materială în această perturbație cosmică, unica sursă de raze cosmice în zonă. Da imensa, catastrofa amenințare pentru Star Clustc rezulta direct din viteza ei înspăimântătoare.

Izbirea de această masă de gaze cu o jumătate de an-lumină pe minut. Era asemeni unei tentative de a trece printr-un perete solid, de grosime infinită. Uriașa navă se zgâlțâi din toate încheieturile când decelerarea începu s-o răsucească cu furie. În câteva secunde folosi toată gama de sisteme de frânare cu care fusese echipată din proiectare.

Incepuse să se descompună...

Totul se desfășura însă conform planului inițial, studiat cu grijă de firma constructoare. Odată atinsă o limită de efort, nava se dizolva în nouă mii de secțiuni separate.

Modulele aveau o formă aerodinamică, asemănătoare unor ace uriașe, lungi de o sută douăzeci și cinci de metri și late de cincisprezece metri; țândările se insinuuau viclean prin gaz, lăsând presiunea enormă a acestuia să se prelingă pe suprafețele lor netede. Și totuși nu era de ajuns... Metalul gemea sub tortura frânării. În camerele de decelerare, bărbați și femei zăceau întinși, la limita inconștienței, suporiând aproape insuportabilul. Sute de secțiuni se înclinau în spațiu, evitându-se una pe alta cu ajutorul ecranelor de protecție automată.

În ciuda menținerii îngrozitoare a vitezei, masa de gaze nu fusese încă traversată. Mai aveau câțiva ani-lumină de furtună în față.

Încă o dată limitele rezistenței umane erau pe cale de a fi depășite. Acțiunea finală era de ordin chimic, directă, asupra acelor trei mii de ființe omenești. Ființe pentru protecția cărora, ca unic scop fuseseră concepute și construite toate acele dispozitive extraordinare de siguranță. Plăpânde și fragile ființe omenești, care dintotdeauna continuau să moară peste un anumit prag de presiune, ceva mai puțin de cincisprezece atmosfere.

La comanda promptă a automatelor, podelele basculară, cufundând toate persoanele de la bord în camerele de decelerare ale fiecărei secțiuni. Operația de salvare se întetă, camerele respective fură umplute instantaneu cu un gaz special. Era umed gazul... și lipicios. Se depunea ca o peliculă pe îmbrăcămintea oamenilor, era absorbit apoi până la piele și prin piele de întreg organismul.

Somnul venea ușor, și cu el o destindere minunată. Sângele devenea imun la șoc; mușchii, care cu un minut mai devreme erau contractați dureros, se relaxară; creierul, impregnat cu chimicalele dătătoare de viață ce-l eliberaseră, nu mai era tulburat nici măcar de vise. Toți deveniseră extraordinar de flexibili sub presiunea gravitației – 100, 150 de atmosfere de decelerare. Viața triumfase.

Marea inimă a Universului bătea în continuare.

Furtuna clocotea în albia sa, din care nu se putea evada, dând strălucire vieții, curățind întunericul de propria-i otrăvă... În cele din urmă, micile navete, urmând traiectorii, diferite, sparseră pereții laterali ai furtunii.

Incepură să se adune, să se caute una pe cealaltă, de parcă ar fi fost stăpânite de o pasiune irezistibilă, care cerea neapărat intimitatea unirii.

Alunecau apoi automat, fiecare în pozițiile avute anterior; nava de război Star Cluster începea și capete din nou formă. Dar mai rămăseseră goluri. Se pierduseră segmente.

În cea de-a treia zi, comandantul provizorii, Marele Căpitan Operativ Rutgers, îi chemă pe căpitani supraviețuitori pe puntea din față, unde-si stabilise temporar cartierul general. După ședință fu transmis un comunicat întregului echipaj:

„În dimineața aceasta, la ora 008 a fost recepționat un mesaj de la Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, I. C..., C. M., G. K. K... A fost aruncată pe o planetă cu un soare alb-gălbui. Nava s-a strivit la aterizare și este irecuperabilă. Cum toate comunicațiile cu ea s-au făcut prin subspațiul radio non-direcțional, și cum este absolut imposibil și detectăm un astfel de soare printre milioane de sori de același tip, Sfatul Căpitanilor anunță cu regret că numele Nobilei Noastre Stăpâne va fi adăugat pe cea mai lungă listă a pierderilor navale cosmice: lista celor pierduți pentru totdeauna în timpul serviciului.

Luminile amiralității vor arde albastru până la noi ordine”.

□ **CAPITOLUL XIII** □

Stătea cu spatele către el când se apropie. Maltby ezită, apoi se concentra și o țintui acolo, lângă bucata de navă ce fusese cândvâ puntea principală a lui Star Cluster.

Lunguiață formă metalică zăcea arsă, pe jumătate îngropată în solul mlăștinos al unei văi întinse. Coada modulului se înfipsea în apele strălucitoare, adânci, de un negru gălbui, ale unui râu ce se scurgea leneș. Maltby se opri la câțiva pași de femeia înaltă și subțirică. Era în continuare în puterea lui, nu-i sesiza prezența. Acesta examina încă o dată decorul ce urma să fie de acum încolo căminul lor. Burnița întunecată, ce-l urmărise pe parcursul expediției sale de explorare a împrejurimilor, se retrase către marginea gălbuie a văii, înspre „vest”. Un mic soare galben se ivi din spatele perdelei de nori, de un ocră întunecat. Strălucirea sa era de-a dreptul orbitoare. Dedesubt se afla o junglă sălbatică ce licărea ciudat în galben și cafeniu. Pretutindeni același brun întunecat și galben intens, aproape lichid.

Maltby se întoarse către tânăra, sugestionând-o să nu-l vadă, în timp ce el, ocolind-o, se opri în fața ei. Se gândise mult la Prea Onorabila Gloria Cecily în timpul acestei plimbări. Deși, normal, problema unui bărbat și a unei femei destinați să-și petreacă restul vieții împreună, singuri pe o planetă îndepărtată, era foarte simplă. Mai ales când unul dintre cei doi fusese

condiționat să-l iubească pe celălalt. Zâmbi amar. Iși dădea seama de originea artificială a acestei iubiri, dar asta nu-l putea ajuta să se debaraseze de ea.

Mașina de condiționat îl afectase în adâncul inimii. Din nefericire, n-o influențase și pe ea; iar după două zile de singurătate îi apărură clară situația: Lady Laurr nici pe departe nu se gândea să se supună cerințelor impuse de situație. Sosise momentul să fie atenționată, nu pentru că o soluție imediată era necesară, sau doar de dorit ci pentru că trebuia ca ea să priceapă că problema exista. Făcu un pas înainte și o luă în brațe.

Era o femeie înaltă, plină de grație; se cuibări în brațele lui de parcă ar fi aparținut dintotdeauna acelui loc. Faptul că se mai afla încă sub controlul lui făcu să-i întoarcă sărutul. Căldura acestui sărut avu un efect mai presus de intențiile lui. Intenționase să-i elibereze gândurile în mijlocul sărutului.

N-o făcuse.

Când o eliberă într-un târziu, fu doar o eliberare fizică. Minte ei era în continuare complet sub dominația lui. Un scaun de metal fusese scos din modului spațial și rezemat de una dintre uși. Maltby se îndreptă către el se așază și rămase cu ochii ațintiți asupra ei. Incepuse să tremure. Flacăra dorinței ce ardea în el, era o dovadă grăitoare a sugestionării căreia îi fusese supus. Era mai mult decât presupusese analiza anterioară a propriilor sentimente. Crezuse că autocontrolul mai funcționa încă, dar nu era așa. Iși închipuise că sarcasmul, ușoara detașare, obiectivitatea lui îi vor domina reacțiile în această situație; realitatea nu se potrivea însă cu ce-si imaginase el. Mașina de condiționat lucrase cu conștiinciozitate.

O iubea pe această femeie cu violență, simpla ei atingere era suficientă pentru a-i împrăști gândurile. Inima i se mai liniști în timp ce o studia pe Lady Laurr, cu aparentă detașare. Era de o frumusețe impunătoare, deși aproape toate femeile din rasa dellienilor arătau cu mult mai bine. Buzele ei, deși de grosime medie, trădau o oarecare notă de cruzime; și mai era ceva în privire care-i accentua aerul crud. Emoțiile ascunse în adâncurile sufletului ei, nu s-ar obișnui prea ușor cu ideea de a fi părăsită pentru tot restul vieții pe o planetă necunoscută. Trebuia să se mai gândească la acest lucru. Până atunci...

Maltby oftă și o eliberă din vraja hipnotică, tridimensională, impusă de creierul lui dublu. Iși luase precauția s-o îndepărteze de el. O privea curios um sta cu spatele spre el, pentru o clipă foarte linistită. Apoi, ea se îndreptă către un mic pâlț de copaci aflați pe un dâmb, deasupra terenului umed, fastos. Urcă în vârful acestei movilite și-și îndreptă privirea în direcția din care venise el cu câteva minute în urmă. Era evident că-l căuta. Se întoarse, în sfârșit,

apărându-si ochii cu mâna de strălucirea soarelui galben, ce apunea. Coborî de pe colină si-l zări.

Se opri. Ochii i se îngustară. Continuă să pășească încet; vorbi cu o intonație ciudată în voce:

— Nu te-am auzit când ai venit. Ai făcut probabil un ocol și te-ai apropiat dinspre vest.

— Nu, spuse el deliberat, am rămas în est tot timpul.

Ea păru să mediteze la cele spuse, privind ușor încruntată, într-un târziu strânse din buze, avea acolo vânătaie care o duru probabil, fiindcă tresări, apoi spuse:

— Ce ai descoperit? Ai găsit ceva?...

Tăcu brusc. Probabil în acel moment constientizase existența vânătaii de pe buză. Când degetele îi atinseră mica pată, ochii i se aprinseră cu violență, înainte de a scoate un cuvânt, ei îi spuse:

— Da, așa este.

Rămase privindu-l fix. Era încordată de furie înăbușită. Se relaxa apoi și spuse cu voce tăioasă:

— Dacă mai încerci asta vreodată, voi fi nevoită să te împușc.

Maltby dădu trist din cap:

— Și-ți vei petrece restul vieții singură aici? O să înnebunești.

Văzu însă că furia ei este prea mare pentru acest model de logică, așa că adăugă iute:

— În plus, va trebui să mă împusti pe la spate. Nu mă îndoiesc că ai putea face acest lucru în timpul serviciului. Dar nu din motive personale.

Spre uimirea lui, ochii femeii se umplură de lacrimi. Lacrimi de furie, evident. Dar, totuși, lacrimi! Făcu un pas repede spre el si-l palmui peste față:

— Robotule! hohoti ea.

O privi cu tristețe; apoi izbucni într-un hohot de râs, spunându-i cu o urmă de batjocură în glas:

— Dacă-mi amintesc bine, doamna care tocmai a vorbit, este aceeași persoană care a transmis prin radio un mesaj pompos adresat tuturor planetelor din Fifây Suns, jurând că în cei cincisprezece mii de ani oamenii de pe Pământ au uitat toate prejudecățile împotriva „roboților”. E posibil, sfârși el, ca problema să se dovedească mult mai dificilă la o cercetare mai de aproape?

Nu primi răspuns. Prea Onorabila Gloria Cecily trecu pe lângă el și dispăru în inteiorul navei. Ieși din nou după câteva minute, cu un aer liniștit.

Înlăturase și urmele lacrimilor. Vocea-i sună calmă când întrebă:

— Ce-ai descoperit? Mi-am amânat apelul către navă până la întoarcerea ta.

Maltby spuse:

— Aveam impresia că ți-au cerut să-i chemi la ora 010.

Femeia ridică din umeri. Era o notă de aroganță, în glasul ei când răspunse:

— Vor primi apelurile mele când le voi face. Ai găsit vreun semn de viață inteligentă?

Îl năpădi un sentiment de compătimire pentru ființa umană din fața lui, care mai avea încă multe, șocuri de primit.

— În mare parte, înspre vale zona este mlăștinoasă, iar dincolo este jungla, foarte bătrână. Câțiva copaci sunt imenși, deși în secțiune nu se observă inele de creștere... Mai sunt și niște animale interesante. Am văzut o ființă cu patru picioare și cu două brațe, ce mă urmărea de la distanță. Purta o sulică, dar era prea departe de mine pentru a încerca să-l hipnotizez. Trebuie să fie un sat pe aici prin apropiere. Probabil pe malul văii. În lunile următoare voi încerca să desfac nava bucăți și s-o transport pe un teren mai uscat. Cât despre informațiile pe care le putem oferi oamenilor de știință, acestea ar fi: ne aflăm pe o planetă ce aparține unui soare de tip G. Soarele este mai mare decât majoritatea din această clasă. Mai mare și mai fierbinte, deoarece, deși e foarte departe, este suficient de cald pentru a menține în emisfera tropicală, o climă subtropicală. Soarele se afla puțin spre nord la prânz, dar acum se deplasează înapoi spre sud. Pot spune fără șovăială, că planeta are o înclinație de aproape patruzeci de grade, ceea ce înseamnă că va veni o iarnă geroasă, deși nu prea se potrivește cu vârsta și tipul vegetației. Lady Laurr se încruntă.

— Nu pare prea mult, spuse ea. Dar bineînțeles, eu sunt doar un executant.

— Iar eu doar un meteorolog.

— Exact. Hai înăuntru. Poate astrofizicianul meu se lămurește mai bine.

— Astrofizicianul tău! spuse Maltby, cu voce scăzută.

O urmă în modul și închise ușa.

Examina interiorul punții principale cu un zâmbet trist, în tiriip ce ea se așeză în fața monitorului. Strălucirea impresionantă a tabloului de bord ce ocupa cândva un perete întreg, era acum aproape ironică, întreaga mașinărie pe care o controlase, se afla acum undeva, departe, în spațiu. Cândva dominase întregul Nor Magelan; acum pistolul lui Maltby era cel mai puternic

instrument din preajmă, își dădu seama că Lady Laurr îl privea.

— Nu înțeleg ce se întâmplă, spuse ea. Nu răspund.

— Poate, și Maltby nu-și putu stăpâni o vagă notă sarcastică în glas, poate aveau motive întemeiate când ți-au cerut să-i chemi la 010.

Ea făcu o mișcare ușor exasperată, mușchii feței i se crispară puțin, dar nu răspunse nimic. Maltby continuă cu răceală:

— Oricum, nu contează, îndeplinesc doar un program de rutină, au gijă numai să nu fie încuiată nici o portiță de salvare. Nu văd prin ce miracol ne-ar mai putea găsi cineva.

Femeia părea că nu-l asculta. Se încruntă spuse:

— Cum se face că n-am auzit niciodată o transmisiune din Fifty Suns? Intenționez să te întreb mai demult. Nici măcar odată în zece ani n-am prin vreo șoptă în domeniul radio.

Maltby ridică din umeri.

— Toate aparatele radio lucrează cu frecvențe ce variază extrem de complicat. Se modifică la flecare douăzecime de secundă. Instrumentele voastre au înregistrat doar un ticăit la fiecare zece minute și...

Fu întrerupt de o voce venită dinspre monitor. Apăru imaginea unui bărbat, Căpitanul Operativ Rutgers.

— În sfârșit, căpitane, i se adresează femeia. Ce s-a întâmplat?

— Suntem pe cale să debarcăm armata pe Cassidor VII, sosi răspunsul. După cum stiti regulamentul cere ca Amiralul...

— Da, da. Acum sunteți disponibil?

— Nu. Mi-am îngăduit un răgaz să văd dacă totul este în regulă cu dumneavoastră. Ii voi ceda legătura căpitanului Planston.

— Cum merge debarcarea?

— Perfect. Am luat legătura cu guvernul. Par resemnați. Trebuie să plec acum. Vă las cu bine doamnă.

Imaginea clipi și figura căpitanului dispă. Ecranul rămase orb. Fusesse cel mai scurt salut care-l primise cineva vreodată. Dar Maltby scufundat în gândurile sale nu sesizase.

Totul era deci sfârșit. Planul disperat al liderilor din Fifty Suns, tentativa lui de a distruge uriașa nava, se dovediseră zadarnice, împotriva unui dusman invincibil. Se simțea înfrânt, cu toate implicațiile decurgeau de aici. Înțelese într-un târziu, că de fapt, lupta nu mai însemna nimic în viața lui, de câtva timp. Dar gândul acesta nu reuși să-i alunge tristețea.

Zări cum pe fata fină și voluntară a Prea Onorabilei Glora Cccily se

amestecau buna dispoziție cu supărarea. Nu era nici un dubiu, nu se simțea... ruptă de importantele evenimente ce se desfășurau acolo, în spațiu. Nu-i scăpaseră nici implicațiile întreruperii bruște a convorbirii.

Ecranul se luminează din nou și apărău un alt chip, pe care Maltby nu-l mai văzuse până atunci. Era al unui bătrân fălcos, care li se adresa cu o voce greoaie:

— Am onoarea, nobilă doamnă. Sperăm să aflăm ceva ce ne va ajuta să vă salvăm. Să nu-ți pierzi speranța, se spune, până nu este bătut ultimul cui în cosciugul tău.

Urmă un chicotit. Femeia îi spuse:

— Căpitanul Maltby îți va da informațiile pe care le are, și apoi, fără îndoială, îi vei putea da câteva sfaturi, căpitane Planston. Din nefericire, nici eu și nici el, nu suntem astrofizicieni.

— Nu putem fi experți în toate, pufni căpitanul Planston. Ei, căpitane Maltby, ce ai să ne spui?

Maltby îi transmise datele, scurt și concis, apoi ascultă instrucțiunile pe care i le dădu celălalt. Nu erau prea multe:

— Află care este durata anotimpurilor. Ne interesează efectul acela gălbui al luminii solare și predominanța brunului. Fă fotografiile necesare, folosind un filtru ortosensibil. Folosește trei tipuri de filtre, sensibile la roșu, albastru și galben. Ne interesează o analiză a spectrului. Vreau să verific dacă nu cumva avem de-a face cu un soare intens albastru, ultravioletele fiind oprite de atmosfera încărcată, toată căldura și lumina parvenind prin intermediul luminii galbene. Nu vă pot da speranțe, după cum știți Marele Nor este înțesat cu sori albaștri, din care aproape cinci sute de mii mai puternici decât Sirius, încercați deci să obțineți informațiile despre anotimpuri de la băștinași.

Concentrați-vă în această direcție. Noroc!

□ **CAPITOLUL XIV** □

Băștinașul era circumspect. Se retrăgea mereu înspre junglă, ascunzându-se. Cele patru picioare ale sale îi ofereau un avantaj de viteză, de care pareea conștient, pentru că revenea din nou, obsedant. Femeia îl privi la început amuzată, apoi exasperată,

— Ce-ar fi, sugeră ea, să ne despărțim și sa-l împing în direcția ta?

Il văzu pe Maltby încruntându-se când accepta propunerea, fără tragere de inimă. Vocea lui era dură, trăda încordarea.

— Ne poate atrage într-o capcană. Activează-ți senzorii din cască și ia-ți arma cu tine. Nu te pripzi să tragi, dar dacă ești amenințată, nu ezita. O sulita poate produce o rană foarte urâtă, iar noi nu avem la dispoziție mijloacele necesare pentru a trata ceva de genul acesta.

Ordinele lui o irită pe moment. Parcă Maltby nu înțelegea că era și ea la fel de conștientă ca și el de imperativele situației. Lady Laurr oftă. Dacă erau obligați să rămână pe această planetă, se impuneau modificări majore de gândire, și nu numai din partea ei, gândi ea cu amărăciune.

— Acum! spuse Maltby, lângă ea. Repede, Remarcă felul în care se bifurcă valea îngustă. Am trecut pe aici ieri. Cele două crăpături se întâlnesc la vreo sută de metri mai încolo. El a apucat-o pe brațul din stânga, eu voi pleca spre dreapta. Tu te oprești aici, îl lași să treacă să vadă ce se întâmplă și apoi îl împingi spre mine.

Maltby se îndepărta ca o umbră pe poteca întunecată ce șerpuia acoperită de frunziș. Se las liniștea.

Ea aștepta. După un minut se simți copleșită de singurătate, într-un decor galben-negru lipsit de viața parcă de la facerea lumii. Înțelese la ce se gândise Maltby când îi spusese cu o zi în urmă că n-ar îndrăzni să tragă în el, riscând să rămână singură. Ieri nu știuse ce voia să spună. Azi aflase. Singură, pe o planetă fără nume ce se rotea în jurul unui soare mediocru. O femeie ce se trezea în fiecare dimineață pe o epavă pe cale de dezmembrare, ce-si odihnea metalul inert pe un sol întunecat, noroi, o pastă gălbuie.

Se opri gânditoare. Fără îndoială, problema dellienilor, a dellhibrizilor și oamenilor trebuia rezolvată și aici, ca și aiurea.

Un zgomot o trezi din visare. Alarmată, zări un cap ca de pisică ce se iți prevăzător dintr-un șir de tufișuri, aflat la vreo treizece de metri dincolo de luminiș. Era un cap interesant. Ferocitatea era una din calitățile cele mai fascinante ale apariției. Trupul gălbui era ascuns de peria vegetației, dar ea avusese de mai multe ori ocazia să-l zărească până atunci. Se încadra în tipul CC, din familia aproape universală a Centaurului. Corpul i se legăna nehotărât pe picioarele din față și pe cele din spate.

O privea. Ochii lui negri, mari și scânteieton, erau dilatați de uimire, își sucea capul dintr-o parte în cealaltă. Evident, îl căuta pe Maltby. Gloria ridică arma și făcu un pas înainte. Creatura dispăru imediat. O putea auzi cu senzorii din cască, fugea îndepărtându-se. Deodată pașii îi încetinesc. Apoi nu se mai auzi nici un sunet. „L-a prins”, gândi ea.

Era impresionată. Mintea dublă a dellhibridului era cutezătoare și

capabilă. Ai fi fost într-adevăr păcat ca prejudecata să împiedice acest popor să se alăture civilizației galactice a Imperiului Pământului. Câteva minute mai târziu îl privea încercând să dialogheze cu creatura, folosind blocul de comunicații al navei. Ridicând privirea, Maltby dădu cu ochii de ea. Clătină din cap, zăpăcit parcă:

— Spune că întotdeauna a fost cald ca acum, iar el trăiește de o mie trei sute de luni. O lună are patruzeci de sori – patruzeci de zile. As vrea să ieșim mai departe de vale. Trebuie să încercăm niște acțiuni de apropiere și...

Se opri brusc, înainte ca ea să priceapă ce se întâmpla, mintea îi fu supusă, mușchii i se galvanizară. Fu aruncată, în lateral, către sol, atât de brutal, încât contactul cu pământul îi pricinui un adevărat soc.

Rămase întinsă, năucită. Cu coada ochiului zări sulita înfiptă în locul unde stătuse ea mai devreme, se răsuci, rostogolindu-se din proprie voință de această dată, îndreptându-si arma în direcția din care venise sulita. Un al doilea centaur se îndepărta în fugă de-a lungul malului dezvelit de vegetație. Degetul ei apăsă butonul de comandă și...

— Nu!

Era Maltby. Continuă cu o voce mai coborâtă:

— Era doar un cercetas trimis de ceilalți în față, pentru a vedea ce se întâmplă. Și-a făcut datoria. S-a terminat acum.

Ea coborî arma și constată nemulțumită ca-i tremura mâna, tot corpul îi tremura. Deschise gura pentru a rosti:

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața!

Apoi se închise la loc. Pentru că vorbele i-ar fi tremurat și ele. Și pentru că... I-a salvat viața! Gândurile i se opriră în pragul confuziei totale, șocată de această revelație. Era incredibil, nu fusese niciodată amenințată direct de vreo creatură singulară. Când nava ei fusese obligată să treacă printre franjele unui soare; apoi venise catastrofa furtunii prin care tocmai trecuse. Dar acestea fuseseră pericole impersonale, rezolvabile prin mijloace tehnice și îndelungata ei experiență de serviciu. Acum fusese altceva, cu totul diferit.

Tot timpul cât dură drumul înapoi către nava încercă să-si explice în ce consta diferența. I se păru că descoperi într-un târziu.

Maltby transmise datele obținute.

— Lipsit de spectru. Nu există linii întunecate; două benzi galbene sunt atât de puternice încât mi-au rănit ochii. După cum ați sugerat, aparent avem de-a face cu un soare albastru, a cărui puternică radiație ultravioletă este oprită de atmosferă. Oricum, acest efect nemaîntâlnit, este generat de densitatea atmosferică mare a planetei. Alte întrebări?

— Nu... Astrofizicianul părea îngândurat. Și nici nu mai am alte instrucțiuni să-ti dau. Trebuie să examinez acest material. Vrei s-o rogi pe Lady Laurr să preia legătura? As vrea să-i spun ceva personal, dacă nu ai nimic împotriva.

— Bineînțeles.

Când se apropie femeia, Maltby ieși din navă. Privea răsăritul lunii. Intinericul, remarcase el noaptea trecută, împrăștia pretutindeni o ceată vagă, violetă. Acum se explica!

Dacă ar fi fost reală culoarea aparentă a soarelui, temperatura pe această planetă, corespunzătoare înclinației axiale, ar fi fost 118 C și nu 27 C cât avea în realitate. Un soare albastru, unul din cinci sute de mii... Interesant, dar... Maltby zâmbi sarcastic. Se explicau și cuvintele căpitanului Planston: „Nu mai am alte instrucțiuni!”...

Involuntar se cutremură, încercă să se închipuie peste un an, stând în aceeași poziție, privind către o lună ce nu se schimba. Zece ani, douăzeci...

Iși dădu seama că Lady Laurr ieșise în prag și-l privea lung. Maltby se uită în sus, către ea. Dâra de lumină ce venea din interiorul navei imprima pe chipul ei o expresie stranie, îi dădea o înfățișare lividă, ciudată, după galbenul ce păruse culoarea ei naturală în cursul zilei.

— Nu vom mai primi nici un apel astro-radio, spuse ea, se răsuci și intra în navă.

Maltby dădu din cap, ca pentru el, parcă nepăsător. Era dură și brutală această întrerupere bruscă a comunicației. Dar prevederile regulamentului pentru astfel de cazuri erau foarte drastice. Naufragiații trebuiau să înțeleagă cu cea mai deplină claritate, fără false iluzii sau iluzii stimulate de comunicațiile radio, că erau pierduți pentru totdeauna. Singuri pentru totdeauna.

Ei bine, fie! Aceasta era realitatea, trebuia întâmpinată cu hotărâre. Găsise un capitol ce se referea la naufragiați, în cărțile citite în biblioteca navei. Se afirma acolo că nouă sute de milioane de ființe omenești fuseseră declarate pierdute pe parcursul întregii istorii cosmice, pe planete pină atunci nedescoperite. Majoritatea acestor planete au fost găsite apoi din întâmplare. Nu mai puțin de zece mii dintre ele adăposteau mari civilizații născute din nucleul original al naufragiaților. Legea prevedea ca un naufragiat nu se putea sustrage participării la creșterea demografică, indiferent de rangul deținut anterior.

Era obligat să lase deoparte considerațiile sentimentale și individualismul, și să se privească drept un instrument de expansiune al rasei

sale. Erau prevăzute chiar și penalizări, bineînțeles inoperabile dacă indivizii respectivi nu erau găsiți, dar fără mila în cazul în care recalcitranții erau descoperiți.

Era de imaginat că judecătorii puteau considera cazul lor – o ființă omenească și... un „robot” – un caz special. Trecuse probabil o jumătate de oră de când ședea acolo. Se ridică, în sfârșit, conștient că i se făcuse foame. Uitase cu totul de cină. Avu mustrări de conștiință. Fir-ar să fie, nu părea să fie momentul potrivit s-o preseze pe Lady Laurr. Mai devreme sau mai târziu trebuia ca ea să înțeleagă să-si ia în primire sarcinile bucătăriei.

Dar nu în noaptea asta.

Intră grăbit, îndreptându-se direct către bucătăria compactă cu care era echipat fiecare segment al mării nave. Pe coridor se opri. O dungă de lumină ieșea pe sub ușa bucătăriei. Cineva fluiera ușor, în surdina, dar bine dispus. Se simțea miros de legume gătit și de friptură proaspătă.

Aproape se ciocniră în ușa bucătăriei.

— Tocmai voiam să te chem, spuse ea.

Cina se desfășură în tăcere și o sfârșiră destul de iute. Puseră vasele în mașina automată de spălat vesela și se așezară apoi amândoi pe o canapea. Maltby văzu că femeia îl studia cu o privire ușor amuzată.

— Există vreo șansă, spuse ea deodată, ca un dellhibrid și o femeie să poată avea un copil?

— Sincer, mărturisi Maltby, mă îndoiesc.

Se lansă în descrierea procesului de presurizare rece prin care se modela protoplasma pentru obținerea dellhibridului. Când își încheie expunerea, constată că unda de amuzament din privirea ei dispăruse. Cu un ton ciudat, îi spuse lui Maltby:

— Mi s-a întâmplat astăzi un lucru foarte curios, după ce a trecut pe lângă mine sulița aceea. Am înțeles..., pentru o clipă păru că nu-si găsește cuvintele. Am înțeles că în ceea ce mă privește, cel puțin, am rezolvat problema „roboților”. Bineînțeles, încheie ea liniștită, îmi cunosc datoria. Dar e agreabil să descopăr că-mi placi fără... rezerve.

□ **CAPITOLUL XV** □

Un soare albastru ce părea galben. În dimineața următoare, Maltby, așezat într-un scaun, încerca să înțeleagă fenomenul. Se aștepta la o vizită a băștinașilor, așa că se hotărâse să rămână în preajma navei. Privirea-i urmărea crestele dezgolite, marginea văii, potecile ce duceau spre junglă,

dar...

Era o lege, își aminti el, care explica devierea luminii către alte lungimi de undă, spre galben de exemplu. Destul de complicat și ținând cont că instrumentele de la bord erau de fapt doar comenzile instrumentelor înseși, era obligat să folosească doar matematica pentru a-și imagina tipul soarelui ce strălucea deasupra capului său. Cea mai mare parte din căldură era degajată de ultraviolete probabil. Dar era o presupunere ce nu putea fi verificată. Așa d o lăasă baltă.

Intră în navă. Gloria nu se vedea nicăieri, iai ușa de la dormitorul ei era încuiată. Găsi un bilet.

Se întoarse în scaunul său și începu să calculeze. O oră mai târziu se uita nedumerit la rezultat: un milion trei sute de mii de milioane de mile. Cam o cincime dintr-un an-lumină. Il pufni râsul. Asta era culmea! Avea nevoie de mai multe date sau...

Sau ce?

Cântărea situația, înțelegerea uluitorului adevăr tâșni în el ca un fulger. Cu un strigăt sări în picioare. Se repezi către ușă, în timp ce o umbră prelungă, întunecată alunecă pe deasupra lui. Umbra era atâtde mare, acoperind instantaneu întreaga vale, încât involuntar Maltby se opri și ridică ochii.

Nava de luptă Star Cluster atârna deasupra junglei galben-maronie. Tocmai ejecta o navă de salvare ce licări galben-argintiu când întâlni razele soarelui. Aceasta începu să coboare, mai avea câteva clipe până să ajungă la sol.

— Când te gândești, spuse el, că tocmai acum descoperisem și eu adevărul...

Ea nu se uită spre el. Ochii îi erau ațintiți în gol. Maltby continuă:

— Cât despre celelalte, presupun că cea mai buna metodă este să mă bagi într-o cameră de condiționare și...

Continuând să nu-l privească, îl întrerupse:

— Nu fi ridicol. Nu trebuie să-ți închipui că mă simt jenată că m-ai sărutat. Te voi primi mai târziu la comandament.

O baie, haine noi... și într-un târziu Maltby pătrunse cu ajutorul teleportorului în compartimentul astrofizicienilor, înțelesese în mare parte adevărul, îi lipseau însă detaliile.

— Ah, Maltby!

Șeful departamentului îi ieși în întâmpinare și-si strânsură mâinile.

— Ce soare v-ați găsit și voi! L-am bănuț din prima clipă după descrierile tale ce menționau culorile predominante, galben și negru. Bineînțeles că nu vă puteam lăsa să vă faceți speranțe. E interzis, ști doar! Inclinarea axială, lungimea aparentă a unei veri pe parcursul căreia copacii de mari dimensiuni nu formează inele de creștere, toate erau sugestive. Spectrul incomplet din care lipsea componenta întunecată era chiar concludiv. Dovada finală a fost că filmul ortosensibil era supraexpus, în timp ce filmele sensibile la albastru și roșu erau subexpuse rău de tot. Acest tip de stea este extraordinar de cald, încât, practic, întreaga radiație energetică se află undeva departe către ultravizibil. O radiație secundară, un fel de fluorescentă, chiar în atmosfera stelei respective, produce galbenul vizibil. O minusculă fracțiune din teribila radiație ultravioletă este transformată într-o lungime de undă mai, mare de către atomii de heliu. O lampă fluorescentă, dacă vrei, dar de o violență ce depășește media cosmică. Radiația totală ce ajunge pe planetă este enormă. După ce trece prin mii de mile de ozon absorbant, vapori de apă, dioxid de carbon și alte gaze, radiația ajunge la suprafața planetei, alterată.

Nu-i de mirare că băștinașii spun că a fost întotdeauna cald. Vara durează patru mii de ani.

Radiația normală a acestui tip îngrozitor de soare – rata de radiație fiind infinită – este aproape echivalentă cu cea a unei supernove în momentul catastrofic de maxim al violenței. Radiația are o perioadă de câteva ore și este egală cu cea a o sută de milioane de sori normali. Noi numim această stea, cea mai luminoasă dintre toate, Nova 0; iar în Marele Nor Magellan există numai una singură, uriașă S. Doradus. Când ți-am cerut s-o chemi pe Lady Laurr și i-am spus că dintr-o sută de milioane de stele ea a ales...

În acest moment Maltby îi tăie vorba.

— Un moment, spui că ai vorbit cu Lady Laurr noaptea trecută?

— Era noapte acolo jos? se interesă căpitanul Planston.

— Bine, bine... continuă el, era să uit. Căsătoria nu este un lucru important pentru mine, având în vedere că sunt un om bătrân acum. Dar felicitări.

Conversația era prea rapidă pentru Maltby.

Creierile sale mai analizau încă prima afirmație. Aceea că ea știuse tot timpul, începea să înțeleaga, mai băjbâia încă puțin, când percepu cuvintele care urmaseră.

— Felicitări? îngână el.

— Era timpul să-și găsească un soț, bubui căpitanul. A fost o

comandantă deosebită conștiințioasă, să știi. Și în plus, va avea un efect încurajator asupra celorlalți „roboți”... scuză-mă Fi convins că pentru mine denumirea nu înseamnă nimic. Oricum, Lady Laurr însăși a făcut anunțul acum câteva minute, așa că te mai aștept pe aici.

Se întoarse făcându-i un semn de salut cu mina lui groasă.

Maltby se îndreaptă către teleportorul cel apropiat.

Ea-l aștepta probabil. Nu voia s-o dezamăgească...

□ **CAPITOLUL XVI** □

Globul împrăștia o lumină palidă. Avea cam un metru în diametru. Stătea atârnat în aer, aproximativ în centrul camerei, iar arcul inferior era la nivelul bărbiei lui Maltby. Incruntându-se, acesta își încorda cele două creiere, se ridică din pat, își puse papucii și pași încet în jurul forme luminoase. Când trecu de obiect, acesta se evaporă. Se întoarse repede și... obiectul apără din nou.

Maltby zâmbi. Era exact ce-si imaginase: proiecție prin subspațiu, fixată deasupra monitorului, neavând o existență materială în cameră. De aceea nu puteau fi văzute și din spate. Se încruntă și mai mult, nedumerit. Dacă n-ar fi știut că ei nu posedau un astfel de sistem de transmisiuni, ar fi putut crede că un avertisment pentru el să treacă la acțiune.

Spera din tot sufletul să nu fie așa. Era mai hotărât ca niciodată. Și totuși cine altcineva ar fi încercat să-l contacteze? Avu impulsul să atingă butonul, ce ar fi conectat centrul de control al mării nave de război la cele ce se întâmplau în camera lui.

N-ar fi vrut ca Gloria să-și închipuie că se afla în contact secret cu cei dinafară. Dacă ar deveni teodată bănuitoare, nici măcar faptul că era soția lui nu i-ar putea salva cele două creiere de la o investigație profundă din partea psihologului șef al navei. Locotenent Neslor.

Si totuși mai avea și alte îndatoriri decât căsnicia. Se așază pe marginea patului, uitându-se bănuitor către pieptul acela ciudat și spuse:

— Sunt pe cale să ghicesc cine sunteți. Ce vreți. O voce foarte puternică, plină de încredere în sine, vorbești prin glob:

— Crezi că știi cine te caută, în pofida mijlocului neobișnuit de abordare?

Maltby recunoscuse vocea. Ochii i se îngustară; înghiți cu ereu. Iși recapătă autocontrolul. Isi aminti că ar mai fi putut exista și alți ascultători, care ar fi tras concluzii din recunoașterea imediată a vocii. Pentru acești

posibili ascultători continuă iorbească:

— Logica este relativ simplă. Sunt un dellhibnd la bordul navei pământene de război Star-Cluster, care călătorește prin zona Fifty Suns a Marelui Nor Magellan. Cine ar vrea să intre în contact cu mine, dacă nu cei hăituiți, aparținând propriei mele rase?

— Știind acestea, îl zgârdări vocea, nu ai facut oare nici o încercare să ne trădezi?

Maltby rămase tăcut. Nu era prea incintat de această remarcă. Asemeni propriilor cuvinte, înțelese că și acestea erau adresate urechilor indiscrete. Dar nu era un act prietenesc să atragă atenția ascultătorilor din umbră asupra faptului că păstra această legătură în secret. Il izbi mult mai acut ca înainte, constatarea că trebuia să țină seama de situația sa politică, atât la bordul acestei nave, cât și în afară, își cântări fiecare cuvânt înainte de a-l rosti. Se uită fix la obiectul luminos și ajunsese la concluzia ca cel mai bun lucru ar fi să dezvăluie identitatea bărbatului aflat la capătul celălalt al canalului de comunicații. Spuse tăios:

— Cine ești?

— Hunston.

— Oh!

Surpriza lui Maltby nu era simulată. Era o diferență între recunoașterea intimă a unei voci și confirmarea verbală a acestei recunoașteri. Hunston fusese eliberat după ce Star Cluster localizase Fift Suns. De atunci, Maltby, din cauza situației sale speciale, nu mai intrase în legătură cu lumea de afară. Repetă cu glas scăzut, întrebarea pusă mai devreme

— Ce dorești?

— Sprijinul tău diplomatic. - Ce?

Vocea deveni mai puternică și mai trufașă.

— Potrivit convingerii noastre, pe care desigur o împărtășești, că dellhibrizii sunt îndreptățiți să faca parte în proporție egală din guvernul din Fifty Sun neținând cont de numărul lor redus, am ordonat astăzi preluarea controlului pe fiecare planetă a sistemului, în acest moment armata noastră dotată cu cele mai puternice super-arme din galaxie desfășoară operațiunile de debarcare și în scurt timp vor obți controlul asupra acestor planete. Mă..., vocea făcu scurtă pauză, mă urmărești căpitane Maltby?

Întrebarea avu un efect apăsător, ca liniștea survenită după o bubuitură puternică a tunetului. Incet, Maltby își revenea din șocul puternic al acestor vestii. Se trezi la realitate, deși lumea se schimba camera rămăsese în continuare aceeași.

Camera, el însuși și... globul luminos. Furia creștea în el ca o flacără puternică. Izbucni brutal:

— Tu ai dat acest ordin...

Se stăpâni. Minte începu să-i lucreze, încercând să priceapă. Examina implicațiile acestei informații. În cele din urmă, înțelese că poziția pe care se afla el nu-i dădea șanse să discute acest subiect cu câștig de cauză.

— Te bazezi pe acceptarea faptului împlinit. Din câte cunosc eu despre politica Imperiului Pământului, sunt convins că visurile tale sunt zadarnice.

— Dimpotrivă, sori imediat replica. Trebuie convinsă doar Lady Laurr. Are puteri depline în luarea deciziilor, după cum consideră ea necesar. Iar ea este soția ta.

Maltby ezită. Era interesant, Hunston acționase pe cont propriu iar acum îi cerea sprijinul. Nu era însă foarte de mirare. Maltby rămase tăcut multă vreme, înțelegând că el știuse de fapt că urma să se întâmple ceva. Știuse chiar din clipa în care aflase că nava pământeană descoperise civilizația din Fifty Suns, cu câteva luni în urmă. În zece ani, în cinci ani, chiar într-un singur an, Pământul va consfinți pentru totdeauna în Fifty Suns un sistem democratic după structura sa prezentă. Iar legile acestui sistem excludeau în mod clar delhibrizii de la orice participare la guvernare, în acea clipă, pentru o lună cel mult, o schimbare era teoretic posibilă. După aceea...

Era evident că el unul acționase prea încet pentru luarea unei decizii. Pasiunile celorlalți născuseră din idei, valuri de acțiune. Ar fi trebuit să părăsească nava cumva, să afle ce se întâmplă. Deocamdată trebuia să fie prevăzător.

Nu am nimic împotrivă să prezint argumentele tale soției mele, spuse Maltby. Dar anumite afirmații nu prea m-au convins. Ai spus „cele mai puternice super-arme din galaxie”. Recunosc că această metodă de folosire a sub-spațiului radio este nouă pentru mine, dar afirmația respectivă, luată în ansamblu este un nonsens. Nu poți cunoaște armamentul de care dispune această navă de luptă pentru că, în pofida ocaziilor care le am, nu știu nici eu. Mai mult chiar, poți să-ți închipui că navă solitară pornită să cartografâze universul nu cară cu ea armele cele mai sofisticate pe care le-a putut inventa Pământul. Izolați cum am fost până acum, nu poți decât să ghicești care sunt aceste arme și să declari singur că ale tale sunt cu certitudine mai tari. Deci întrebarea mea este: de ce e nevoie să pomeni de o asemenea amenințare? Din toate argumentele tale, acesta este cel mai puțin în măsură să stârnească entuziasm pentru cauza ta. Ce zici?

Pe puntea principală a mării nave, Amiralul se întoarse cu spatele către

ecranul pe care urmărea camera lui Maltby. Fața ei era crispată. Spuse rar către femeia de lângă ea:

— Ce e de făcut, Locotenent Neslor?

Psihologul șef răspunse imediat:

— Cred, nobilă doamne, că se întâmplă ceea ce am prevăzut, când am discutat despre efectele, psihologice ale căsătoriei tale cu Peter Maltby.

Amiralul se holbă uimită la subordonata sa:

— Ai înnebunit? Reacția lui a fost cât se poate de corectă. Imi spusese în linii mari părerea lui despre situația din Fifty Suns; și fiecare cuvânt de-acum se potrivește cu...

Se auzi un bâzâit de la stația de comunicații ale navei.

Chipul unui bărbat se ivi pe ecran.

— Draydon, spuse el, comandant la comunicații vă vorbește, în legătură cu întrebarea despre ultraundele radio focalizate asupra camerei soțului dumneavoastră: un dispozitiv similar a fost inventat în galaxia principală în urmă cu o sută nouăzeci de ani. Se intenționa să fie dotate cu astfel de aparate toate navele de luptă noi, și de asemenea navele mai vechi peste clasa croazieră. Noi am plecat în misiune.

Înainte de a fi începută producția de serie, în acest domeniu, cel puțin, dellhibrizii au egalat invențiile geniului creator al omului, deși e dificil de spus cum atât de puțini au realizat atât de mult. Faptul că dellhibrizii sunt în număr atât de mic face foarte probabil ca aceștia să nu-si dea seama că detectoarele noastre pot raporta imediat prezența manifestărilor lor energetice. E imposibil ca ei să fi descoperit toate efectele secundare ale invențiilor lor. Alte întrebări, nobilă doamnă?

— Da, cum funcționează?

— Energie. Energie veritabilă, nealterată. Ultra-undele sunt direcționale către un con larg, către o amplă porțiune din spațiu, în care se presupune că se află nava receptoare. Fiecare motor al navei este pus în mișcare pe bază de radiații. Părerea mea este că acest contact a fost stabilit de la o distanță mai mare de trei mii cinci sute de ani-lumină.

— Da, Lady Laurr era nerăbdătoare, dar care e principiul? Cum, de exemplu, a ales Star Cluster dintr-o sută de alte nave?

— După cum știți, nava noastră emite constant radiații de identificare pe o anumită frecvență. Ultra-undele sunt acordate pe această frecvență și când își ating ținta, reacționează instantaneu. Imediat toate razele focalizează pe centrul sursei undelor de identificare și rămân focalizate, necondiționate de viteză sau schimbări de direcție. Normal, odată focalizată

unda purtătoare, devine foarte simplă trimiterea unei imagini sau a unei voci pe acest suport.

— Înțeleg. Mulțumesc.

Părea îngândurată. Întrerupse comunicația și se întoarse din nou către imaginea camerei lui Maltby.

— Foarte bine, spunea soțul ei, îi voi prezenta propunerile tale.

Răspunsul globului de lumină fu dispariția sa bruscă. Lady Gloria era liniștită, întregul dialog fusese înregistrat, astfel că partea pe care n-o auzise putea fi reluată. Se întoarse încet către Locotenentul Neslor și dădu glas gândurilor care n-o părăsiseră nici un moment.

— Ce motiv ai pentru ceea ce spuneai înainte de a fi întrerupte?

— Ce s-a întâmplat acum este de fapt în întregime problema locuitorilor din Fifty Suns, spuse cu răceală femeia mai în vârstă. E prea importantă pentru ei pentru a-ți permite vreo ingerință. Soțul tău trebuie să plece de pe navă, iar tu trebuie să accepți să fii condiționată împotriva iubirii pentru el, până se rezolvă situația, înțelegi, nu-i așa?

— Nu, spuse Lady Laurr cu încăpățănare. Nu înțeleg. Pe ce se bazează această opinie?

— Sunt mai multe motive. Unul ar fi faptul că ești căsătorită cu el. Doamnă, nu ai fi luat niciodată de soț un om obișnuit.

— Bineînțeles, zise mândră Gloria. Chiar tu ai afirmat că ambele coeficiente I. Q. Ale sale sunt mai mari ca ale mele.

Locotenent Neslor râse caustic.

— De când te interesează pe tine I. Q.? Dacă acesta ar fi un motiv pentru alegerea cuiva, atunci familiile regale și nobiliare ale galaxiei ar fi fost demult saturate de profesori și oameni de știință. Nu, nu, căpitane, există într-o persoană de rang înalt un sentiment instinctiv al măreției care n-are nimic de-a face cu inteligența sau îndemânarea. Nouă, muritorilor de rând, ni se poate părea nedrept, dar nu avem-încotro. Când domnia sa intră într-o încăpere, ne poate displace, îl putem urî, îl putem ignora sau îl putem lua peste picior. Dar niciodată nu vom fi indiferenți față de el. Căpitanul Maltby are acest aer.

S-ar putea să nu-ți fi dat seama când te-ai măritat cu el, dar în subconștientul tău ai simțit cu siguranță.

— Dar nu-i decât un căpitan în armata din Fifty Suns și pe deasupra și un orfan, crescut pe cheltuielile statului, protestă Amiralul.

Locotenent Neslor vorbi mai departe cu răceală:

— El știe cine este, nu te îndoii de asta. Singurul meu regret este că te-ai măritat cu el atât de repede, împiedicându-mă să fac o examinare detaliată a celor două minți ale sale. Mă interesează foarte mult acest caz.

— Mi-a spus tot.

— Nobilă doamnă, răspunse acid psihologul, fii atentă la ce spui. Avem de-a face cu un individ al tăruilor I. Q. Este peste o sută șaptezeci. Fiecare cuvânt rostit aici exprimă încrederea femeii în iubitul ei. Eu nu pun problema credibilității sale în fața ta. În măsura în care am putut să-l observ, pot spune că este un om priceput și cinstit. Deciziile tale finale însă, privitoare la Fifty Suns, nu trebuie să fie influențate de viața ta emoțională. Pricepi acum?

Urmă o tăcere prelungită și apoi o înclinare aproape imperceptibilă a capului, de încuviințare.

— Abandonează-l pe planeta Atmion, spuse ea cu voce fără vlagă. Trebuie să ne întoarcem pe Cassidor.

□ **CAPITOLUL XVII** □

Maltby privea de la sol cum pălea imaginea lui Star Cluster în ceața albăstruiă a norilor. Se întoarse apoi, se urcă într-o mașină de teren și se îndreptă către hotelul cel mai apropiat. De acolo făcu primul apel. Peste o oră sosi o tânără care-l salută la repezeală. Avea un aer ușor ostil când îl privi. Se apropie de el, îngenunchie ușor și-i sărută mâna.

— Ridică-te, spuse Maltby.

Ea se ridică și se retrase un pas, privindu-l cu o căutătură ușor amuzată, ușor neîncrezătoare. Maltby se gândea sardonice la situația lui. Când Peter Maltby, ultimului lider ereditar în funcție, fusese capturat de dellieni, în aceeași bătălie în care tatăl său fusese ucis, ambițiile multor dellhibrizi capabili erupseră violent.

Decizia luată de generațiile anterioare ca puterea să se transmită prin moștenire ereditară era singura soluție practică, de a conduce. În urma unor lungi dezbateri, conducătorii mai mici și-au dat consimțământul să reafirme drepturile lui Maltby. Incepuseră chiar să creadă că e în avantajul dellhibrizilor ca liderul lor să fie educat de autoritățile din Fifty Suns. Mai ales când buna purtare a lui Peter și a celorlalți prizonieri, crescuți și ei printre dellieni și nondellieni, putea fi o cale de a recâștiga simpatia populației locale. Câțiva lideri mai bătrâni aveau impresia că de fapt el era singura șansă de supraviețuire a rasei lor.

— Situația e următoarea, vorbi Maltby. Sunt convins că în costumul pe care îl port am un emițător recepționat de un detector de pe Star Cluster. Am

nevoie de cineva să poarte costumul când mă duc în orașul ascuns.

— Sunt sigură că se poate aranja. Nava va sosi mâine la miezul nopții în punctul de întâlnire. Va puteți descurca?

— Voi fi acolo. Ea ezită.

— Mai e ceva?

— Da. Cine-l susține pe Hunston?

— Tinerii, spuse ea fără șovăială.

— Dar tinerele?

La această întrebare ea zâmbi.

— Sunt aici, nu-i așa?

— Da, dar numai cu jumătate de inimă.

— Cealaltă jumătate, spuse ea fără să mai zâmbească, este cu un tânăr care luptă într-una din unitățile lui Hunston.

— De ce nu ți-e întreaga inimă acolo?

— Fiindcă nu cred că trebuie să-i părăsești pe cei care te conduc, la primul semn de criză. Ne-am ales un sistem ereditar de multă vreme. Noi, femeile, nu aprobăm aceste acțiuni aventuriste, conduse de un aventurier ca Hunston, deși ne dăm seama că trecem printr-o perioadă de criză.

— Vor muri mulți până se va sfîrși povestea asta, spuse grav Maltby. Sper ca tânărul tău să nu se afle printre ei.

— Mulțumesc, spuse ea și ieși.

Erau nouă planete fără nume, nouă orașe ascunse, în care trăiau dellhibrizii. Ca și planetele, orașele n-aveau nici ele nume. Se refereau la ele folosind un accent subtil în felul cum pronunțau în frază „orașul”, în toate cazurile, orașele se aflau în subteran, trei dintre ele sub imense și veșnic agitate oceane, două sub nivelul munților și celelalte patru... nimeni nu știa.

Maltby descoperise în timpul călătoriei sale anterioare că nu știa nimeni. Ieșirile se aflau departe de orașe, tunelele ce duceau către ele se încolăceau sinuos, astfel încât marile nave spațiale erau obligate să înainteze cu viteze foarte scăzute. Nava care veni după Maltby întârzie zece minute. Era condusă aproape numai de femei, dar avea la bord și câțiva bărbați mai în vârstă, inclusiv trei dintre foștii sfetnici ai tatălui său, Johnson, Saunders, Coolings. Cel din urmă se făcu purtătorul de cuvânt al celorlalți.

— Nu sunt sigur domnule, că e indicat să vii în oraș. Există o anumită ostilitate acolo, chiar și printre femei. Se tem pentru fii, soții și iubiții lor și le rămân credincioase. Toate acțiunile lui Hunston și al acoliților săi s-au făcut în secret. N-avem idee despre ce se întâmplă. Nu ai ce informații să afli în

orașul ascuns.

— Nici n-am sperat să aflu ceva. Vreau să țin un discurs în care să prezint situația generală așa cum o vad eu.

Mai târziu, când Maltby se văzu în fața auditoriului său, nu se auziră aplauze. Cei douăzeci de mii de oameni din imensa sală îi ascultară cuvintele în tăcere, tăcere ce devenea tot mai apăsătoare pe măsură ce descria câteva din armele pe care le poseda Star Cluster.

Când prezentă politica Imperiului Pământului față de coloniile îndepărtate, ca Fifty Suns, dezaprobarea lor deveni din ce în ce mai evidentă. El încheie cu o amară convingere:

— Dacă dellhibrizii nu pot ajunge la o înțelegere cu pământenii, sau nu descoperă alte metode de a învinge puterea Pământului, atunci toate victoriile preliminare sunt inutile, fără sens și ne vor conduce cu siguranță către un dezastru. Nu există în Fifty Suns o armă atât de puternică încât să înfrângă nava de război Star Cluster, ca să nu mai vorbim de celelalte nave pe care le-ar putea trimite Pământul aici de urgență. Astfel...

Fu întrerupt. De-a lungul întregii săli, difuzoare puternice urlau la unison:

— *E* spionul nevستی-si pământene. N-a fost niciodată de-ai noștri.

Maltby zâmbi sumbru. Deci prietenii lui Hunston hotărâseră că argumentele sale ar putea da rezultate și iată răspunsul lor. Așteptă ca întreruperea organizată să ia sfârșit. Dar minutele se scurgeau și debandada sporea în loc să scadă. Audiența nu era de părere că urletele ar putea fi o formă logică de argumentare. Sub privirile lui Maltby, câteva femei furioase smulseră boxele la care putuseră ajunge, dar foarte multe difuzoare se aflau montate în tavan. Confuzia creștea.

Hunston și oamenii lui știau desigur că astfel își iritau suporterii, gândi Maltby încordat. Cum de-au îndrăznit să-și asume acest risc? Un singur răspuns se impunea: trăgeau de timp.

Aveau ceva ascuns în mânăca lor colectivă, ceva mare, care va domina iritația și opoziția.

O mână se așeză pe brațul său. Se întoarse și văzu pe Coolings. Bătrânul părea neliniștit.

— Nu-mi place asta, strigă el acoperind zarva. Dacă au mers atât de departe, ar avea îndrăzneala să încerce să te asasineze. Ar fi poate mai bine să te întorci imediat pe Atmion sau Cassidor, sau oriunde ai chef să te duci.

Maltby arăta îngândurat. Zise în sfârșit:

— Trebuie să mă întorc pe Atmion. Nu vreau ca cei de pe Star Cluster să

bănuiască cumva că am hoinărit. Intr-un fel, se pare că nu mai am nimic de făcut aici, dar cred că ar trebui să păstrăm totuși legătura, ne-ar fi folositor.

Zâmbi trist.

Era adevărat că Gloria fusese condiționată să nu-l mai iubească, dar el rămăsese condiționat îndrăgostit de ea. Oricât s-ar fi străduit, nu putea respinge realitatea acestui fapt.

— Dacă se întâmplă ceva, spuse el, știți cum să mă găsiți.

Situația de aici nu avea darul să-i doboare amărăciunea. Era aproape sigur că Hunston se va da peste cap pentru ca nici o știre să nu sosească în orașul ascuns de pe planeta fără nume. Cum va obține el vesti, era altă problemă.

Se simți brusc abandonat. Ca un paria, părăsi podiumul. Zgomotul se stinse în urma lui.

Zilele trecură în liniște. Cel mai derutant lucru pentru Maltby era că nu mai auzise nimic despre Star Cluster. Ore în șir, o lună întreagă, băntui fără țință dintr-un oraș în altul. Singurele știri care soseau se refereau la succesele delhibrizilor. Se vedea de departe că erau vopsite. Pretutindeni Hunston cucerise, după cum se părea, controlul asupra stațiilor de radio; iar rapoartele însuflețite vorbeau despre cum i-au aclamat furtunos locuitorii din Fifty Suns pe noii lor stăpâni, lideri în lupta împotriva navei imperiale. Impotriva oamenilor, ai căror strămoși, în urmă cu cincisprezece mii de ani au masacrat toți „roboții” care le picaseră în mână, fortându-i pe supraviețuitori să zboare înspre acest îndepărtat nor de stele. Iar și iar, tema se repeta. Nici un „robot” -acesta era cuvântul folosit - nu putea avea încredere într-o ființă omenească după câte înduraseră în trecut. Delhibrizii urmau să salveze lumea „roboților” de mincinoșii reprezentanți ai Pământului și nava lor de război.

De câte ori era menționat numele navei pământene, răzbătea o notă neliniștitoare de triumf din declarațiile lui Hunston. Maltby tresări, nu pentru prima oară, în timp ce-și lua prânzul pe terasa unui restaurant. Era a treizeci și una zi. O muzică discretă, deși destul de răsunătoare, picura deasupra capului său dintr-un difuzor ce făcea parte din rețeaua de informare a publicului. Era literalmente deasupra capului său, deoarece era mult prea preocupat ca să mai perceapă vag și sunetele din jurul lui.

Il obseda o întrebare: ce s-a întâmplat cu Star Cluster? Unde putea fi?

Gloria spusese: „Vom trece la acțiune imediat, Pământul nu recunoaște dictatura unei minorități. Delhibrizilor li se vor oferi privilegii democratice și egalitate, nu dominație. E hotărât”.

Era destul de rezonabil, gândi Maltby, DACĂ ființele omenești renunțaseră la prejudecățile împotriva așa numiților „roboți”. Era un dacă foarte mare; iar faptul că fusese debarcat atât de prompt dovedea că problema nu era încă rezolvată.

Gândul îi fugi, când deasupra sa muzica se încheie cu o notă stridentă. Scurtul moment de liniște fu spulberat de inconfundabila voce a lui Hunston:

— Către întreaga populație din Fifty Suns fac următorul anunț: nava de război pământeană nu mai reprezintă un pericol. A fost capturată de către dellhibrizi printr-un șiretlic abil și se află pe Cassidor, unde își dezvăluie în momentul de față multe sale secrete experților noștri. Locuitori din Fifty Suns, zilele de încordare și incertitudine s-au sfârșit. Problemele voastre vor fi administrate pe viitor de semenii și protectorii voștri, delhibrizii. Ca lider al lor și al vostru, declar acum că vă revine, tuturor celor treizeci de bilioane de locuitori de pe cele șaptezeci de planete, datoria de a vă pregăti pentru vizitele ce vor urma, asigurându-vă că nici o altă navă de război nu se va mai aventura vreodată în Marele Nor Magellan, pe care-l declarăm solemn spațiul nostru vital, sacru și inviolabil, pentru totdeauna.

Dar asta pentru viitor. Deocamdată, am reușit să atragem în cursă cel mai hidos pericol din istoria noastră, în consecință, declarăm trei zile de sărbătoare. Se decretează muzică, ospețe, veselie...

La prima vedere, părea că nu mai era nimic de schimbat. Maltby mergea în lungul unui bulevard mărginit de copaci, flori și case frumoase. După un timp, mintea lui încerca să-și închipuie o imagine cu o navă de război invincibilă capturată, și împreună cu ea tot echipajul... dacă mai era în viață. Cum fusese posibil? Pe tot întunericul universului, cum?

Delhibrizii, cu mințile lor duble puternice și hipnotice, dacă ar fi fost acceptați la bord în număr suficient de mare, puteau lua în stăpânire voințele tuturor ofițerilor superiori, erau în stare de acest lucru.

Dar cine ar fi fost atât de nebun pentru a lăsa un astfel de grup să urce la bord? Până în urmă cu o lună, Star Cluster avusese cel puțin doi protectori împotriva unui astfel de final dezastruos al lungii sale călătorii. Primul era Locotenent Neslor, abilul psiholog al navei, care si-ar fi băgat fără ezitare nasul în conștiința oricărei persoane care ar fi pătruns pe navă. Al doilea paznic fusese chiar el, căpitanul Peter Maltby, al cărui creier dublu ar fi recunoscut instantaneu prezența unui alt dellhibrid.

Numai că Maltby nu se afla pe navă, ci se plimba pe această liniștită, minunată stradă, copleșit de uimire și consternare. Se afla acolo deoarece... Oftă, înțelegând deodată marele și tristul adevăr. De aceea îi apăruse globul luminos și Hunston fusese atât de convingător. Cuvintele lui avuseseră rolul

de a-i ascunde intențiile reale, întreaga piesă fusese regizată pentru a-l alunga de pe navă pe singurul om care ar fi simțit instantaneu prezența altui delhibrid. E greu de precizat cum ar fi reacționat dacă i-ar fi descoperit pe intruși. Trădarea unui semen al său din dragoste pentru o femeie străină era de neconceput. Și totuși, n-ar fi permis nici ca ea să fie capturată. Probabil reacția lui ar fi fost să-i avertizeze pe posibili cuceritori să se țină departe de navă. Opțiunea ce i s-ar fi impus în momentul unui atac, ar fi solicitat din greu capacitatea logică a creierului său. Oricum, acum nu mai conta. Evenimentele își urmaseră cursul lor, fără a-l întreba pe el. Nu mai putea schimba mare lucru. Acapararea puterii politice în Fifty Suns, prinderea puternicei nave de război, erau fapte mai presus de influența unui om care fusese depășit de evenimente. Oricând putea fi ucis, fără să-l regrete cineva, nici măcar foștii săi suporteri. Nu mai era cazul să contacteze orașul ascuns în acest moment triumfal pentru Hunston.

Concluzia era că trebuia să facă totuși ceva. Dacă era adevărat că Star Cluster fusese capturat, atunci și Prea Onorabila Gloria Cecily era prizonieră. Iar Lady Laurr, pe lângă celelalte titluri nobiliare, mai era și doamna Peter Maltby. Aceasta era realitatea. De aici se născu pentru prima oară în viața solitară a lui Maltby un țel personal.

□ **CAPITOLUL XVIII** □

Curtea de parcare a navelor spațiale se întindea larg în fața lui. Maltby se opri pe trotuar la cincizeci de metri de intrarea principală a ofițerilor, și-și aprinse o țigară degajat. Fumatul era un obicei specific non-dellienilor iar el nu-l practicasese niciodată. Dar cineva care voia să ajungă de pe planeta a patra a soarelui Atmion pe Cassidor VII fără să folosească o cursă regulată, avea nevoie de un paravan.

Își aprinse țigara în timp ce privirea-i se oprea asupra ofițerului însărcinat cu paza porții. Porni spre intrare cu pasul ușor al omului cu conștiința curată. Așteptă pufăind, în timp ce celălalt, un dellian, îi examina actele. Indiferența lui era o mască, în sinea sa îl treceau transpirațiile: un dellian! Cu o astfel de ersoană hipnoza era imposibilă, cu excepția poale a cazurilor de surpriză.

Ofițerul rupse tăcerea:

— Intrați pe ușa din spate, căpitane, as vrea să vă vorbesc.

Primul creier al lui Maltby fu inundat de teamă, dar cel de-al doilea deveni brusc vigilent, se tensiona aemeni oțelului supus brusc unei presiuni. Fusese descoperit? Era pe cale să-și folosească cele două minți ale sale, dar

ezită. „Așteaptă!” își spuse. Era timp suficient să acționeze dacă celălalt ar fi încercat să sune alarma. Trebuia să testeze până la capăt teoria că Hunston nu avusese vreme să închidă toate portile.

Se uită sever către fața gardianului. Dar frumosul chip, tipic dellian, rămase impasibil.

Dacă fusese trădat, era oricum prea târziu pentru folosirea calităților lui speciale, hipnotice.

Dellianul începu cu o voce coborâtă, fără nici un fel de preambul:

— Am primit ordin să vă reținem, căpitane.

Se opri și se uită lung și curios către Maltby, care tatonase prudent cu cele două minți ale sale. Întilnise o barieră de netrecut și se retrase înfrânt și descumpănit. Nu sesizase nimic amenințător totuși.

Maltby îl studie atent pe individ.

— Da? spuse el prudent.

— Dacă vă las înăuntru, spuse dellianul și se întimplă ceva, să zicem, dispăre o navă, eu voi fi responsabil. Dar dacă nu vă las și plecați în altă direcție, nu va bănuși nimeni că ați fost pe aici...

Ridică din umeri și zâmbi.

— Simplu, nu?

Maltby se holbă la el confuz.

— Mulțumesc, spuse el, dar nu înțeleg.

— Nu ne-am hotărât.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu dellhibrizii. Că au pus mâna pe putere e în regulă, dar armata noastră nu-și calcă legămintele sau jură credință în zece minute. Și în plus, nu sintem siguri ca oferta Pamintului n-a fost cinstită.

— De ce-mi spuneti mie toate astea? În definitiv din punct de vedere fizic și eu sint un dellhibrid.

Celălalt zîmbi.

— S-a discutat mult despre dumneavoastră prin popotele noastre. N-am uitat că sunteți alături de noi de cincisprezece ani. Deși poate n-ați observat, v-am supus la nenumărate teste în acest timp.

— Am observat, spuse Maltby cu figura întunecată de amintiri. Am avut impresia că n-an trecut testele.

— Le-ați trecut.

Urmă tăcerea. Dar Maltby începu să simț tulburarea unui fir de emoție.

Fusese atât preocupat de propriile sale griji încât reacția locuitorilor din Fifty Suns la schimbarea politică, de o manieră cataclismică, abia-l atinse. Gândindu-se mai bine, își aminti că observase și printre civili aceea: nesiguranță exprimată mai devreme de către ofițer, Dellhibrizii înșfăcaseră puterea într-un moment psihologic minunat ales. Dar victoria lor nu e definitivă. Mai era loc în continuare și pentru țelurile altora. Maltby spuse simplu:

— Vreau să ajung pe Cassidor, să aflu ce s-a întâmplat cu soția mea. Cum sa fac?

— Comandanta lui Star Cluster este într-adevăr soția dumneavoastră! N-a fost doar propagandă?

— Este într-adevăr soția mea, recunosc Maltby.

— Și s-a căsătorit cu dumneavoastră știind sunteți „robot”?

— Am petrecut săptămâni în șir în biblioteca navei, spuse Maltby, uitându-mă la versiunea Pământului asupra masacrării „roboților”, care a avut loc acum cincisprezece mii de ani. Explicația lor e că a existat o perioadă scurtă de redeșteptare în rândul maselor a unor prejudecăți rasiale ancestrale care după cum știți erau ancorate în frica de necunoscut și, bineînțeles, în antipatie pur și simplu. Dellienii erau niște indivizi superbi, iar cu puterile lor ciudate, fizice și mentale, păreau să fie superiori oamanilor născuți normali, și de aici, dintr-un salt, s-a trecut de la frică la o ură panicată. Au început linsajele.

— Dar non-dellienii care au făcut posibilă evadarea și despre care se știe totuși atât de puțin?

Maltby zâmbi cu amărăciune.

— Asta-i culmea ironiei. Ascultă...

Când își sfârși explicația, ofițerul întrebă nehotărât:

— Oamenii de pe Star Cluster știu acest lucru?

— Le-am spus eu. Intenționau să anunțe acest lucru înainte ca nava să plece înapoi spre Pământ.

Urmă iar un moment de tăcere.

— Ce credeți despre afacerea asta cu dellhibrizii care au luat sub control guvernul și se pregătesc de rezboi.

— Sunt nehotărât.

— Ca noi toți.

— Ceea ce mă îngrijorează e că vor sosi și alte nave de pe Pământ și unele dintre ele, cel puțin, nu vor putea fi capturate prin șmecherii.

— Da, spuse dellianul, ne-am gândit la asta.

Se instala din nou tăcerea și dură mai mult ca ta trecută, până ce Maltby își reformulă cererea:

— Există vreo cale să ajung pe Cassidor? Dellianul rămase cu ochii închiși, ezitând într-un târziu oftă.

— E o navă care va pleca peste două ore. Căpitanul Terda Laird nu se va opune, cred, prezenței dumneavoastră la bord. Dacă vreți să mă urmați, căpitane.

Maltby trecu de poartă și pătrunse în penumbra marilor hangare. Avu o senzație ciudată de relaxare cind se simți în spațiu; nu înțelese chiar imediat de unde i se născuse această senzație. Tensiunea interioară produsă de sentimentul singurătății într-un univers străin i se spulberase.

□ **CAPITOLUL XIX** □

Intunericul de dincolo de hublouri avu un efect calmant asupra gândurilor sale. Privirea i se pierdu în cerneala neagră presărată cu scânteile strălucitoare al stelelor. Se simțea singur. Rememora cu nostalgie nenumăratele ore petrecute în spațiu, când era meteorolog la bordul lui Atmion. Apoi fusese alungat de o suspiciune de nedepășit.

Adevărul era, poate, că fusese crescut intenționat separat de ceilalți pentru ca nimănui să nu-i treacă măcar prin minte să umple prăpastia ce-l despărțea de colegii săi. Aflase însă că suspiciunea se topise mult, aproape dispăruse. Se întâmplase ceva care făcuse ca problema întregului Fifty Suns să devină din nou și a lui. Trebuia să se gândească la cale de a o salva pe Gloria. Cu câteva ore înainte de a ajunge la destinație, își trimise cartea de vizi căpitanului Laird și solicită o întrevedere.

Ofițerul comandant era un nondellian, sfrijii cărunți și demni. Fu de acord cu fiecare cuvânt, fiecare detaliu din planul lui Maltby.

— Intreaga situație a fost cântărită cu câteva săptămâni în urmă, spuse el, imediat după ce dellhibrizii au pus mâna pe putere. Estimarea numărului de aparate de luptă de care dispune Imperiul a ajuns la o valoare care pare aproape fără sens. E imens. N-ar fi de mirare, continuă ofițerul foarte serios, dacă Pământul ar trimite câte o navă de luptă pentru fiecare bărbat, femeie, sau copil din Fifty Suns, fără a slăbi câtusi de puțin capacitatea de apărare din galaxia principală. Noi, comandanții de nave, am așteptat nerăbdători ca Hunston să facă o declarație publică sau privată în legătură cu asta. Neglijența lui în această chestiune este alarmantă, mai ales că există o logică în presupunerea, că o primă penetrare într-un nou sistem stelar, cum este

Marele Nor Magellan, trebuie să fi fost făcută la ordinul executivului central.

— Da, spuse Maltby, este o misiune imperială, acționând direct sub comanda consiliului Împăratului.

— Ce nebunie! murmură căpitanul. Noii noștri stăpâni sunt nebuni.

Se îndreptă de spate, dând din cap, de parcă încerca să scape de bezna și confuzia ce-l copleșiseră. Continuă cu voce vibrantă:

— Căpitane Maltby, cred că vă pot garanta întregul sprijin din partea armatei în tentativa de salvare a soției dumneavoastră, dacă... dacă mai este în viață.

În timp ce se prăbușea prin întuneric, cădea și cădea, Maltby se străduia din greu să diminueze senzația înspăimântătoare lăsată de ultimele cuvinte. Deodată, vechiul său sarcasm izbucni ca un foc mocnit. Se gândi cu ironie că părea aproape incredibil că trecuseră doar câteva luni de când Locotenent Neslor fusese obligată de împrejurări să-i inducă un intens sentiment de afecțiune pentru Gloria. Afecțiune care de atunci îi dominase toate pasiunile.

Pe de altă parte, ea se îndrăgostise în mod necondiționat, natural, de el. De aceea și era atât de prețioasă pentru el relația lor.

Planeta de sub el se vedea tot mai mare, tot mai luminoasă. O semilună amplasată confortabil în spațiu, a cărei porțiune întunecată scânteia plină de luminițele argintii ale miilor, zecilor de mii de orașe și orășele. Într-acolo se îndreptă și el, către zona ce sclipea în întuneric. Coborî într-o pădurice, își îngropa costumul spațial lângă un copac marcat cu grijă. Bezna absolută îl învălui.

Maltby simți că-l părăseau puterile. Impactul cu solul fusese foarte puternic. Simțea cum începea să-și piardă luciditatea.

Se trezi uluit. Se uită în jurul său. Era tot întuneric. Două din cele trei luni ale Cassidorului se aflau mult deasupra orizontului. Când căzuse pe sol nu răsăriseră încă. Lumina lor se împrăștia difuz asupra luminișului.

Se afla în același petec de pădure, își mișcă mâinile... și se mișcă. Nu erau legate. Se așează, apoi se ridică. Era singur.

Nu se auzea nici un sunet, în afară de foșnetul vântului printre copaci. Rămase așa, cu ochii îngustați, bănuitor, multă vreme. Apoi încet, se relaxa. Auzise cândva, își aminti el deodată, de momentele de inconștiență, ca acesta, care se manifestă la nondellieni în urma unei căderi prelungite prin spațiu. Dellienii nu erau afectați, iar până în acea clipă Maltby crezuse că și dellhibrizii erau imuni. Nu erau. Nu se îndoia în această privință. Ridică din umeri și uită întâmplarea. Trecură aproape zece minute până ajunse la cea

mai apropiată stație de airbus. După încă zece minute se afla în centrul aerian... De aici cunoștea drumul. Se opri la una din cele patruzeci de intrări și sondă rapid cu cele două creiere împrejur. Fu mulțumit că nu detecta prezența nici unui dellhibrid în acel furnicar de lume ce se scurgea în valuri de pe scările rulante. Era o satisfacție mărunță, deoarece știa că Hunston nu-și putea împrăștia oamenii în complicate misiuni de patrulare. Conducătorul dellhibrizilor putea perora cât avea chef despre armatele sale, dar, - zâmbi amar Maltby - nu poseda astfel de forțe.

Lovitura de stat ce îi adusese lui Hunston controlul asupra întregului Fifty Suns era o înfăptuire mult mai îndrăzneată și mai șocantă decât apăsarea la prima vedere. Efectivul de care dispunea Hunston era sub o sută de mii de oameni... iar debarcarea în puternicul oraș Della, capitala întregului sistem, putea fi extrem de periculoasă pentru Peter Maltby.

Tocmai își cumpăraseră biletul și se îndrepta cu pași mari către scara rulantă a celui de-al patrulea nivel, când femeia îl prinse de braț. Dintr-o străfulgerare Maltby îi puse stăpânire pe creier apoi se relaxa iute. Se trezi în fața Locotenentului Neslor, psiholog șef pe nava Star Cluster.

Maltby își lăsă jos ceașca și se uită fix, sumbru, peste masă la femeia din fața lui.

— Sincer, spuse el, nu sunt interesat de nici un plan pe care l-ați putea avea pentru recapturarea navei. Mă aflu într-o situație în care nu pot aprecia dimensiunile acestei probleme.

Făcu o pauză, studiind-o curios, dar fără nici un gând precis. Viața sentimentală a acestei femei de vârstă mijlocie îl uimise dintotdeauna. Se întrebase cândva dacă nu-si folosiseră mașinăriile din laborator pentru a se condiționa singură împotriva oricărui sentiment uman. Acest gând îi reveni din nou în minte în timp ce se afla acolo în fața ei. Apoi amintirea lui dispăru. Ea voia informații, nu o analiză a comportamentului ei.

— După părerea mea, spuse el cu și mai multă răceală, sunteți responsabilă de capturarea dezonorantă a lui Star Cluster, în primul rând pentru că dumneavoastră cu înțelepciunea asta savantă, m-ați expulzat de pe navă, deși eram în stare să vă apăr; în al doilea rând pentru că era sarcina dumneavoastră să explorați creierele celor ce sunt primiți la bord. Tot nu pot înțelege cum ați dat greș.

Femeia rămase tăcută. Era o femeie slabă, cu tâmplele cărunte, de o frumusețe matură. Continua să-și soarbă liniștită băutura. Privirea i se încrucișa cu cea a lui Maltby când i se adresă:

— N-am de gând să-ți ofer nici-o explicație. Infrângerea însăși spune

tot.

Apoi izbucni:

— Crezi că nobila noastră doamnă ți se va arunca în brațe recunoscătoare după ce o vei salva. Uiți însă că este condiționată să nu te mai iubească și că acum numai nava ei contează pentru ea.

— Imi asum acest risc, și mi-l asum singur. Și dacă mai suntem în continuare supuși legilor pământene, îmi voi exercita drepturile legale.

Ochii Locotenentului Neslor se îngustară:

— Oh, spuse ea, cunoști legile. Ai petrecut multă vreme în bibliotecă, nu-i așa?

Maltby spuse liniștit:

— Probabil cunosc legile pământene mai bine decât oricine de pe Star Cluster.

— Și n-ai de gând să ascuți măcar planul meu, să folosești cei o mie de supraviețuitori pentru evadare?

— V-am mai spus, nu pot lua parte la o pierdere și mai mare.

Femeia se ridică.

— Dar ai de gând s-o vezi pe Lady Gloria? - Da.

Ea se întoarse fără alte cuvinte și plecă. Maltby o urmări cu privirea până ce dispăru pe o ușă îndepărtată.

□ **CAPITOLUL XX** □

Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, stătea pe tronul așezat pe podiumul de primire și asculta nepăsătoare raportul psihologului. Indiferența ei nu păru să se diminueze până când vorbitoarea nu-și încheie darea de seamă.

Vocea-i sună totuși crâncenă când vorbi:

— Inseamnă deci, că nu bănuiește deloc adevărul? N-a descoperit că Star Cluster n-a fost capturat niciodată? N-a înțeles că tu l-ai făcut să-și piardă cunoștința când a aterizat acolo în crâng?

— Oh, era foarte bănuitor, dar cum putea oare să ghicească adevărul ținând cont de tăcerea noastră, cum ar fi putut intui el că anunțul triumfător al lui Hunston făcea parte din jocul pe viață și pe moarte pe care-l jucăm cu acesta, încercând să ne distrugem unul pe altul? Faptul că Hunston a pus într-adevăr mâna pe o navă de război a Pământului împiedică practic pe oricine să sesizeze adevărul.

Tânăra stăpână dădu din cap surâzând. Rămase o vreme cu ochii-i trufași îngustați, gânditori, cu buzele ușor deschise lăsând să se vadă dinții albi strălucitori. Nu fusese la fel de încântată când aflate că dellhibrizii aveau și ei la dispoziție o navă de luptă pământeană, și încă un model nou, minunat, o navă la proiectarea căreia se lucra de foarte mulți ani. Toate datele pe care le avea despre această nou-născută navă a tunetului, cum i se spunea, i se perindară prin minte cu iuțeală. Cele nouă sute de bilioane de părți constitutive intraseră în producția de serie cu șaptezeci și cinci de ani în urmă, în speranța că prima navă ar fi putut fi gata după șaptezeci de ani. Următoarele ar fi fost asamblate în serie în următorii câțiva ani. După calculele ei, foarte puține nave de acest tip se aflau în serviciu în acel moment; și totuși undeva pe drum una dintre ele fusese furată.

Sentimentele sale cu privire la faptul că dellhibrizii au o astfel de navă, oscilau între ușurare și alarmă. Ușurare pentru că de fapt, super-invențiile dellhibrizilor erau pur și simplu furate din galaxia principală, alarmă din cauza implicațiilor pe care le putea avea o astfel de captură.

Care erau intențiile lui Hunston? Cum avea de gând să rezolve problema că imperiul avea mai multe nave de război decât întreaga populație din Fifty Suns?

Spuse încet:

— Fără îndoială, dellhibrizii au trimis o navă în galaxia principală în momentul în care au aflat despre noi. Și, bineînțeles, dacă au trecut în număr suficient de mare la bordul unei nave de război pământene, nimic nu-i mai putea opri.

Și continuă apoi mai veselă:

— Imi pare bine că Maltby nu a pus la îndoială explicația pe care i-ai dat-o, cum că tu și alți o mie de membri ai echipajului ați scăpat când Hunston a capturat Star Cluster. Nu mă surprinde că a refuzat să aibă dc-a face cu planul tău nesăbuit de recucerire a navei. Important este însă, că sub pretextul acestei povestioare, ai aflat ce gânduri are. Fixația asta pe care o are pentru mine îl va determina să încerce să urce la bordul navei lui Hunston. Când senzorul pe care i l-am implantat de când a fost debarcat pe Atmion, ne va arăta că se află în interiorul navei, vom trece și noi la acțiune. Va fi foarte mirat când va descoperi ce fel de haine poartă, râse ea.

Locotenent Neslor spuse:

— Ar putea fi omorât.

Se lăsă liniștea, pe fața fin modelată a Gloriei rămase întipărită o urmă de surâs.

— Nu uita, zise imediat psihologul, că repulsia actuală pentru el este influențată de faptul că acum ai înțeles cât de profund erai dominată de senlimente în trecut.

— E posibil, admise Amiralul, să fi fost cam prea plină de entuziasm când am fost supusă condiționării. Oricare ar fi fost motivul, n-am chef să simt altfel decât acum. Ca atare, ia aminte, e un ordin: sub nici un pretext nu voi fi recondiționată în starea inițială.

Divorțul de căpitanul Maltby odată pronunțat, va fi definitiv. E limpede?

— Da, nobilă doamnă.

Erau acolo nave, pretutindeni numai nave, mult mai multe decât văzuse vreodată Maltby pe cosmodromurile de pe Cassidor. Intreaga flotă fusese demobilizată, fără îndoială, imediat ce dellhibrizii prcluaseră puterea.

Navele stăteau așezate una lângă alta, aliniate înspre nord, est, sud, încotro puteai privi cu ochii. Erau ancorate în hangarele lor, în șiruri dispuse geometric. Ici-colo, hangarele de suprafață și atelierele de reparatii rupeau ritmul egal al liniilor drepte, paralele, în cea mai mare parte, însă, adăposturile erau subterane, sau mai bine zis se aflau sub niște foi netede din metal, ascunse în final de o mare undulată dintr-un aliaj translucid de oțel.

Nava de război pământeană zăcea la vreo șase kilometri de intrarea vestică în parcul de zbor. Distanța părea că nu-i diminuează cu nimic măreția. Se ivea uriașă la orizont, umbrind navele din jur. Nimic de pe Cassidor, nimic din întregul Fifty Suns, nu putea încerca să concureze cu puternica navă, nici ca dimensiuni, nici ca sofisticare, nici măcar ca aparență de forță. Chiar și acum, i se părea incredibil lui Maltby că o asemenea armă, o mașinărie ce ar fi putut distruge toate planetele din jur, căzuse intactă în mâinile dellhibrizilor, fusese capturată prin înșelătorie. Și totuși, metoda folosită de el pentru a elibera Atmion era dovada clară că acest lucru era cu puțință. Cu un efort, Maltby se rupse din contemplarea inutilă și porni mai departe. Era ferm hotărât. Ofițerul de la poartă era un nondellian cu o figură plăcută, care-l lăsă să treacă spunându-i:

— Există un teleportor focalizat dinspre navă către centrul clădirii.

Indică undeva la vreo sută de metri în lateral și continuă:

— Veți ajunge astfel în interiorul navei. Acum luați acest dispozitiv de alarmă și puneți-l în buzunar.

Maltby acceptă minusculul obiect din curiozitate. Era un dispozitiv obișnuit de emisie-recepție cu un buton de activare a semnalului de alarmă.

— Pentru ce-mi trebuie? întrebă el.

— Va îndreptați către puntea comandantului, nu-i așa?

Maltby aprobă cu o înclinare a capului, dar deja începuse să-i încolțească o idee; nu avu încredere în el însuși s-o exprime. Așteptă. Individul continuă:

— Imediat ce ajungeți la bord, încercați să vă îndreptați către panoul de control și anulați scurgerile de energie, legăturile de forță, ecranele automate, și așa mai departe. Apoi apăsați butonul.

Gândurile lui Maltby se goliră. Avu dintr-o dată senzația că pășea pe muchia unui abis.

— Dar care-i scopul? Întrebă el nedumerit. Răspunsul sosi liniștit, aproape rece:

— S-a decis să se încerce capturarea navei. Avem câteva teleportoare disponibile și suntem gata să trimitem o sută de mii de oameni la bord, din câteva centre de concentrare. Indiferent de rezultat, în

confuzia atacului cresc șansele evadării dumneavoastră și a soției. Se opri nervos:

— Ați înțeles instrucțiunile?

Instrucțiuni! Deci asta era! Era membru în rmata din Fifty Suns și se considera de la sine înțeles că el urma să execute fără ezitare ordinele. Bineînțeles că n-avea nici un gând să asculte. Ca lider editar al dellhibrizilor jurase credință poporului din Fifty Suns și în plus se căsătorise cu reprezentanta Imperiului Pământean; loialitatea lui era o chestie de etică.

Lui Maltby îi veni ideea ciudată că numai un atac al supraviețuitorilor de pe Star Cluster ar fi putut schimba cumva lucrurile. Conduși de Locotenent Neslor, sosirea lor ar fi fost un ajutor neprețuit pentru un om a cărui minte se învârtea în cerc, tot mai repede cu fiecare minut. Maltby avea nevoie de timp pentru a se putea hotărî. Și din fericire, timpul era pe cale să devină disponibil. Această hotărâre nu trebuia luată aici și acum. Putea lua dispozitivul de alarmă... și să-l folosească sau nu, în funcție de cum va considera necesar în momentul respectiv. Dădu drumul instrumentului să alunece în buzunar și spuse liniștit:

— Da, am înțeles instrucțiunile.

Două minute mai târziu era în interiorul navei.

□ **CAPITOLUL XXI** □

Magazia în care se trezi Maltby era pustie. Constatarea îl șoca plăcut. Părea prea frumos să fie adevărat, își roti privirea împrejur. Nu-si amintea să

fi ajuns vreodată aici când fusese la bordul lui Star Cluster. Dar atunci n-avusese nici un motiv să bântuie pretutindeni prin uriașa navă. Oricum, pentru acest lucru avea suficient timp, credea el atunci.

Se îndreptă către teleportorul de interior și întinse mâna către contactul ce i-ar fi permis să pășească pe puntea principală. Dar în ultimul moment degetele ce atinseseră deja butonul, ezitară.

Bineînțeles că cel mai înțelept ar fi fost să acționeze rapid, cu îndrăzneală, întreaga istorie de război învăța că temeritatea calculată, temperată de vigilență, cântărea greu în balanța victoriei. Numai că el nu-și făcuse chiar un plan. Iși activă cel de-al doilea, creier, cel dellian. Rămase nemișcat, examinându-si mental acțiunile din momentul în care Hunston proiectase globul de forță în dormitorul său, călătoria până la Cassidor, apoi discuția cu Locotenent Neslor și în final atacul pregătit de armată.

Analizând toate acestea pe rând, îl izbi deodată senzația de complicație inutilă. Partea delliană a creierului său, cu logica sa incisivă, n-avea în mod normal dificultăți în organizarea unor fapte ce păreau necorelate, într-o unitate logică, indiferent de elementul de legătură ascuns în ele. Dar acum rezolva prea încet detaliile, îi trebui un moment pentru a înțelege de ce. Fiecare element se compunea din multe amănunte mici, unele rezolvabile parțial prin deducție, altele, deși neîndoielnic existau, refuzau să iasă din ceață. Nu avea timp să se mai gândească la asta. Se decise să pătrundă în cabina comandantului navei și avea o singură modalitate s-o facă. Cu o mișcare hotărâtă apăsă butonul. Pășii într-o cameră puternic luminată. Un bărbat înalt stătea la vreo patru metri de teleportor, cu privirea ațintită asupra lui. În mână strângea un pistol In-no.

Abia când bărbatul vorbi, Maltby îl recunoscă pe Hunston. Conducătorul dellhibrizilor spuse cu o voce pătrunzătoare:

— Bine ai venit căpitane Maltby, te așteptam.

De data aceasta îndrăzneala dăduse greș.

Maltby se gândi să-și smulgă și el pistolul din toc. Se gândi doar. Se uitase spre panoul de control, în porțiunea unde se afla apărarea automată pentru interiorul navei. Strălucea acolo o singură luminiță. Iși mișcă încet mina. Lumina clipi, dovedind că era ținut sub observație. Se hotărî să nu folosească arma. Posibilitatea ca lumina să fi fost activată fusese și motivul pentru care nu pătrunsese pe puntea principală cu arma în mână.

Maltby oftă și-si îndreptă întreaga atenție către celălalt. Trecuseră trei luni de când nu se mai văzuseră. Ca toți indivizii cu sânge dellian în vine, ca și Maltby de altfel, Hunston era un exemplar superb, perfect proporțional.

Mama lui fusese blondă probabil, iar tatăl un brunet foarte întunecat, deoarece părul îi crescuse într-un amestec ciudat de auriu și negru, ceea ce se întâmpla întotdeauna în astfel de cupluri. Ochii lui erau de un albastru cenușiu. La întâlnirea lor anterioară, Hunston îi păruse mai slab, mai imatur, în pofida siguranței și a personalității sale puternice. Dar asta se întâmplase demult. Acum părea puternic și semeț, fiecare centimetru din el trăda conducătorul. Deschise gura și i se adresă lui Maltby fără nici o introducere:

— Pe scurt, faptele sunt următoarele: aceasta nu este Star Cluster. Declarația mea a fost o manevră politică. Am capturat această navă dintr-un hangar din galaxia principală. O a doua navă de război, pe cale de a fi capturată în prezent, va sosi aici în curând. Când va fi aici vom declanșa un atac surpriză asupra lui Star Cluster.

Schimbarea rolului lui Maltby din salvator în păcălit se făcuse rapid. Fusese un om hotărât, pregătit să înfrunte orice pericol și dintr-o dată devenise un nebun, al cărui tel era ridicol.

— Ddarr... încercă el să vorbească.

Era un sunet, nu o reacție. Un cuvânt ce exprima confuzia, o stare fără gânduri ce preceda o furtună în creier, din care răsări triumfătoare înțelegerea situației, înainte ca Maltby să mai poată spune ceva, Hunston continuă:

— Cineva ne-a avertizat că sosești. Presupunem că soția ta. Presupunem chiar mai mult, că în spatele fiecărui pas pe care îl face se află un scop ostil, în consecință, ne-am pregătit pentru starea de urgență. În interiorul acestei nave am zece mii de oameni. Dacă sosirea ta aici este un semnal pentru atac, atunci acesta trebuie să fie într-adevăr bine organizat pentru a ne surprinde.

Încă o dată, prea multe fapte. După un minut Maltby se gândi la militarii de afară, ce așteptau să pătrundă în navă și tresări. Deschise gura să spună ceva și apoi o închise la loc, în timp ce creierul său dellian proiectă în cel primar amintirea întâlnirii cu locotenent Neslor. Capacitatea logică a celui de-al doilea creier nu avea corespondent în echivalentul uman. O conexiune fulgerătoare se făcu între întâlnirea cu psihologul și inconștiența în care căzuse cind se prăbușise pe solul Cassidoruii. Instantaneu, extraordinarul său creier secundar examina aproape o mie de posibilități până obținu în sfârșit răspunsul.

Costumul pe care-l purta!!! Fusese lăsat în nesimțire pentru a-i putea fi înlocuit cu altul, în orice clipă putea fi activat. Șiroind de transpirație, încercă sa-si imagineze ciocnirea titanilor: zece mii de dellhibrizi împotriva echipajului de pe Star Cluster, împotriva a o sută de mii de militari din armata de pe Fifty

Suns.

Cel puțin acest ultim grup aștepta semnalul său, îi putea salva nedând alarma. Deveni brusc conștient că trebuia să spună ceva, dar mai întâi...

Trebuia să afle dacă îmbrăcămintea îi fusese „tratată”.

Duse un braț la spate și apăsă cu mina prudent în spinare. Pătrunse zece centimetri, cincisprezece, și în continuare încă mai era loc gol în jurul mâinii sale. Incet, Maltby își retrase brațul. Costumul era într-adevăr activat.

Hunston tocmai spunea:

— Planul nostru este să distrugem Star Cluster și apoi chiar Pământul.

— Cee?! făcu Maltby.

Căscase ochii. Avea senzația că nu auzise bine. Ingână și el, propria-i voce răsunându-i în ureche asurzitoare:

— Să distrugi Pământul! Hunston dădu din cap cu răceală.

— Este singura posibilitate logică. Dacă este distrusă unica planetă pe care se știe despre expediția lui Star Cluster în Marele Nor Măgellan, vom avea timp să ne extindem, să dezvoltăm această civilizație și, eventual, după sute de ani de înmulțire intensivă, vom avea o populație suficient de mare pentru a prelua controlul asupra întregii galaxii.

— Dar, protestă Maltby, Pământul este centrul galaxiei principale. Toată puterea se află acolo, e simbolul Imperiului. Este capul planetelor din peste trei mii de milioane de sori. Este...

Se opri. Frica ce puse stăpânire pe el era uriașă pentru că nu se referea la persoana lui.

— De ce, nebunule? urlă el furios. Nu poți face un lucru ca acesta. S-ar dezorganiza întreaga galaxie.

— Exact, aprobă Hunston cu satisfacție. Categorie, vom avea timpul necesar. Chiar dacă mai știu și alții despre expediția Star Cluster, nimeni n-ar face legătura cu catastrofa și nu va mai fi trimisă o altă expediție.

— După cum vezi, continuă Hunston după o scurtă pauză, am fost foarte sincer cu tine. Cred că nu ți-a scăpat că întregul plan depinde în totalitate de distrugerea în primă fază a lui Star Cluster. Pentru asta așteptăm ajutor din partea liderului ereditar al dellhibrizilor.

▣ **CAPITOLUL XXII** ▣

În imensa cameră se lăsă tăcerea. Panourile de control rămâneau impasibile, mai puțin becul solitar de pază, care strălucea palid ca o baliză. Maltby conștientiza în acel moment o idee care se cocea în mintea sa. Avea

indirect legătură cu cererea lui Hunston și nu era nouă. Încercă să o alunge, dar ea rămase fermă și se întărea tot mai mult, era o forță ce se dezvolta în creierul lui Maltby. Era convingerea că în această luptă trebuie totuși să se alăture uneia din cele trei părți implicate. Nu putea permite ca Pământul să fie distrus!

Cu un efort teribil, alungă în adâncuri gândul și privi din nou către Hunston. Acesta îl fixa cu ochii îngustați de nerăbdare, dezorientându-l pe Maltby. Deschise gura să facă o remarcă sarcastică despre un uzurpator care are tupeul să ceară ajutorul celui pe care s-a luptat din greu să-l înlocuiască. Dar Hunston îi luă vorba din gură.

— Maltby... care este pericolul? Care era planul lor când te-au trimis aici? Trebuie să fi aflat până acum...

Maltby aproape uitase de asta. Încă o dată încercă să vorbească. Dar acum se opri singur, în mintea lui se năștea un alt gând. Zăcuse acolo de multe luni, iar conceperea lui în cele mai mici detalii reprezenta de fapt soluția lui Maltby pentru problema întregului Fifty Suns. În trecut, ipoteza că această soluție presupunea ca un singur om să convingă, să comande chiar, trei grupuri ostile la un moment dat și să le forțeze să se supună voinței sale, făcea întreaga idee ridicolă și nepractică.

Acum, dintr-un salt mental, înțelese cum putea realiza acest lucru. Dar repede, repede! În orice clipă costumele pe care-l purta putea fi folosit.

— Camera! spuse el violent. Dacă pui preț pe viața ta, ieși de aici imediat!

Hunston căscă ochii la el. Părea că nu se teme. Il întrebă cu un ton curios:

— Camera aceasta este periculoasă pentru că te afli tu aici?

— Da, spuse Maltby și ridică puțin brațele în sus, și capul de asemenea, astfel încât energia din arma In-no a lui Hunston să nu-l lovească în plin.

Corpul i se încorda pentru saltul înainte, în loc să tragă, Hunston se încruntă.

— Ceva nu-i în regulă. Normal, nu te-ai lăsa singur în cabina de comandă a navei. Dacă înțeleg bine, îmi ceri practic să teucid. Evident, dacă ești un pericol, atunci trebuie să mori. Prea evident. Lumina de protecție te urmărește... adaugă el caustic,... în momentul în care as trage eu, apărarea automată s-ar reseta și atunci ai putea să folosești tu arma. Asta așteptai?

Asta.

— Ieși din camera asta, fu tot ce-i răspunse Maltby. Ieși nebunule, n-auzi?

Hunston nu se mișcă, dar îi mai pieri culoarea din obraji.

— Singura amenințare pe care mi-o pot imagina este ca cei de pe Star Cluster să fi făcut cumva să trimită un teleportor la bord.

Se uită lung la Maltby.

— N-am reușit să descoperim cum funcționează aceste telefoare, știu doar atât: nu există legături între aparatele de pe nave diferite. Sunt acordate pe frecvențe diferite și fixate astfel. Odată construite nu mai pot fi modificate. Dar TU, sigur ai avut ocazia să afli secretul de operare. Spune-mi!

Spune-mi! Era clar că trebuia să atace, în pofida luminii de protecție. Avea nevoie numai de mușchi, se baza doar pe o fracțiune de secundă de surpriză. Poate reușea să-l păcălească, dacă ar fi încercat să-i explice ce i se cerea.

Ironia era că Hunston și experții săi apreciaseră corect natura primejdiei. Hunston stătea în fața unui om al cărui costum era înțesat cu telefoare, atât în față cât și în spate, și nu bănuia nimic.

Maltby începu:

— Telefoarele lucrează asemănător celor care au dus la nașterea primilor „roboți” dellieni, numai că folosesc componentele originale. Generatoarele de „roboți” luau o imagine electronică a unei ființe umane și construiau ceea ce se presupunea a fi dublura exactă a materiei organice. Ceva era greșit, desigur, întrucât dellienii n-au fost niciodată duplicate ale ființelor omenești originale, erau deosebiți chiar și din punct de vedere fizic. Pe baza acestor diferențe s-a dezvoltat ura feroce care a condus la masacrarea „roboților” de acum cincisprezece mii de ani. Dar acum nu mai contează... Aceste telefoare reduc corpul la un flux electronic și apoi îl reconstituie folosind un procedeu de restaurare a țesuturilor. Procedeu a devenit la fel de simplu ca aprinderea unui bec și...

În acest moment Maltby lansă atacul. Teama că Hunston ar fi putut ținti către picioarele sale, către piept sau către cap, se spulberă. Pentru că în acest ultim moment celălalt ezită, și fu pierdut. Pistolul In-no fulgeră când Maltby îl apucă de încheietura mâinii ce ținea arma. Flama se lovi însă fără pagube de podeaua absorbantă, apoi arma zăngăni lovindu-se de perete, departe de locul încăierării.

— Ticălosule! șuieră Hunston. Știai că n-aș trage în conducătorul ereditar al dellhibrizilor. Trădătorule...

Maltby nu știuse nimic. Și nu pierdu timpul să analizeze această declarație. Vocea lui Hunston se stinse. Maltby îi apucase capul ca într-un clește și trăgea de el către și în interiorul pieptului său. Surpriza fusese

năucitoare. Pentru o clipă, vitală, Hunston încetă să se mai zbată, în acel moment Maltby îl îndesă în teleportor, părând că-l înghite cu propriul său trup.

Imediat ce dispăru zbaterea ultimului picior, Maltby sfâsie fermoarul costumului, îl scoase apoi îl așează astfel încât suprafețele teleportorului să se afle față în față.

Practic se cățăraseră ca să iasă din costum, alergând imediat către panoul de control, ajusta lumina de protecție să lucreze pentru el și făcu încă o duzină de alte reglaje. Un minut mai târziu, nava îi aparținea.

Era necesar acum să prezinte celor trei grupuri decizia lui. Și mai era... Gloria...

▣ **CAPITOLUL XXIII** ▣

Audierea se ținu după zece zile, în fața căpitanilor convocați la bordul lui Star Cluster. Se consumase probabil deja primul act al spectacolului, deoarece la intrarea lui Maltby, ea era deja acolo, cu figura împietrită, privind fix înainte. Maltby ghici privind-o, că făcuse un ultim efort de a încerca ținerea acestei audieri și dăduse greș.

Maltby se așează pe locul indicat de unul dintre ofițeri și așteaptă să fie chemat. Era puțin încordat, dar nu amarit. Știa că trebuie să vină cu argumente foarte puternice pentru a câștiga, dar prețul merita efortul.

Cu coada ochiului privi către premiu... și-și feri pripit privirea când căutătura femeii o întâlnește pe a lui, amestecată cu scânteii și licăre de gheață ce ținteau direct în ochii lui.

— Căpitane Maltby, spuse ea cu voce gravă, te implor să nu forțezi verdictul.

— Excelență, ești la fel de atrăgătoare pentru mine când ești furioasă ca și atunci când ești... docilă.

— E o remarcă vulgară și n-am să ți-o iert niciodată.

Vocea ei se aprinse.

— Îmi pare rău dacă ai impresia că sunt vulgar, zise el. Nu simțeai așa mai înainte, dacă îți amintești.

Obrajii ei încântători se îmbujorară brusc.

— Nu țin să-mi amintesc ceva ce acum nu-mi mai face plăcere, spuse ea cu asprime. Dacă ai fi un gentleman, nu ar trebui să te folosești de astfel de amintiri.

— Sper, răspunse Maltby, că vei continua să mă consideri un

gentleman în adevăratul sens al cuvântului. Dar nu văd ce legătură ar avea acest lucru cu sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt.

— Nici un gentleman n-ar încerca să impună cuiva dragostea cu forța, când sentimentul nu este reciproc.

— Singura mea dorință, spuse Maltby, este să fie restabilit sentimentul natural alungat prin forță.

Ea se uită fix la el, cu pumnii strânsi, de parcă ar fi fost gata să-l ia la bătaie. I se adresează cu brutalitate:

— Afurisit avocat al spațiului. Aș vrea..., as vrea să nu te fi lăsat niciodată în bibliotecile noastre.

Maltby zâmbi.

— Gloria, draga mea, vorbi el pe un ton confidențial, am auzit că și tu ești un avocat al spațiului destul de bun. Pot pune rămășag că te poți descurca.

— Nu pun pariuri, îi tăie vorba cu răceală.

Era o replică insultătoare, după toate câte se întâmplaseră. Maltby rămase pentru un moment tăcut, șocat de exagerarea afirmației. Zâmbi apoi din nou.

— Draga mea, știi foarte bine că poți câștiga acest caz. Pariul meu era că, în fond vrei să câștig eu și nu-ți vei aminti argumentul special cu care poți învinge.

— Nu există astfel de argumente. Cunoaștem amândoi legea, iar tu mă torturezi intenționat cu acest gen de discuție.

Deodată în ochi îi apărură lacrimi.

— Te rog Peter, îl imploră ea, abandonează. Eliberează-mă.

Maltby ezită, uluit de intensitatea apelului ei. Dar n-avea de gând să renunțe. Femeia aceasta i se dăruise fără rezerve pe planeta din S. Doradus. Dacă după ce va fi descătușată din lanțurile psihologice artificiale va continua să-l respingă, atunci va fi liberă, îi spuse foarte serios:

— Draga mea, de ce ți-e frică... de tine însăși? Tine minte, alegerea îți revine ție după aceea. În momentul de față crezi că vei prefera să rămâi cu mine și-ți repugnă această idee. Odată eliberată de sub apăsarea psihologică artificială, s-ar putea să-ți dorești să menții această căsătorie.

— Niciodată. Nu pricepi că-mi voi aminti această perioadă, îmi voi aminti că am fost silită să simt astfel? Nu înțelegi acest lucru?

Înțelegea. Dintr-o dată înțelesese că privise toată situația din punctul de vedere al unui bărbat. Femeile gândeau altfel. Ele trebuiau să simtă

necesitatea unui partener de viață ales fără cea mai mică urmă de constrângere. Era o viziune uimitoare pentru el, care fusese atât de tensionat și absorbit de problemele sale. Și totuși nu putea rosti cuvintele care ar fi elibcrat-o.

Rememora evenimentele ultimelor zece zile. Fuseseră zile mărețe pentru el. Pentru că bilioane de oameni acceptaseră soluția propusă de el. Primii care au fost de acord fuseseră dellienii și non-dellienii. Când fuseseră trimise veștile că Star Cluster nu fusese capturat și că Pământul își menținea condițiile inițiale, cu ușoare modificări, guvernul din Fifty Sunsn își declară public acordul.

Maltby rămase puțin dezamăgit de reacția la ceea ce lui i se părea o știre senzațională. Informația pe care el o obținuse în biblioteca navei pământene că non-dellienii NU erau „roboți” sau umanoizi, ci descendenți ai oamenilor care-i ajutaseră pe primii dellieni să evadeze, păru să nu aibă nici un efect. Maltby se putea consola doar că erau probabil multe alte probleme care dețineau atenția populației. Era de așteptat o reacție în timp. Nondellieni vor simți o înrudire mai puternică cu celelalte ființe omenesti. Dellienii, înțelegând că oamenii pretinseseră cu mulți ani în urmă că ar fi „roboți” de dragul generațiilor viitoare, ar putea accepta că ființele omenesti pot fie persoane de încredere.

Fusese mai greu de rezolvat problema dellhibrizilor. Ușuraticul lor lider, Hunston, fiind prizonier, marea majoritate păru că acceptă înfrângerea și se declară de acord cu soluția lui Maltby. Anunțul făcut de el către orașele ascunse suna foarte aspru. Erau norocoși că li se acorda statutul egal în guvernarea sistemului, după ce aleseseră calea războiului. Toate navele din galaxia principală erau avertizate cu privire la tactica folosită de dellhibrizi și pentru mulți ani, aceștia erau obligați sa poarte ecusoane de identificare. Totuși dellienilor li se permitea să se căsătorească cu non-dellienii, iar cuplurile puteau avea copii prin metoda presurizării. Copii rezultați din această căsătorie vor fi invariabil dellhibrizi; astfel, după o perioadă de multe generații, numărul dellhibrizilor va crește simțitor. Și dacă mutația conducea către o dominație gradată, prin mijloace normale și legale, a dellhibrizilor, Pământul era gata să accepte situația. Legile cu privire la aceste azuri erau foarte liberale și de perspectivă îndelungată. Fundamental, doar agresiunea armată era interzisă cu desăvârșire.

Amintindu-si toate acestea, Maltby zâmbi amar. Rezolvase problemele tuturor, mai puțin problema sa personală. Stătea în continuare acolo, nehotărât, când intrunirea se suspendă.

Trei ore mai târziu, după o scurtă deliberare a juriului, căpitanul Rutgers

citi hotărârea. Fusese scrisă în pripă. Ofițerul îi dădu citire cu un glas sonor:

— Legea cu privire la reluarea stării inițiale în urma unei presiuni psihologice, artificial impuse, nu se aplică și căpitanului Maltby, care în momentul în care a fost condiționat, nu era cetățean al Imperiului. Se aplică însă pentru Lady Gloria, născută cetățean al Pământului.

Având în vedere că Peter Maltby a acționat ca intermediar între Pământ și Fifty Suns și că aceasta este ultima călătorie în spațiu, pe navă de război pentru Lady Gloria, nu există bariere geografice care să împiedice menținerea acestei căsătorii.

În concluzie, dispunem ca Lady Gloria să se supună tratamentului necesar pentru a reveni la sentimentele inițiale de afecțiune pentru soțul ei.

Maltby îi aruncă o privire fugară Gloriei și văzu lacrimi în ochii ei, apoi se ridică.

— Excelențele voastre, aș vrea să vă rog ceva.

Căpitanul Rutgers îi făcu semn că-i dă cuvântul.

Maltby rămase tăcut o clipă, apoi înghițind cu greu, spuse:

— Doresc să o scutesc pe soția mea de obligația de a se supune acestui tratament... cu o condiție.

— Care este condiția? Întrebă grăbit o femeie din juriu.

— Condiția mea este să-mi acorde patruzeci și opt de ore într-un loc pe care-l voi alege eu, pentru

A o recuceri. Dacă după această perioadă va avea pentru mine aceleași sentimente ca acum, voi cere ca executarea sentinței să se amâne pe termen nelimitat.

Femeia privi către șefa ci.

— Pare destul de cinstit, Gloria.

— E ridicol, spuse Amiralul de pe Star Cluster, îmbujorându-se.

Maltby se îndreaptă către ea. Se înclină și spuse cu voce scăzută:

— Gloria, ai în față a doua șansă. De fapt, nici nu ai ținut cont de prima, după cum prevăzusem.

— N-a existat prima șansă. Decizia care s-a luat aici era inevitabilă, știi asta.

Îi evită privirea lui directă; așa i se păru lui Maltby.

— Există o lege de bază a căsătoriei, dinainte de călătoriile spațiale, veche cât istoria umanității.

Ea nu-si mai feri privirea. Ochii i se dilatară, începea să crească în ei o

lumină de înțelegere.

— De ce... bineînțeles, spuse ea. Cum am putut să uit?

Se ridică pe jumătate din scaun, parcă voia să-si susțină argumentele, încet, se lăsă să alunece

— Ce te face să crezi că noi doi nu putem avea copii?

— Nici o căsătorie între o ființă omenească și un delhidrid nu a putut avea copii fără ajutoare artificiale.

— Doar cu sistemul de presurizare rece...

— Nimeni nu poate fi constrâns să-l folosească, spuse Maltby. Gloria, nu poți nega faptul că ai avut această șansă până la pronunțarea sentinței. Este cel mai vechi motiv, iar pe vremuri era singurul acceptat, pentru desfacerea căsătoriei. Nimeni nu l-ar fi comentat. Ar fi fost definitiv. Dar tu ai luptat din greu pentru acest divorț, fără să te gândești și la asta. Am considerat că e o justificare perfectă a sentimentului meu, că în fond dorești să fim împreună. Tot ce vreau este să-mi acorzi ocazia de a fi singuri, doar noi doi, iar acum am dreptul să cer acest lucru.

— Aceste patruzeci și opt de ore pe care le soliciți, șopti ea, unde...

Se opri, cu ochii măriți. Respira cu greutate.

— De ce, e ridicol. Refuz să iau parte la o astfel de naivitate romantică, în plus, S. Doradus este mult prea departe, în afara teritoriului nostru.

Peste umărul ei, Maltby o văzu intrând pe Locotenent Ncslor. Li aruncă o privire iute, întrebătoare și descoperi că ochii ei îi căutau pe ai lui. Psihologul înclină capul abia perceptibil. Ca urmare, Maltby își coborî privirea din nou către Gloria. Nu credea că avea de ce să se rușineze pentru înțelegerea făcută cu șefa compartimentului psihologic de a o recondiționa pe soția lui după pronunțarea sentinței. Această tânără mândră și dură avea nevoie de sentimentul unei afecțiuni naturale, mai mult poate decât oricine pe nava aceasta. Era o realitate pe care o înțelesese și Locotenent Neslor la fel de bine ca el, de aceea îi și oferise acestuia o cooperare imediată. Știind acum că Gloria fusese deja recondiționată - deși era nevoie de puțin timp pentru a-și face efectul îi spuse:

— Planeta S. Doradus unde am naufragiat se află numai la optsprezece ore de aici. Putem lua un modul de salvare și apoi ne putem întoarce pe Star Cluster fără să-i perturbăm manevrele.

Ea îi răspunse acid:

— Ce aștepti din partea mea acolo?... Să-ti cad în brațe?

— Da, vocea îi era fermă, da, asta aștept.

